

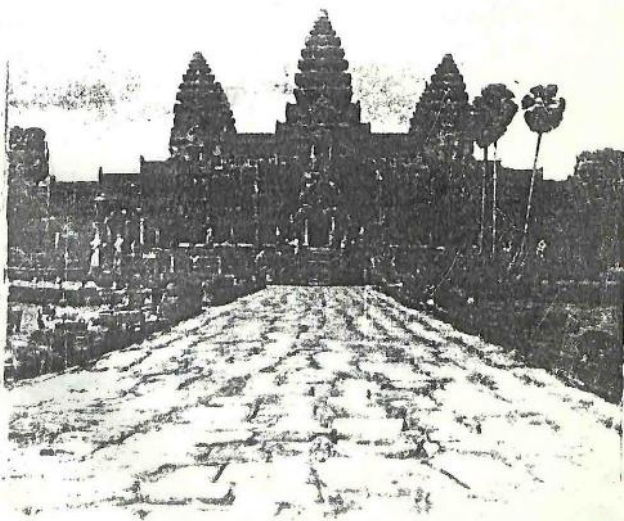
ដើមកំណើតអង្គ

៥២០.
១

ចំណេះដឹងគ្រប់វិសាទី

ដើមកំណើតអង្គរ

កំណើតប្រាសាទអង្គរ

រៀបរៀងដោយ

ម៉ែន - ឪ

ធ្វើការនៅក្រសួងអភិរក្សវប្បធម៌ខ្មែរ

១៨១១/៧៦

16.1

ការផ្សាយចេញ

ឆ.ស. ២៥១៣

គ.ស. ១៩៦៩

រក្សាសិទ្ធិ

បញ្ជីរាយឈ្មោះប្រាសាទ

លេខរៀង	រាយឈ្មោះប្រាសាទ	ទំព័រ
១-	ប្រាសាទអង្គរវត្ត	១
២-	ប្រាសាទតាព្រហ្មកំល	៦២
៣-	ប្រាសាទបក្សីចាំក្រុង	៦៤
៤-	ប្រាសាទភ្នំបាខែង	៦៧
៥-	អង្គរធំ, បាយ័ន	៨៣
៦-	បាភួន	១៤៦
៧-	បរិវេណវាំងស្តេច (វិមានកាកស)	១៦៨
៨-	ព្រះខេតប្រណម្យ	១៨៤
៩-	ព្រះបាលីស័យ	១៨៧
១០-	ប្រាសាទព្រះតំបូ	១៨៧
១១-	ព្រះរាជលានអង្គរធំ	១៩០

វង់តូច

លេខរៀង	រាយឈ្មោះប្រាសាទ	ទំព័រ
១២-	ប្រាសាទធម្មានុដ្ឋ	៤៧៣
១៣-	ប្រាសាទចៅសាយចៅតា	៤៧៦
១៤-	ប្រាសាទតារកែវ	៤៧៧
១៥-	ប្រាសាទពាស្រាញ	៦០៣
១៦-	ប្រាសាទចម្លាយក្តី	៦១៦
១៧-	ស្រះស្រង់	៦១៦
១៨-	ប្រាសាទក្រវ៉ាង	៦១៨
១៩	ប្រាសាទវ័យប្រូប	៦១៩
២០-	ប្រាសាទមេបុណ្យទិសបូព៌ា	៦២៦
២១-	ប្រាសាទនាគត័ន្ត	៦៣០
២២-	ប្រាសាទព្រះទ័ន	៦៣៥

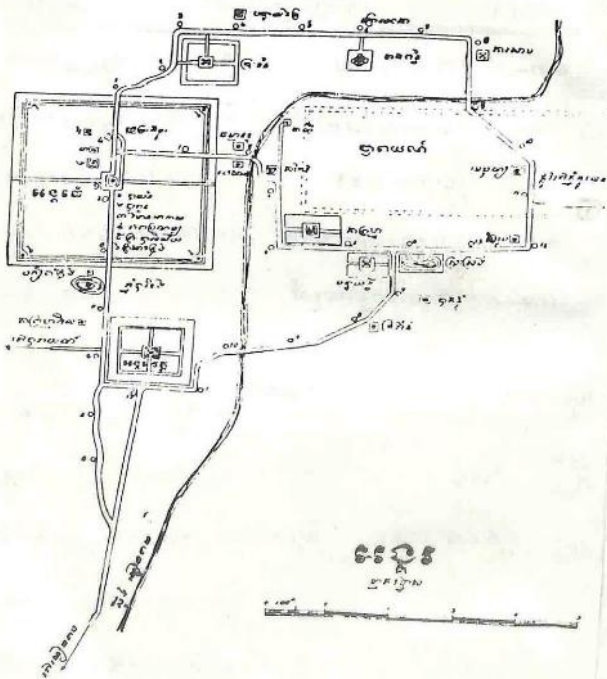
ប្រាសាទក្រៅបរិវេណប័ក្សអង្គរ

លេខរៀង	រាយឈ្មោះប្រាសាទ	ទំព័រ
២៣-	ប្រាសាទលង្កែល	២២២
២៤-	ប្រាសាទព្រះរតនា	២២៧
២៥-	ប្រាសាទបុគ្គលី	២៥០
២៦-	ប្រាសាទចន្ទាយសំរែ	២៥៤
២៧-	ប្រាសាទចន្ទាយស្រី	២៥៨

ផែនទីអង្គរ

(រោង និង អង្គរ)

បុព្វតថា

ហេតុដែលនាំឲ្យកើតជាសៀវភៅនេះឡើង គឺដោយខ្ញុំធ្លាប់
 បានស្តាប់ជាញឹកញាប់ នូវការកោតសរសើរពីអ្នកទេសចរណ៍
 ចរទេសជាច្រើន ដែលគេមកទស្សនាច្រទេសយើង គេតែង
 និយាយថា ច្រទេសកម្ពុជា ជាច្រទេសរុងរឿងចម្រុះ សម្បូរណា
 ដោយការរួម វប្បធម៌ សិល្បៈយ៉ាងល្អឯក តាំងពីអតីត-
 កាល នៅក្នុងបរិយាកាសច្រទេសទាំងឡាយ ដែលស្ថិតនៅទិស
 ខាងត្បូងភាស្តី ។ បើយើងមិនបានគ្រប់រយៈពេលបានហ្នឹងចត់ទេ
 យើងមុខដោយលំប្រឡំថា ប្រាសាទទាំងឡាយ ជាស្នាដៃនៃ
 ទេពខ្ពង់ខ្ពស់ថ្វាយចំពោះព្រះរាជាទេវតាជាតិយ៉ាងពិតប្រាកដ ដូច
 មានពាក្យខ្មែរភាគខ្លះថា ប្រាសាទអង្គរព្រះឥន្ទ្រប្រើ ពិសេស
 មកសាងថ្វាយព្រះកេតុមាលា ។

បើតាមពិត ប្រាសាទទាំងឡាយដែលស្ថិតនៅក្នុងអតីត
 រាជធានីអង្គរ ជាប្រាសាទសាងដោយស្នាដៃនៃមនុស្សពិត ។
 ដែលមានព្រះរាជាជាប្រមុខនៃការរួម វប្បធម៌ និងសិល្បៈ
 យ៉ាងស្អាតដ៏នាព្យ ។

ដូច្នោះ យុវជនទាំងឡាយ អ្នកត្រូវធ្វើតទៅទស្សនា
ប្រាសាទទាំងនោះកុំឱ្យខាន ពេលអ្នកទៅទស្សនានោះមិនខាន
ប្រយោជន៍ឡើយ :

- ១ - អ្នកនឹងបានឃើញប្រាសាទប្រកបដោយក្បាច់រចនា
យ៉ាងវៃឆ្នក ៗ ពិដិរហូតដល់កំពូល ។
- ២ - អ្នកនឹងបានជឿនឡើងវិញក្នុងប្រាសាទ ។
- ៣ - អ្នកនឹងបានចេះខ្លះប្រវត្តិសាស្ត្រ ក្នុងជំនាន់នោះ ។
- ៤ - អ្នកនឹងមានចិត្តកោតសរសើរ ចំពោះចុក្កបុរសរបស់
យើង ដែលទំនឹកជញ្ជូនយ៉ាងសិលាធំ ៗ មកដាច់
ធ្លាក់ដាក់បន្តបលើគ្នា ក៏ជាប្រាណីប្រាសាទទុកជា
ភ្នំរំជំណែលឱ្យកូនទៅជាន់ក្រោយ ។
- ៥ - អ្នកនឹងបានឃើញខ្លះរបៀប នៃសាសនាក្នុងជំនាន់
នោះ ។
- ៦ - អ្នកនឹងបានគោរពចំពោះវិញ្ញាណកូនចុក្កបុរសយើង
ដែលទុកជាបូជនីយស្ថានដ៏ប្រសើរ ។

4

៧ - អ្នកនឹងបានគោរពចូលជាចំពោះព្រះបដិមាករ "ព្រះ-
ពុទ្ធរូប" ។

ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាខ្ញុំរូបមូលធិកសាររស្សី ៗ មក
រៀបរៀងជាសៀវភៅនេះឡើង ឲ្យឈ្មោះថា "កំណើតប្រាសាទ
អង្គរ" ដើម្បីទុកជាសតិចញ្ញាស្មារតី ដល់យុវជនគ្រប់រូប
ដែលប្រាថ្នាទៅទស្សនាបុរាណវត្ថុរបស់យើង គ្រាន់បានជា
មិត្តជាប់នៅដៃជួយគ្រោលបំភ្លឺផ្លូវ ។

ចំបំផុត សូមអ្នកចាំឲ្យជាក់ថា ប្រាសាទនីមួយៗ សុទ្ធ
តែមានក្បាច់រចនាល្អថ្លៃក ។ ចុះចេះចាក់ក្បាច់វា ចេះនិយាយ
ស្តី ចេះរសើចញញឹមពង្រាយ ចេះច្រៀងចំពោះការម្នាក់អស់
លោកអ្នក ដែលបានអញ្ជើញទៅទស្សនាបុរាណប្រាសាទរបស់
យើង ។ អ្នកដែលបានទៅទស្សនាបុរាណប្រាសាទ ទុកជាមានភ័ក្ត្រ
វាសនាយ៉ាងប្រសើរខ្ពង់ខ្ពស់ អ្នកដែលមិនបានទស្សនាបុរាណ
ប្រាសាទ ទុកដូចជាមនុស្សគ្មានភ័ក្ត្រវាសនាសោះឡើយ ។

ការទស្សនាបុរាណប្រាសាទនោះទៀតសោត សូមកុំតែ
 មើលទេ ៗ ត្រូវមើលពិនិត្យពិច័យឲ្យបានហ្មត់ចត់ថា បុរាណ
 ប្រាសាទដ៏ធំសម្បើមស្នាដៃនេះ ពិតជាស្នាដៃដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់
 យើងជាអ្នកកសាងដោយពិតប្រាកដ ព្រោះគេឃើញមានស្នាម
 ពន្លាតដៃកង់ដាច់ដាច់នៅរហូតសព្វថ្ងៃនេះ មិនមែនព្រះឥន្ទ្រ
 ទេវតា ព្រះពិស្ណុករក្សាជំនាន់នោះ ប៉ុន្តែនឹងពាក្យថា វិស្ណុករ
 ក្សាជំនាន់សព្វថ្ងៃនេះដែរ គេគ្រាន់តែលើកតំកើវិស្ណុករដែល
 មានស្នាដៃយ៉ាងចំណាទ ៗ ក្នុងកាលនោះ ឲ្យមានថា នេះជា
 ព្រះពិស្ណុករ ថាជាអ្នកចេះរចនាកសាងប្រាសាទយ៉ាងល្អចំពោះ
 ហាក់ដូចជាទើបផុះលេចឡើងពីភពផែនដីមក នៅក្នុងអាស៊ីភាគ
 អាគ្នេយ៍នេះ ។

វិវារ - ៥

ប្រាសាទអង្គរវត្ត

ប្រាសាទអង្គរវត្តជាបុរីឬជាចំក្រុង... ហើយថែមទាំងជាវិហារ ឬ
 ក៏ជាបេតិយទៀតផង ។ ប្រាសាទនេះ សាងឡើងនៅពាក់កណ្តាល
 សតវត្សទី ១១ ដោយស្តាព្រះហស្តព្រះបាទ " សុរិយាវរ្ម័នទី ២ " ។
 ដែលទ្រង់មានព្រះបរមនាមក្រោយចំន្រិតថា " ព្រះបរមវិណ្ណលោក " ។
 សាសនានៅសម័យនោះ គឺព្រហ្មញ្ញសាសនា មានការគោរពបូជា
 ព្រះនារាយណ៍ជាដើម ។ ក្រោយមកក្នុងគ្រិស្តសករាជ ១៩០៨
 ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ បានកាប់ផ្តាច់ព្រះសំណាកក្នុងប្រាសាទ ហេតុមក
 ដល់សត្វថ្មនេះ ។

ប្រាសាទអង្គរវត្តមានសណ្ឋានទ្រង់ច្រាយរាង ៤ ជ្រុងទ្រវែង ដែល
 មានបណ្តាញប្រវែងប្រមាណ ១៥០០ ម៉ែត្រ ទទឹងប្រមាណ ១៣០០
 ម៉ែត្រ ។ ផ្ទៃដីទាំងមូលនៃប្រាសាទ រួមបញ្ចូលសារបូជាទាំងស្រះ
 បោក្តរណ៍ ទទឹង៨០០ម៉ែត្រផង មានទំហំផ្ទៃទាំងអស់៤០០ហិកតា ។

ខាងក្នុងស្រះ ដីដែលមានជញ្ជាំងជាកំពែងថ្មបាយក្រៀមព័ទ្ធជុំវិញនោះ

2

មានបណ្តាញប្រវែង ១០៦៥ ម៉ែត្រ ទទឹង ៨០០ ម៉ែត្រ ។ បើគិត
ជាទំហំផ្ទៃដីវិញមាន៨២ហិកតា ។ ដូច្នេះប្រាសាទនេះមានទំហំធំជាង
គេបង្អស់ ក្នុងចំណោមប្រាសាទនានានៅទីក្រុងអង្គរធំ ។

ប្រាសាទអង្គរវត្តតាំងនៅខាងត្បូងរាជធានីអង្គរធំ ហើយស្ថិត
នៅក្នុងលង្វែកប៉ែកខាងត្បូង ធៀងខាងកើតនៃអតីតបុរីអង្គរ យេសោ-
ធរបុរៈ ។ ក្រុងយេសោធរបុរៈនេះសាងឡើងដោយស្នាព្រះហស្ត

ព្រះបាទ " យេសោវរ្ម័ន ទី ១ " ហើយមជ្ឈមណ្ឌលសម័យនោះ

តាំងនៅលើភ្នំបាខែង ។ ព្រំប្រទល់នៃបុរីអង្គរក្នុងគ្រាពោះ ខាង
កើតទល់នឹងស្ទឹងសៀមរាប ខាងលិចទល់នឹងទំប់ខ្នងបារាយណ៍ ។

អាស្រ័យហេតុដូច្នោះ ព្រះវិហារអង្គរវត្តស្ថិតនៅទាំងសងខាងច្រក
ផ្លូវធំចូលទៅអង្គរធំ ជាការប្រសើរបំផុត ។ បើគេយកសំគាន់នៃ-

✓ ស្ថានលេខាមកពិចារណាដោះស្រាយវិញ បុព្វហេតុដែលនាំឱ្យ

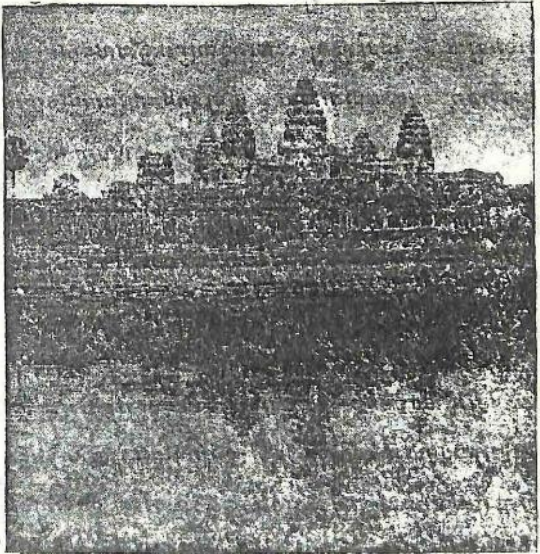
ប្រាសាទនេះបែកគ្រុឈមទៅរកទិសបស្ចឹមនោះ គឺមកពីការងាយ
ស្រួលក្នុងការដឹកនាំជញ្ជូនសិលា តាមផ្លូវទឹក ពីភ្នំគូលែន ហើយ

និង ការធ្វើដំណើរបានហ័សដោយនៅជិតស្នឹងសៀមរាបផង ។

ដោយការសង្កេតពិនិត្យ អ្នកទស្សនាទាំងឡាយក៏កាចយល់ច្បាស់
ថា ប្រាសាទអង្គរវត្តបានចាប់ផ្តើមសាងឡើងពីទិសចស្តិមមកមុនគេ
ចង្អុល ព្រោះយើងបានឃើញយ៉ាងច្បាស់លាស់ នៅផ្នែកខាងកើត
មានភាគច្រើនមិនទាន់ចាក់រចនារួចទៅឡើយ ។ តាមធម្មតាគេតែងធ្វើ
អ្វីពីចម្ងាយមកមុន ហើយគ្រោយបំផុតទើបទីជិតគ្រោយគេចង្អុល ។
ក្បាច់រូបរចនាភាគច្រើន នៅខាងលិចសិរីរួចស្រេចទាំងអស់ តែជា
អកុសលឯផ្នែកខាងកើតវិញ ឃើញហាក់ដូចជាមិនទាន់ហើយ ម្យ៉ាង
ទៀតភាពក្បាច់ហាក់ដូចជាធ្វើឡើងដោយប្រញាប់ប្រញាល់ផង ។
នៅផ្នែកដដែលនេះ បើយើងចូលតាមក្បាច់ទ្វារខាងកើតមកវិញ
យើងនឹងជួបប្រទះទូរគំនរដ៏ខ្ពស់ ។ មិនទាន់បានស្តាប់នាអ្វីពីលើទៅ
ឡើយ ។ ការមិនហើយស្រេច ការធ្វើដោយចន្ទាន់ និងគំនរដ៏មិន
ទាន់បានប្រើការអ្វីសោះនោះ ទាំងនេះជាហេតុបណ្តាលមកពីសង្គ្រាមដ៏
កាចសាហាវយង់ឃ្នងនៃប្រទេសជិតខាងដែលចូលមកលុកលុយ ។

អភិប្រាយដោះស្រាយបែបនេះ ពិតជាមិនអាចទំនិស្សិតជាគ្រប់
 គ្រាន់បានការទៅឡើយ ហើយគេមិនអាចលះបង់នូវច្បាប់ក្បួនប្រពៃណី
 ដោយឥតយកមកដោះស្រាយបានដែរ ។ ដូច្នោះតាមប្រពៃណីវិញ
 បុព្វហេតុដែលបណ្តាលឲ្យមានការបំបែរមុខប្រាសាទទៅបស្ចឹមទិស
 ថ្ងៃកុសត្រូវយោងដូច្នោះនោះ គឺដើម្បីសម្រេចឲ្យស្របតាមច្រើន
 នៃលទ្ធិព្រហ្មញ្ញសាសនា “ សាសនាព្រហ្មណ៍ ” នៃប៉ុណ្ណោះ ដោយ
 គាស្រីយទៅលើ ព្រះស្រាវជ្រាវរបស់លោក ហ្វីលីប្រីត , លោក សេដេស
 ទីន លោក ព្រាសស៊ីសុស្គី ហើយទំនិលោកវេជ្ជបណ្ឌិត ជួសហ៍ ដែល
 ជាអាយតន៍ម្នាក់នៃក្រសួងបុរាណវត្ថុនៃប្រទេសឥណ្ឌា លោក ពិក
 ឡង់ដែល បានពន្យល់ថា ប្រាសាទអង្គរវត្តជាព្រះវិហារបូជាចេតិយ
 សម្រាប់ដឹកលំព្រះអង្គមួយ សម្រាប់ជាទីម្នាក់នៃព្រះវិញ្ញាណក្ខន្ធរបស់ព្រះ
 រាជាដែលយោងចូលទីវង្គត ទៅកាន់បរលោកនាយនៃប៉ុណ្ណោះ ។
 សេចក្តីបន្ថែមទៀតថា ព្រះវិហារអង្គរវត្តជាកំរងប្រាសាទទាំងឡាយ
 ដែលសម្រាប់ដឹកលំព្រះអង្គនៃព្រះរាជា។ ព្រះបាទ “ សុរិយាវរ្ម័នទី២ ”

4 12

ប្រាសាទអង្គរវត្ត
មើលពីគ្រួសារខាងលិចខាងជើង

ទ្រង់បានសាងប្រាសាទនេះឡើង កាលព្រះអង្គទ្រង់គង់ព្រះ
 ជន្មនៅឡើយ ដើម្បីទុកឱ្យគេគោរពបូជាព្រះអង្គដែលជាឱមិត្តរូបនៃ
 ព្រះអាទិទេព ហើយជាពិសេស ដើម្បីទុកដំកល់ព្រះអង្គនៃព្រះអង្គ
 ផង ។ លោកវេជ្ជបណ្ឌិត បូសហ៍ បានពោលបញ្ជាក់ទៀតថា
 ប្រាសាទអង្គរវត្តនៃបេតក្រូចៅកេចិសបស្ថិម មិនខុសពីប្រាសាទនានា
 នៅប្រទេសថៃ ដែលជាប្រាសាទមានមុខវែងផ្សេងគ្នាស្រឡះ
 ពីប្រាសាទសម្រាប់ទុកទុំសប្បដ្ឋាយព្រះអាទិទេព ។ ម្យ៉ាងទៀត
 បើតាមបទបញ្ញត្តិក្នុងទ្រឹស្តីព្រហ្មញ្ញសាសនា ក្នុងវិហារព័ទ្ធជុំវិញ
 ប៉ុន្មានដើម្បីធ្វើឈាបនកិច្ច ត្រូវធ្វើឡើងមិនដូចប្រក្រតីឡើយ ។
 ដូច្នេះរូបភាពបង្អាក់បាំងឡាយ ក្នុងរោងថែវនៃប្រាសាទអង្គរវត្ត
 បង្ហាញឱ្យយើងឃើញច្បាស់នូវក្បួនវិហារបាំងឡាយដែរ ដូចជាក្បួនវិហារ
 នៃពិធីបុណ្យខ្មែរជាដាច់ខាត ; ក្បួនវិហារនៃពិធីបុណ្យឈាបនកិច្ចនេះ
 ធ្វើឡើងមិនដូចក្បួនច្បាប់ប្រពៃណីបុរាណធម្មតា គឺតាមវិធីគោរពព្រះ-
 អាទិត្យ ពិភាន់ស្តាំវត្តឡើយ (ប្រទេសថៃ) គេប្រតិបត្តិបញ្ជាស

6

វិថីគោចរព្រះអាទិត្យទៅវិញ ។ ចុងក្រោយបង្អស់លោក សេដែស
 បានថ្លែងបញ្ជាក់ថា គ្មានព្រះអាទិត្យទេពអង្គណាឡើយក្រៅពីព្រះបាទ
 “ សុរិយាវរ្ម័ន ទី ២ ទេ ” ដែលបានសាងប្រាសាទអង្គរវត្តសម្រាប់ជា
 វិមានស្តេចទៅតាមរូងរាង “ គឺព្រះបាទ សុរិយាវរ្ម័ន ទី ២ នេះឯង ”
 ដោយបង្កើតឲ្យមានទ្វារមូលស្ថាបនាជាព្រះនារាយណ៍ ហើយតាំងព្រះ
 អង្គឯងជាព្រះឥសូរ ដោយតុបតែងឲ្យមានលីងដូចបុព្វការីមុនៗ ទេ
 ជាពិសេសទ្រង់តាំងព្រះអង្គជាព្រះនារាយណ៍ផង ដែលមានសមាគម
 សឹងខ្ជាប់ខ្ជួនទាក់ទងទៅនឹងបស្ចឹមប្រទេស “ ប្រទេសឥណ្ឌា ” យ៉ាង
 សុទ្ធសាទ ។ កាស្រ័យហេតុដូច្នោះបានជាព្រះអង្គបង្កើតឲ្យមានទ្វារ
 បែរមុខប្រាសាទបែបដូច្នោះ ។

នៅចុងសតវត្សទី ១៣ អ្នកដំណើរជាតិចិនម្នាក់ឈ្មោះលោក ជីវ-
 ភាក្វាន់ បានបញ្ជាក់ថា ផ្លូវរង្វាច “ ល្វូប៉ាន់ ” ដែលស្ថិតនៅខាង
 ត្បូងរាជធានី ហើយមានដីប្រាំបួន ១០ នោះ មានលក្ខណៈដូចគ្នា
 នឹងប្រាសាទអង្គរវត្តដែរ ។ ហេតុដូច្នោះចាប់តាំងពីសម័យនោះមក

ប្រាសាទអង្គរវត្តមានលក្ខណៈពាន់តែច្បាស់ណាស់ ជាទីសម្រាប់ដឹកលំ
 ព្រះអង្គ ។ ប្រព័ន្ធទៀតទៀងព្រងទ្រង់បុរាណមួយនិងបានគឺព្រះកេតុមាលា
 ដែលព្រះវង្សាពិរាជទ្រង់គ្រាសបញ្ជា សូមឱ្យយាងចុះមកយោងយក
 ចំណិតជាមនុស្សលោក ។ លុះដល់ព្រះរាជកុមារបានរៀបចំរើន
 រឿង ទើបព្រះវង្សាពិរាជគ្រាសប្រើឱ្យខេត្តស្ថាបត្យករ “វិស្វករ ឬ
 តិស្វករ” មកទម្ងន់ជាប្រាសាទអង្គរវត្តទុកជាព័ន្ធស្តុបដែលប្រកប
 ដោយលក្ខណៈ សណ្ឋានទ្រង់ព្រាយដូចគ្នាសុទ្ធសាធំនឹងស្ថាន
 ភូមិ “ តាន់ត៍រៀបរាង ព្យាង ជាង ” ដើម្បីជាវិសនដ្ឋានដោយដល់
 ព្រះកេតុមាលា ហើយនិងសម្រាប់ដឹកលំព្រះរូបនៃព្រះអង្គ ដែលគេ
 គេដូកជាព្រះរាជខេត្ត ឬ ខេត្តរាជ គ្រោះថេរលព្រះអង្គចូលទិវង្គត ។

ពិពណ៌នា

ប្រាសាទអង្គរវត្ត ស្ថិតនៅលើទីតាំងដ៏ប្រសើរជាងគេក្នុងប្រាសាទ
 មេរា ហើយជាចំងាយពីព្រៃប្រឹក្សាលតាន់ល្អ ដោយមានស្រះបោកូណា
 ប្រើប្រាស់ ដែលជាហេតុញ្ជាឱ្យប្រាសាទនេះប្រាសផុតពីគ្រោះកាច

អន្តរាយ ដែលកើតឡើងពីការរុករានទម្រង់នៃរក្ខជាតិជំនាន់ ។
 ប្រាសាទនេះ ស្ថិតនៅជាបូជនីយដ្ឋានរបស់ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរគ្រប់កាល
 វេលា : នៅក្នុងបរិវេណប្រាសាទមានវត្តជាច្រើនដែលស្ថាបនាឡើង
 តាំងពីយុគនៃព្រះពុទ្ធសាសនា បែបហើយោនចាប់កកើតមានឡើង
 ម៉្លោះ ។ ភាគចំនួននៃកាលជំនាន់ដើមសង្គមនៅលើដីលានធំមួយ
 ផ្នែកមុខប្រាសាទ ហើយក្រោយមក គេបានរំកិលបន្តិចទៅនៅ
 ចំហៀងបន្តិច ដើម្បីកុំឲ្យខូចខ្លះនៃគ្រាទស្សនៈរបស់ប្រាសាទ ។

ក្នុងការរៀបចំប្រាសាទនេះ គេបានបំពេញប៉េសក់កម្មក្នុងកិច្ច
 ប្រតិបត្តិការចាប់តាំងពីព្រលនាវល្លិរុញប្រាង ពង្រីកដីទាំងតំនាវ
 ជាច្រើនម៉ែត្រត្រីគុណ ដើម្បីកែចំរើដោះស្រាយធ្វើយ៉ាងដូចម្តេចឲ្យ
 ប្រាសាទបានជាប់មាំទាំងយូរអង្វែង ហើយនិងការរៀបចំជាក់ឲ្យ
 មានសណ្តាប់ធ្នាប់ឡើងវិញ ឲ្យទ្រទ្រង់ជ្រួលអីក្សដែលចូលទៅកាន់
 ប្រាសាទ ។

ប្រាសាទអង្គរវត្តជាវិមានមួយ ដែលអាចយកទៅប្រៀបធៀប

នឹងអច្ឆរិយវត្ថុដែលមនុស្សប្រឌិតដឹង ។ ល្អ ។ ជាងគេក្នុងសាកលលោក
 ដោយប្រាសាទនេះមានលក្ខណៈធំទូលាយ នៅគង់វង់ល្អជាងវិមាន
 ទាំងឡាយ ជាពិសេស ដោយមានលក្ខណៈនៃវារភាពស្ថាបត្យកម្ម
 ល្អឆើតឆាន់គេទាំងអស់ ។ ម្យ៉ាងទៀត ប្រាសាទអង្គរវត្តអាចចាត់
 ទុកជាសិល្បៈភ្នាក់វិទ្យា ដោយសំគាល់ទៅលើខ្នាតផែនទីសំគាល់សំគាល់
 គ្រឹមត្រូវសមស្របក្រែលែង ទៅលើសហមាត្រដែលមានសុខដុមរមនា
 និងការបរិសុទ្ធនៃរោងស្ថាបត្យកម្មយ៉ាងកម្រ ដែលខ្មែរយើងពុំសូវបាន
 ជួបប្រទះផងឡើយ ។ ភាពពិបាកសំញាប់ស្មុគស្មាញនៃសិល្បៈ
 វិស័យនៃការធ្លាក់ប្រកបនូវភាពរហ័សយ៉ាងចំណាត់ ដែលមានវិស័យ
 ហាក់ដូចជាមិនបានផ្ចិតផ្ចល់ទេ ទាំងអស់នេះអាចចាត់ទុកជាទិស្វិច
 សរសើរក្រៃពេកណាស់ ។

ព្រះវិហារអង្គរវត្ត អាស្រ័យនៅលើអីក្សទាំងឡាយដែលកើត
 មានឡើង អាចទុកជាវិមានមួយប្រកបដោយការចាក់ទង់យ៉ាងជិតស្និទ្ធ
 ទៅនឹងទស្សនទាន “ ឡាតាំង ” ដែលសំគាល់ទៅលើឯកភាពនិង

សណ្ឋាប័ណ្ណបំប៉នច្បាប់ ដែលកើតមកពីសម័យមហានគរ ។ កាស្រីយ
ហេតុដូច្នោះ ប្រាសាទអង្គរវត្តសឡេយើញឡូវថ្មីដែលពលានុកាតនិង
វិចារណញាណរបស់ខ្មែរយើងសម័យច្បាប់ ។

ចាប់តាំងពី គ.ស. ១៨៦៦ មក លោក ជំសុន ជាតិគង្វេស
បានសង្កេតឃើញថា ប្រាសាទអង្គរវត្តជាទីមុនរបស់ក្រុងព្រះសុរេមរ
ដែលជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃសកលវិប ។ អ្នកស្រី កូរាល មេស៊ីសត
បានបញ្ជាក់ស្របនឹងលោក ជំសុន ថាមណ្ឌលទាំង ៧ នៃប្រាសាទ
កណ្តាលមានលក្ខណៈដូចគ្នានឹងមណ្ឌលទាំង ៧ នៃផ្ទាំងសិលាខ្ពស់ ។
នៃក្រុងព្រះសុរេមរ កនហានទាំងបីនៃប្រាសាទដូចគ្នានឹងមានទាំង ៣
ជាប់នៃដី ទឹក ភ្លើង ខ្យល់ ហើយនៅមានទាំង ៣ នេះមានក្រុងព្រះ-
សុរេមរ ហើយទីបំផុតស្រះដែលពេញទៅដោយទឹក មានលក្ខណៈ
ដូចគ្នានឹងមហាសមុទ្រ ។

ចំពោះផែនទីអង្គរវត្ត សឹងមានការដោះស្រាយជាមជ្ឈដ្ឋានភាគ
បញ្ចូលនូវរូបមន្តនៃសាជីជ្រុងប្រកបទៅដោយផ្ទុក ហើយនិងព្រះ-

នឹងអង្គការក្នុងដែលមនុស្សប្រឌិតដំបូង ៗ ល្អ ៗ ជាងគេក្នុងសាកលលោក
 ដោយប្រាសាទនេះមានលក្ខណៈធំទូលាយ នៅតាំងដែលជាដំបូងវិមាន
 ទាំងឡាយ ជាពិសេស ដោយមានលក្ខណៈខែងវែងកោតស្ថាបត្យកម្ម
 ល្អឆើតឆាប់រេតទាំងអស់ ។ ម្យ៉ាងទៀត ប្រាសាទអង្គរវត្តអាចចាត់
 ទុកជាសិល្បៈត្រូវឱ្យ ដោយសំគាល់ទៅលើខ្នាតដែលទំហំសំគាល់
 ត្រឹមត្រូវសមស្រួលក្រលែង ទៅលើសហមាត្រដែលមានសុខដុមរមនា
 និង ការបរិសុទ្ធនៃរោងស្ថាបត្យកម្មយ៉ាងកម្រ ដែលខ្មែរយើងតុំស្រូវបាន
 ជួបប្រទះផងឡើយ ។ ភាពពិបាកសំញុំាស្មុគ្រស្មាញនៃសិល្បៈ
 វិស័យនៃការត្រួតប្រកបនូវភាពរហ័សយ៉ាងចំណាច ដែលមានវិស័យ
 ហាក់ដូចជាមិនបានផ្តិតផ្តល់ទេ ទាំងអស់នេះអាចចាត់ទុកជាចិរស្ម័គ្រ
 សរសើរនៃគ្រូពេកណាស់ ។

ព្រះវិហារអង្គរវត្ត អាស្រ័យនៅលើអីក្សទាំងឡាយដែលកើត
 មានឡើង អាចទុកជាវិមានមួយប្រកបដោយការចាក់ទង់យ៉ាងជិតស្និទ្ធ
 ទៅនឹងទស្សនទាន “ ឡាតាំង ” ដែលសំគាល់ទៅលើឯកភាពនិង

សណ្តាប់ធ្នាប់បុរាណ ដែលកើតមកពីសម័យមាណ ។ គាស្រីយ
ហេតុដូច្នេះ ប្រាសាទអង្គរវត្តសឡាយើញខ្លីថ្មីដែលពលានុភាពនិង
វិចារណញាណរបស់ខ្មែរយើងសម័យបុរាណ ។

ចាប់តាំងពី គ.ស. ១៨៦៦ មក លោក ជំសុន ជាតិអង្គរគ្រូស
បានសង្កេតឃើញថា ប្រាសាទអង្គរវត្តជាទីមុំតូចនៃក្នុងព្រះសុរេមរ
ដែលជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃសកលវិប ។ អ្នកស្រី កូល រេមុសត
បានបញ្ជាក់ស្របនឹងលោក ជំសុន ថាមណ្ឌលទាំង ៧ នៃប្រាសាទ
កណ្តាលមានលក្ខណៈដូចគ្នានឹងមណ្ឌលទាំង ៧ នៃផ្ទាំងសិលាខ្ពស់
នៃក្នុងព្រះសុរេមរ រាងហោងទាំងពីរប្រាសាទដូចគ្នានឹងហោងទាំង ៣
ដាន់នៃដី ទឹក ភ្លើង ខ្យល់ ហើយនៅហោងទាំង ៣ នេះមានក្នុងព្រះ-
សុរេមរ ហើយទីបំផុតស្រះដែលពេញទៅដោយទឹក មានលក្ខណៈ
ដូចគ្នានឹងមហាសមុទ្រ ។

ចំពោះផែនទីអង្គរវត្ត សឹងមានការដោះស្រាយជាមជ្ឈមណ្ឌលភាព
បញ្ចូលខ្លួនរួមនៃសាជីជ្រុងប្រកបទៅដោយផ្ទាំង ហើយនិងព្រះ-

វិហារនៅទីស្មើគ្នា ដែលផ្សំគ្នាជាភាគមសន្លឹកបណ្ណាមេរៀនតាមទ្វារ
 រក្សាខាងកើតនិងខាងលិច ។ ដូច្នេះប្រាសាទអង្គរវត្តជាសាដីពូជាន់
 ដែលនៅជាន់ទីមួយ ។ មានកំណត់ត្រាផែនទីនៃកេរដៃថវាំងឡាយ
 ដែលមានទ្វារធំ ១ ឬ ២ ហើយនិងបណ្ណាល័យ ។ លានខាងលើ
 មានរាង ៤ ជ្រុងស្មើផ្សំបង្កើតជាប្រាសាទបញ្ចូលស្នូល គឺមានបណ្ណាល័យ
 មួយខ្ពស់នៅកណ្តាល, ៤ ទៀតនៅខាងមុខខាង ៤ .. ។ មានពីរ
 ទៀត សហទាក់ ពីខាងមុខខាង ៣ នៃលាន មានសណ្ឋានច្រើន
 ប្រាយរាង ៤ ជ្រុងច្រវែង បណ្ណាមេរៀនខាងលិច ។ លានខាងក្រោម
 ដែលមានសណ្ឋានដូច្នោះ បើតាមការយល់ គឺដើម្បីទុកសម្រាប់
 ស្ថាបនានៅជាន់ទី ២ ខ្លះប្រាសាទបណ្ណាល័យ នៅជាន់ទីមួយមាន
 អគារពីរទៀតរាងជាប្រាសាទ នៅអមភាគមដែលខ្លះគ្នាជាភាគទ្វារ
 ដោយថវាំងឡាយ ។

ស្រះបោក្ខណ៍

ពីខាងក្រៅបរិវេណនៃកំណែប្រាសាទអង្គរវត្ត គឺតែង ទី ៤

ដោយរាប់តែកណ្តាលមក ,, មានស្រះបោកូរណ៍ពីរដុំវិញ ។ ស្រះ
នេះមានទ្រវែងដូចជាក្នុង ៗ ដូចកាំជណ្តើរ ។ ហើយរចនាជាក្បាច់ដើង
ទៀនពីរដុំវិញបរិវេណស្រះទាំងអស់ មានប្រមាណ ៥ គីឡូម៉ែត្រ ៥០០ ។
ស្រះនេះនៅជាប់គ្នាពីមួយទៅមួយ ដែលកាលសម័យចុកណាភទុក
សម្រាប់ដឹកជញ្ជូនសិលាសម្ភារដែលយកមកតាមស្ទឹង ។ ឯខាង
លិចវិញ ជាប់គ្នាដោយទ្រូងថ្នល់ក្រាលថ្មដែលមានបណ្តោយ ២០០ ម៉ែត្រ
ទទឹង ១២ ម៉ែត្រ ទ្រូងថ្នល់ចូលកាន់ប្រាសាទនៃព្រះវិហារត្រូវតុបតែងលំអ
ដោយសសរធំៗ ខ្ពស់ស្រឡះ ដែលនៅខាងចុងមានក្បាច់រចនាដ៏ល្អ
វិចិត្រ ។ ក្នុងពណ្ណកសសរទាំងនេះ មានសសរខ្លះមាននៅសល់នៅ
ឡើយ ជាពិសេសសសរបញ្ជូរនៅតាមទៀនទាំងសងខាងជណ្តើរ
ដែលចុះទៅក្នុងផ្ទៃទឹកស្រះ ។ ក្តាប់បន្តពីខាងមុខទ្រូងថ្នល់ធំចូលទៅ
កាន់ប្រាសាទ , បើកខាងផ្លូវធម្មតា គេឃើញមានលាន ១ រាងជា
កាកបាទ ។ នៅអមសងខាងផ្លូវថ្នល់ចូលទាំងពីរមានបង្គោលដែនាគ
ដែលមានដើងទៀនរចនាជាក្បាច់យ៉ាងល្អសុទ្ធសាធ ។

កំពែងក្រៅ

កំពែងក្រៅប្រាសាទអង្គរវត្ត ធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ហើយបិត
 នៅដាច់ឆ្ងាយពីមាត់ស្រះដោយទីប្លាយមួយ ប្រវែងទទឹងប្រមាណជា
 ៣០ ម៉ែត្រ នៅចំអីក្សប្រាសាទ ជាប់ទឹងកំពែងនេះ មានរោងថែវ
 ទទឹងក្លោងទ្វារមួយប្រវែងប្រមាណជា ២៣៥ ម៉ែត្រ ។ នៅក្នុងរោង
 ថែវទទឹងក្លោងទ្វារនេះ មានក្លោងទ្វារមួយយ៉ាងធំហៅ "គោបុរៈ" ប្រកប
 ដោយកំពូលប្រាង្គ៣ និងទ្វារចូល៣ដែរ ធ្វើពីវត្ថុធាតុធាតុជាភាគច្រើន
 ព្រះពន្លាខាងចុងពីរ សម្រាប់ឡើងជិះលើខ្នងដំរី និងរោងថែវបន្តភ្ជាប់
 គ្នាជាច្រើន ។

ចំណែកឯផ្លូវខាងចុងរោងថែវទទឹងក្លោងទ្វារវិញនោះ សឹងបិទ
 នៅត្រង់ត្រូវឡើងវែកនៃល្វែងមុខទីនេះហោជាង ។ បើកដែលបរទេស
 ទៅរករោងថែវ ត្រូវបិទជិតដោយទ្វារបញ្ជាក់ជាច្រើនដែលគុបតែង
 យ៉ាងល្អវិសេស ។ ទ្វារទាំង ៣ នៃក្លោងទ្វារធំចូលទៅ កាន់ប្រាសាទ
 អង្គរវត្តនេះ អាចផ្តល់ឲ្យមានផ្លូវចក្ខុវិស័យចេញចូលបានដោយងាយ

ហើយសុទ្ធសឹងតែមានកំពូលប្រាស្រ្តមួយពីលើចំណុចសំ តែកំពូលប្រាស្រ្ត
 ចំណុចនោះត្រូវបាក់កំបុតចំណុចសំ ។ ជាងលើខ្លះដែលមានស្នាម
 សណ្តកថ្មជាបន្តបន្ទាប់គ្នានោះ ឥឡូវនេះរលីវិទាសបាក់បង់គ្នាសល់។
 រោងថែវចំណុចខ្សោយ ផ្នែកដែលថែរនោះទៅរកប្រាសាទ មានជញ្ជាំង
 ជិតឥតបង្អួច បិទយ៉ាងជិតស្នូន ថែមចំណុចកុបតែងរេនាជាក្បាច់ក្បួន
 ក្បាលជញ្ជាំងនិងចំរើនរូបទេពអប្សរពាប ។ ជារបៀបក្បាច់វិចិត្រសិល្បៈ
 គ្រឿងព្រំ ។ រោងថែវចំណុចនេះចង្អៀតណាស់ មានទទឹងតែ
 ៤ ម៉ែត្រ ២០ ហើយមានព្រំដែនខាងក្រៅកំណត់តែគ្រឹមជួរសសរ ៤
 ជ្រុងស្មើមួយជួរ ដែលមានវល្លិចំហៀងទ្រង់ច្រាយជាពងក្តោងតែ
 ពាក់កណ្តាល ពីលើសសរចំណុចនេះ នៅអមសរីរាង្គរោងថែវ ។
 ឯស្នាមដំណែលនៃវល្លិចំហៀងនេះ នៅសល់តែបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ។
 ការបាក់បង់ខ្លះវល្លិចំហៀងនេះ អាចបំបាត់របាលស្រឡះនូវភាគផ្សំ
 ផ្នែកណាមួយនៃសសរចំណុចនោះ ហើយថែមចំណុចធ្វើឲ្យរូបភាគនូវ
 សហមាត្រចំណុចស្រង់ខ្សែក្បាច់ព្រំនេះ ។

បើសូម្បីតែកំរិតទាំងមូលចំពោះ ហាក់ដូចជារបាំងអ្វីមួយគ្រប
ដណ្តប់បាំងបិទប្រាសទាំងមូល ឲ្យឃ្លាតចាកការពិនិត្យនៃអ្នក
ដំណើរ ដែលចូលចិត្តមើលនូវរូបភាពទូទៅនៃប្រាសទេដោយមាត្រា
សាស្ត្រ ។

នៅចំអែក្សនៃល្ងន់ខាងលិចដែលនៅជ្រុងខាងជើង មាននាគ ១
ធំសំបើមអស្ចារ្យ បញ្ជាក់ឲ្យយើងយល់ច្បាស់នូវគុណសម្បត្តិដ៏វិសេស
វិសាលក្រៃលែងនៃក្បាច់ចេតនាអង្គរវត្ត ។

ក្បាច់ក្បាលសសរនិងក្បាច់លើឆ្នឹម សឹងប្រកបដោយភាព
ចំហៀងដ៏ចម្រុះ ដូចគ្នានឹងក្បាច់សិល្បៈនៃប្រទេសក្រិកដែរ ។
ឯចំណែកសសរ ៤ ជ្រុង ដែលរង្គាប់ជាប់ទៅនឹងជញ្ជាំងដូចជាមេត្តារ
ខាងលើដែលនៅតង់វែងល្អគ្រាន់បើ ដូចជាក្បាច់ទ្វារខាងកើតជាដើម
សឹងតែមានសុទ្ធមាលភាពយ៉ាងចំណាស់ ។

មុខខាងកើតនៃកេងកែវទាំងឡាយ បញ្ជាក់ឲ្យកាន់តែច្បាស់
ល្អសំរេចទៀត នូវការនៃការចាប់អារម្មណ៍និរន្តរ៍សម្រស់ដ៏ល្អឆក់

ដែរ , បន្តិចបន្តួចទៀតយើងស្រឡាត់ប្រកបដោយកូនសសរ ជើងទៀនក្រឡឹង
 យ៉ាងស្អាត ហើយមានចម្រើនធ្លាក់ជាបួសត្រូវប្រាប់យ៉ាងដាក់បង្កើត
 ពីលើ នៅអមសន្ធិវារ្យរួចទេពធីតាបាំងឡាយ ។ រួចទេពធីតា
 បាំងនោះ នៅគង់វង់ល្អនៅឡើយ ហើយជួនកាលនៅផ្គុំគ្នាជាក្រុម
 ពីរឬបី ។ ម្យ៉ាងទៀតរួចទេពកញ្ញានេះក៏ចាក់ទុកជាបួសដ៏ល្អមួយ
 ផ្នែកក្នុងពពួករួចទេពធីតាបាំងឡាយនៃប្រាសាទអង្គរវត្តដែរ ។

គតិ៎នេះទៅយើងនឹងទាញចេញក្នុងអស់រលាកអ្នក ទៅទស្សនា
 ត្រួស ។ ខ្ញុំក្លែងខ្លាច ។ បាំងឡាយ នៅកំពែងទី ៤ នៃអំក្របខ្ជាប់
 បន្ទប់បាំងបី ព្រោះថាមិនសូវមានទំនេរណាទៅទស្សនាឡើយ ។ នៅ
 កន្លែងខ្លះមានសហមាត្រដ៏ទុក្ខមែនមិនទាន់ហើយនៅឡើយ ជាពិសេស
 ប៉ែកខាងក្នុងនៃក្លែងខ្លាច , ក្លែងខ្លាចបាំងនោះមានរាងបួនជ្រុង
 ទ្រវែង គ្រងត្រឡែងកែងល្អិតមុខនិងល្អិតចំហៀង ហើយថែមបាំង
 តូចជាងក្លែងខ្លាចខាងលើជាច្រើនផង ។ គេដើរឆ្ពោះទៅកាន់ព្រះ
 វិហារកណ្តាលបានដែរ ដោយផ្លូវជើងដែលត្រាយក្នុងគុក្ខញ្ចាត់ត្រជា

ក្រឹត្យ ហើយទិដ្ឋភាពពិភពន៍ខ្លាចខ្លាស្រឡាត្រូវបានដឹងទៅលើស្រះទឹកភ្នំបាខែន
ជាទីចេតនាគ្រែលែង ។

តុប្រាសាទអង្គរវិហិត

ក្នុងខណៈដែលជ្រកក្រោមម្លប់ដីត្រជាក់នៃក្បាលខ្លាចខ្លាសបស្តិម
អ្នកស្រឡាត្រូវបានទ្រុឌទ្រោម ពេញច្រកច្រកមើលតាមរន្ធនៃក្បាលខ្លាចខ្លា ខ្លា-
ស្រឡាត្រូវបាននៃព្រះភិក្ខុ ដែលជេរយ៉ាងមកលើទ្រូងថ្នល់ទឹកស្រាសា
អង្គរវិហិតស្រឡាត្រូវបាន លើសលប់ពេញសាកលរោគ ។ ទ្រូងថ្នល់
នេះសង់លើដីលើកម្ពុជផ្នែកមានបណ្តោយ ៣៥០ ម៉ែត្រ ទទឹង៧ម៉ែត្រ
៤០ ចន្លោះសម្រាប់ដើរ ៨ ម៉ែត្រ ហើយនៅខ្ពស់មុតពីដីរាបម្នាក់
ពីខ្ពស់ ១ ម៉ែត្រផង ។ នៅអមសងខាងទ្រូងថ្នល់ មានសំរិតសំរាង
រចនាដោយប្រកាន់ដៃប្រធាន ដែលបានជាដើរទៀនទ្រុតក្រោមយ៉ាង
ល្អលើសលប់ ។ នៅពេលដែលព្រះភិក្ខុជំរុះការស្និមកលើ
ព្រះដែលលេចចេញតាមប្រទេសនៃជើងទៀនប្រកាន់ដៃឆ្ពោះនោះ មាន
លំហោត់ដូចជាស្បូចរិយាល ។ នៅសងខាងទ្រូងថ្នល់ដែលនេះ

មានជនល្អិតប្រាំមួយប្រកបដោយក្បាលនាគបើកតការដូចជាផ្ចិត ។
តាមការពិនិត្យសន្តិក ជនល្អិតប្រាំមួយនេះ មានលក្ខណៈហាក់
ដូចជាជួយជ្រែងកុំឲ្យចូលទៅទិញមូលទ្រព្យលើ ជាពិសេសធ្វើឲ្យច្រូងចូល
នេះកុំឲ្យមានសភាពដដែល ។ ផង ។

នៅចំពាក់កណ្តាលផ្លូវ ទាំងឆ្នេរនិងទាំងស្តាំ គេឃើញមាន
ប្រាសាទតូចៗពីរបីមុខឈមរកគ្នាតាមបណ្តោយច្រូងចូល ប្រាសាទ
តូចនេះ គេហៅថា ប្រាសាទបណ្តាលយ បើតាមភាសាចាស់
ធ្លាប់ហៅថា “ ក្រយាចំអិន ” តែតាមការសន្តិកទូទៅ ប្រៀបប៉ាន់នឹង
វត្តដ៏តូចក្នុងសម័យបុរាណ ។ ប្រាសាទតូចៗនេះ មានលក្ខណៈដូចជា
សាលាសំណាក់ សម្រាប់ឲ្យអ្នកចូលទៅកាន់វត្តផ្លាស់សិលៀកបំប៉ាន់
ចាស់រំលាយហើយស្ងៀមតាក់ជាថ្មី មុននឹងចូលទៅកាន់វត្ត តាមស្រយ
ហេតុនេះហើយបានជាមានស្រះពីរនៅជិតនោះ ដែលមានវិស័យហាក់
ដូចជាអណ្តូងនៅជិតសាលាដូច្នោះដែរ ។

ក្រៅពីនេះទីតាំងនៃប្រាសាទបណ្តាលយនេះ ដែលស្ថិតនៅក្នុង

ផ្នែកប្រាសាទសម័យដើមថែមផ្សេងៗ ជាការប្រសើររៀនដែលអាចឲ្យ
 សាសនិកជនទាំងឡាយ ឈៀនចូលទៅមើលក្នុងច្បាប់ផ្សេងៗ បាន
 ដោយងាយផង ។ ប្រាសាទនេះមានសណ្ឋានទ្រង់ច្រាយចាបបន្តិច
 ហើយមានសភាពប្រហែលគ្នាទាំងគ្នាទ្វារទាំង ៤ នៃប្រាសាទអង្គរវត្ត
 ដែរ ។ ទីតាំងក្នុងផ្នែកមួយនៃអង្គរវត្ត និងសហមាត្រដ៏ចាប លក្ខណៈ
 ទាំងពីរនេះបើតាមការពិចារណា ជាភាពសែសរបស់ប្រាសាទ
 បណ្ណាល័យនេះ ដែលផ្នែកខុសស្រឡះពីភាពប្រក្រតីនៃប្រាសាទ
 ទាំងឡាយ ។ យើងនឹងឃើញតទៅទៀត នៅក្នុងប្រាសាទអង្គរវត្ត
 ផ្សេងៗទៀតក្នុងអាយុសម័យថ្មីផ្សេងៗនៃដែរ ខ្ញុំសាលសម្រាប់ប្រជុំ
 សាធារណជនប្រាសាទសម័យដើមទាំងឡាយ ។ នៅកម្ពុជ្ជលំដែលយើង
 ចូលទៅកាន់ប្រាសាទមានស្រះពីររាង ៤ ជ្រុងស្មើ ស្រះទាំងពីរនេះ
 មានគែស្រះមួយទេ ដែលមានមាត់ប្រាំងប្រោះថ្មហើយមានទឹកត្រជាក់
 ដ៏ស្រស់ ។ បើតាមលក្ខណៈយើងឈរគង់អំពីសត្វមុខទាំងដើងឈៀន
 ទាំងលីកស្រនេះ ទោះទៅរកប្រាសាទ ខ្សែចក្កយើងនឹងបានជួប

ប្រទះឡើយស្រមោលប្រាសាទទាំងមូលដ៏ល្អក្រៃលែង ពោលទៅក្នុងទឹក
នឹងថ្កល់ដូចផ្កាឆកញ៉ាក់ ទីនេះហើយដែលទេសចររមែងចូលចិត្តឯករួម
របស់គេទុកជាអនុស្សាវរីយ ។

ឯក្នុងប្រាសាទវិញ សាងឡើងខ្ពស់ពីដីលានរាបស្មើជុំវិញមួយ
ប្រកបទៅដោយកំពលតិណជាតិទៀវខ្លី ហើយមានដើមឆ្នោតជាច្រើន
ដុះល្អិតលាស់ទៅលើអាគារ ហាក់ដូចជាចង់ប្រកួតប្រជែងក្នុងកំពស់
ប្រាសាទ ។ នៅជុំវិញប្រាសាទមានដើមស្វាយធំៗ ជាច្រើន
ពោលម្លប់ត្រឈឹងត្រឈៃក្រាលមកលើទីលាន ធ្វើឱ្យមានសភាព
ត្រជាក់ល្អឺមជាងិច ។

នៅមុខផ្លូវចូលទៅកាន់ព្រះវិហារ មានព្រះលានមួយខ្ពស់ចែកជា
ពីរឃ្នាក់ សណ្ឋានទ្រង់ច្រាយរាងកាកបាទ ដែលគេហៅថាព្រះលាន
កិត្តិយស នៅពេលបុណ្យនិងពេលវេលាក្នុងទាំងឡាយនាសម័យ
បុរាណ ព្រះលាននេះអាចក្លាយទៅជាវេទិកាមួយសម្រាប់ព្រះមហា-
ក្សត្រគង់ប្រថាប់ ហើយនៅវេលាយប់ជាធាតុសម្រាប់បោះព្រះរាជទ្រព្យ

ផង ។ ក្បួនក្បាលដក្ខាន់ប្រកបដោយក្បួនរចនាល្អវិចិត្រ មាន
សសរជាច្រើនទ្រព្យក្រោមប្រកាន់វែងរួមគ្នា ដែលមានលំអយ៉ាង
ក្បួនសាច ។

✓ នៅខាងណោះ គេឃើញមានភាពផ្សំផ្គុំកម្រិតខ្លះខ្លះ ១ ខែ
ហើយជ្រុនចិត្ត ជាខ្លះមួយ ។ មានពេលវែងត្រូវជុំវិញ ដែលមាន
ប្រវែងវាងរស់ ១២០០ ម៉ែត្រ ។ ពេលវែងទាំងនេះចង្អៀតណាស់
ហើយមានសណ្ឋានទ្រង់ទ្រាយជាក់តែង យ៉ាងមាំមួនជុំវិញក្បួនវិហារ
កណ្តាល ។ នៅក្នុងត្រូវវិហារកណ្តាលមានព្រះគោដ៏ទេព ពាសន
សាលាមួយ ដែលមានជ្រុងខ្លះមួយ ។ ប្រវែងមិនលើសពី ៥ ម៉ែត្រ
ឡើយ ។

22

ការខ្វះភាពធំទូលាយគ្រប់កន្លែងដែលមានសារៈប្រយោជន៍ ជា
ចារឹកលក្ខណៈមួយក្នុងតំណកចារឹកលក្ខណៈនានា ខែស្ថាបត្យកម្មរបស់
ក្រសួងអង្គរវត្ត ម្យ៉ាងទៀតសម្រេចវិស័យបែបនេះហាក់ដូចជាធ្វើឱ្យ
យើងយល់ពីចំណុចសំខាន់ ជាស្នាដៃនៃមនុស្សស្ថាបត្យកម្មឡើយ ។

✓ ថែវខាងក្រោម ប្រកបដោយចម្លាក់យ៉ាងល្អល្អាញជាងគេ
 ដែលអ្នកទេសចរចូលចិត្តមើលនោះ មានទទឹងប្រវែង ១៨៧ ម៉ែត្រ
 និងបណ្តោយប្រវែង ២១៥ ម៉ែត្រ ។ ក្បែរទ្វារឬគោបុរៈសឹងមាន
 គូប្រាសាទពីរ ហើយភ្ជាប់គ្នាគ្រង់គ្រវៃឡងកែងនៃល្វែងមុខ នៅនឹង
 រោងទងមុម ដែលមានជណ្តើរឡើងចុះ ដោយកូនប្រកបដោយកង
 ក្បាលជាគ្របកណ្តាល ទទឹង ២ ម៉ែត្រ ៤៥ ✓ ។ ផ្នែកដែលបែរ
 ឆ្ពោះទៅរកប្រាសាទ គ្មានបង្អួចទេ មានតែជញ្ជាំងជិតស្ងួត ។
 ឯចំណែកដែលឈមមកខាងក្រៅវិញនោះ គ្មានជញ្ជាំងទេ មានតែ
 សសរជ្រុងៗ ជាច្រើនតែប៉ុណ្ណោះ ។ នៅផ្នែកខាងក្រៅនេះ មាន
 ល្វែងចំហៀងពីរខ្ពស់ រាងក្បែរពាក់កណ្តាលបន្តិចតម្រូវពីលើសសរ
 ទាំងនេះ ។ ដំបូលរោងថែវទាំងអស់មានពណ៌ប្រផេះធ្វើពីថ្មសណ្ឋាន
 ជាក្បឿងប្រគំពីលើគ្នា ។

23

មើលពីចម្ងាយគេឃើញកំពូលប្រាង្គទាំងឡាយនៅមុខនៃបរិវេណ
 ទី ២ ដែលបាក់កំបុតខ្លះ និងកំពូលទាំងឡាយនៃប្រាសាទកណ្តាល

ពេទ្យភាគហាក់ដូចជាមុនសអវណ្ណកលេចរទ្វារទៀងលើភាសាសវហាស៍។
កំពូលប្រាសាទមានសណ្ឋានរៀមូលស្រួចទៅលើ ហាក់ដូចជា
ផ្កាឈូកគ្រប់ទិសលេចចេញពីទង ហើយប្រកបដោយក្បាច់រចនា
យ៉ាងល្អពីចិត្ត ។

✓ កំពូលប្រាសាទនីមួយៗ ចែកជា ៤ ជាន់ បន្តបន្តតម្រុក
ពីលើគ្នា ។ នៅជាន់ទីមួយ មានរូបស្រីទេពអប្សររាងខ្លួន
ល្អក្បាលល្អរទេត្តា វិស័យហាក់ដូចជាពេទ្យដីរសរវើក ហើយទងមាន
ក្បាលខាតលើគតារយ៉ាងភាពសាហាវ ឈមមុខទៅរកទិសបាំង ។
នៅកំពូលប្រាសាទមានគ្របកណ្តុល ៣ ស្រទាប់ទ្រុធគ្រាបកំពូល ។
ភាគរូបចម្លាក់ក្នុងប្រាសាទបាយ័នបានបញ្ជាក់ថា នៅលើកំពូល ២៤
បាំងនេះ មានកំពូលចុងបន្តិសំទៅតម្កើតសិរិទ្ធិជារបៀបលំដែង ✓
ត្រីសូលី ។

✓ រោងថែវខែបរិវេណទី ២ មានបណ្តោយ ១១៥ ម៉ែត្រ ទទឹង
១០០ ម៉ែត្រ ភ្ជាប់នឹងរោងថែវខែបរិវេណទី ៣ គ្រងជ្រុងខាងលិច

ដែលមានសណ្ឋានជាតាកបាទ មានសភាពដូចគ្នាទាំងប្រាសាទ
 “ បឹងមាលា ” ដែលជាប្រាសាទមួយប្របកដោយបែបផែនមិនខុស
 គ្នាពីប្រាសាទអង្គរវត្តឡើយ ។ វិសាលភាពទាំងនេះផ្សំកើតឡើងពី
 ប្រកសម្រាប់ដើរ ឬ រាមហាលមានដំបូលមួយដែលភ្ជាប់ទៅនឹងគោបុរៈ
 ហ៊ុនតីរ និងប្រកកាន់ទទឹងមួយទៀត ដូច្នេះសភាពដ៏វិសាលនេះ
 មានរាងជាតាកបាទ ។ តាមការពិនិត្យ វិសាលភាពនេះស្ថិតនៅ
 អមសង់ខាងជ្វាក់ទី ១ និងទី ២ នៃសាជីជ្រុង ។ បើគេដើរតាម
 វិសាលភាពនេះឆ្ពោះទៅហោជាងខាងលើបង្គួស គេនឹងស្និទសរសើរ
 ដល់ស្នាដៃនៃស្ថាបត្យករជាមិនខាន ព្រោះថា មានតែកន្លែងត្រង់
 នេះហើយដែលប្លែកខុសពីកន្លែងដទៃទៀត ។ បើគេដើរពីខាងកើត
 ឡើងមកប្រាសាទកណ្តាលវិញនោះ នៅកន្លែងត្រង់នោះគ្មានវត្ថុអ្វីជា
 ចម្លែកឡើយ ។ តាមការវិនិច្ឆ័យគេសន្មតថា ប្រាសាទអង្គរវត្តមាន
 លក្ខណៈល្អវិសេសជាងគេ ព្រោះជាប្រាសាទប្រកបដោយភាពហាក់
 ដូចជាស្រាលចម្អុត អាចផ្តល់ឲ្យមានការស្តារបនាបាទខ្ពស់ប្រៀបដូចជា

អវលោកិត្រៃសត្រនៅលើភាគសវហោស ។

✓ ឯចំណែករោងថែវទាំងពីរនៅចុងខាងជើងគ្រឿងខាងត្បូងវិញ
មានទទឹងប្រវែង ២ ម៉ែត្រ ៧០ ។ ផ្នែកខាងក្រៅមានជញ្ជាំងជិត
ប៉ុន្តែចំណែកដែលឈរទៅរកទីលានវិញ មានសសរពីរជួរ តែគ្មាន
ជញ្ជាំងឡើយ ។

✓ ល្វែងទាំងពីរដែលខ្លួនភ្នាក់ងារកាកបាទនោះ មានភាពធំ
ទូលាយជាងគេ ល្វែងកណ្តាលមានទទឹង ៣ ម៉ែត្រ ១២ ។ រួមជា
មួយទទឹងល្វែងទាំងពីរផងមានប្រវែង ៧ ម៉ែត្រ ៧០ ។ នៅជ្រុង
ទាំងឡាយនៃក្រវែងកែងមានផ្ទះខ្លះរោងជាងគេទឹកបូជាលាន ដែល
មានផ្នែកខាងក្រោមប្រកបដោយក្បាច់ចម្លាក់ជាច្រើន ហើយមាន
ជណ្តើរតែមួយសម្រាប់ចុះទៅក្នុងអាងទឹក ។ នៅរដូវវស្សាអាង
នោះសឹងតែឃ្លាដោយទឹក ប៉ុន្តែផ្ទះទឹកមានកំរិតមិនហួសពីកាំជណ្តើរ
ខាងលើនោះឡើយ ។ ដំបូលធំ ។ ដែលខ្លួនភ្នាក់ងារកាកបាទ
នោះ កាលពីសម័យបុរាណ មានពិភានឈើធ្លាក់ក្បាច់ដកចន្ទ ។

ឯតិភាននោះ សព្វថ្ងៃមាននៅសល់ខ្លះនៅឡើយ ភព៌នោះទៅ
 នៅក្នុងកណ្តាលនៃវិល្លនចំហៀង គេឃើញមានតិភានថ្មសុទ្ធ ។
 ដែលខ្ទកម្រក្សណ៍លាបទឹកមាសមានពន្លឺភ្លឺផ្លែកៗ ។ នៅតាមក្បាច់
 ភោគិយ្យគេឃើញរូបព្រះនារាយណ៍ ជាជំនួយដល់ការកូរសមុទ្រ
 ទឹកដោះ ទ័នព្រះភាទិទេពមួយអង្គផ្តុំលើនាគរាជឈ្មោះ " ភានខ្ព " ។
 ជាពិសេសនៅតាមជើងសសរ មានរូបមហាវសីអង្គុយពត់ក្នុង
 ភាវនាធម៌ ដៃទាំងពីរប្រណាម្យសំពះទៅមុខ ។ ចាប់បន្តព័កខ្លែង
 នេះមក អ្នកសរស្រាទាំងឡាយនឹងមានមរោសពោណា ស្ទើរចសរ-
 សើរក្បាច់រចនា នៃស្រីទេពអប្សរដែលមានកក្រួញញឹមប្រិមប្រិយ
 ហាក់ដូចជាវិករាយនឹងទទួលទស្សនិកជន ព្រមទាំងស្ទើរចសរសើរ
 ដល់ថ្វីដៃនៃស្ថាបត្យករ ដែលចេះក្រឡឹងជើងទៀនបង្ហូរឲ្យមានក្បាច់
 ក្សរមូលក្រឡឹង មានវិស័យដូចជាក្រឡឹងឈើធម្មតា ។ ជញ្ជាំង
 ពេនវែងទាំងឡាយ សឹងប្រកបដោយក្បាច់រចនា ដែលធ្លាក់បំផុស
 លើផ្ទាំងសិលាយ៉ាងល្អឆើតឆាយ ដែលស្ថិតនៅផុតពីការអន្តរាយ

ដោយទឹកភ្លៀង ។ ម្យ៉ាងទៀតអ្នកត្រូវអញ្ជើញចូលទៅរោងថែទាំ
អ្នកនឹងឃើញព្រះបដិមាករជាច្រើនអង្គ ដែលគេហៅថា “ ព្រះពាន់ ”
នៅពីស្តាំដៃនៃទ្វារចូល ។ ព្រះពុទ្ធរូបទាំងអស់នេះ គេបាននាំយក
ពីកន្លែងផ្សេង ។ មកដល់កល់ទុកនៅទីនេះ តាំងពីសម័យក្រោយ
អង្គរវត្តម្ល៉េះ ។ បើបានទស្សនាព្រះពុទ្ធរូបរួចហើយ សូមអញ្ជើញ
ឃើរតាមល្វែងខាងជើងនៃរោងថែទាំ អ្នកនឹងបានដល់កន្លែងមួយ
ហៅថា “ កន្លែងគក់ច្រូង ” ព្រោះនៅកន្លែងនេះកាលណាគេ
គក់ច្រូងទៅ គេនឹងឮសំឡេងលាន់ខ្លឹមមកវិញជាមិនខាន ។ ផុតពី
កន្លែងនេះទៅមានធម្មមន្ទីរមួយនៅខាងជើង ហើយនឹងមានធម្មមន្ទីរ
មួយទៀតនៅខាងត្បូងព្រះពាន់ ។ ឡើងផុតពីទីនេះមួយថ្នាក់ទៅ
អ្នកនឹងបានឃើញប្រាសាទកំពូលប្រាំ ដែលគេធ្លាប់ហៅថាប្រាសាទ
“ បា កាន ” ដែលនៅខ្ពស់ជាងគេហើយមានជណ្តើរ ៣៧ កាំ ។
ចំណែកឯទីធ្លា ដែលនៅអមបរិវេណទី ២ និងទី ៣ ពុំសូវ
មានវត្ថុអ្វីចំឡែកទេ មានតែរាងហាលវែងៗតែប៉ុណ្ណោះ ។

នៅក្នុងទីក្រុងនេះមានបណ្តាលយេនី ៗ ត្រូវ ប្រកបដោយក្លានប្រាណ
ព្រមទាំងមានចម្រើនបង្កើតជាច្រើន នៅវិល្លាខាងមុខ ។

ក្រៅពីនេះ យើងត្រូវបំបែកកាន់រោងថែវខាងជើងវិញនៅមុខ
ព្រះពាន់ យើងទំនងបានជួបប្រទះផ្ទាំងសិលាចារឹកមួយផ្ទាំង ដែល
សាងឡើងក្រោយសម័យអង្គរវត្ត រួចយើងត្រូវត្រឡប់វិលមកខាងត្បូង
ឡើងតាមដងទន្លេស៊ីម៉ង់ត៍ ដែលមិនមែនដូចដងទន្លេនៅភ្នំក្រវាញ
ហើយដើរតម្រងៈទៅដាក់ទី ៣ ។

រោងថែវនៃបរិវេណទី ៣ មានទំទឹង ២ ម៉ែត្រ ៤៥ ផ្នែកខាង
ក្រៅមានជញ្ជាំង ផ្នែកខាងទីក្រុងមានបង្កើតជាច្រើន ។
ថែវនេះគ្មានកន្សោមទេ មានតែរូបទេពកញ្ញាជាច្រើនដែលមាន
សក់តុបតែងលំអរថ្លៃ ៗ គ្នាជាអនេក ។ ទិដ្ឋភាពពីជើងបន្ទប់មុខ
ខាងជើង ធៀងខាងលិច នៅវេលាថ្ងៃទេរ និងពីមុខខាងជើងធៀង
ខាងកើត នៅវេលាយប់ខែភ្លឺស្រឡះចាំងផ្សែងលើវិមានកណ្តាល អាច
ផ្តល់ដល់យើងនូវការចាប់អារម្មណ៍មួយយ៉ាងអស្ចារ្យ ដែលមិនអាច

បំភ្លេចបាន ។ នៅផ្នែកខាងក្រោមប្រាសាទវិញ មានភាគមាំ
 ចូលាយអស្ចារ្យចែកជាពីរជាន់ កំពស់ទាំងអស់១៣ម៉ែត្រ រាង ៤ ជ្រុង
 ស្មើដូចគ្នាទំងន់បញ្ចូលដែលមានជ្រុងទិមួយ ។ ប្រវែង ៦០ ម៉ែត្រ ។
 ជណ្តើរទាំងអស់ដែលសម្រាប់ឡើងទៅកាន់ប្រាសាទ សឹងប្រកប
 ដោយកាំជាជាន់ដាច់ដាច់ ។ សណ្ឋានទ្រង់លយទៅមុខនៅពីលើផ្នែក
 ខាងក្រោមនេះបន្តិច ។ ជណ្តើរទាំងនេះចោត ។ ណាស់ ខ្លះមាន
 ជម្រាលដល់ទៅ ៧០ អង្សា ហើយមានបន្តិចតែមួយផង ។ នៅពីលើ
 ផ្នែកខាងក្រោមនេះ គេជួបប្រទះរោងថែវជាច្រើន ។ រោងថែវ
 ទិមួយ ។ មានគោបុរៈជាអក្ស ប្រកបដោយមុខក្លោងទ្វារមានសសរ
 ជាច្រើន ។ ក្នុងគូប្រាសាទទាំងមូលមានតែរោងថែវទាំងនេះទេ
 ដែលត្រូវកាំស្មើនៃព្រះអាទិត្យចាំងចូលទាំងសងខាង ទាំងព្រឹក
 ទាំងល្ងាច ។ តទ្ធិអាចចូលទៅបំភ្លឺក្នុងរោងថែវទាំងនេះបាន អាស្រ័យ
 ដោយបង្អួកចម្រើននៅតាមជញ្ជាំង ទំងន់ប្រឡោះសសរពីផ្នែកនៃល្ងាច
 ទាំងដំបូង ។ ។ នៅចំកណ្តាល មានគូប្រាសាទស្មើមួយដំបូងគេ

កំពស់ ៤៤ ម៉ែត្រ ផុសរលេចចេញពីទ្រទុនចាំងចូលនៃដំបូល ដែល
ខ្វែងគ្នាជាភាគបាទ ប្រកបដោយហោណាំងពីរផង ។ ប្រាង្គនេះ
មានកំពស់ពីទ្រទុនដល់ខាងមុខចំនួន៦៥ ម៉ែត្រ ហេតុដូច្នេះប្រាង្គនេះ
ខ្ពស់ជាងគេ ។

ក្នុង១ ណោះដែលយើងដើរវង់តាមលានដែលព័ទ្ធជុំវិញជាន់ទី ២
យើងនឹងបានឃើញក្បាច់លំអ នៃក្លោងទ្វារចូលចាំងឡាយនៃរោងថែ
បរិវេណប្រាសាទ ហើយជាពិសេសយើងនឹងបានឃើញក្បាច់
ក្លោងទ្វារខាងកើតនៃរោងថែវខាងជើង និងក្បាច់ក្លោងទ្វារចូល
កណ្តាលនៃរោងថែវខាងត្បូង ។ ឆ្ងាយពីទីនេះបន្តិចមក យើងនឹង
បានជួបប្រទះកៅស៊ូត ខ្សែក្បាច់ក្លោងទ្វារនៃប្រាង្គមុខចាំងឡាយ
នៃក្រុមប្រាសាទកណ្តាល ដែលនៅក្នុងចំណោមក្លោងទ្វារចាំងនេះ
មានតែក្បាច់ក្លោងទ្វារខាងជើងឆៀងខាងកើតទេ ដែលមានឆាកចំបាំង
ចាំងឡាយដ៏ច្រើន ហើយជាពិសេសនៅគង់វង់ល្អជាងគេ ។ នៅមុខ
ខាងលិច អមសងខាងអ័ក្សផងនោះ មានបណ្តាលយក្ខត ។ ពីរ

ប្រកបដោយទ្វារពីរនិងបង្គួចបញ្ជាក់ជាច្រើន ។

បណ្តាលយនេះ មានទ្រូងថ្នល់មួយកងជាភាគបាទ ហើយមាន
សសរខ្លីៗ ជាច្រើនសម្រាប់លំទ្រូងផង ។ ជណ្តើរចុះមក
ជាទំរង់ ៣ មិនសូវចោតដូចជណ្តើរទាំង ១១ ឯទៀត ។ ទេ ជម្រាល
ប្រហែល ៥០ អង្សាតែប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែអ្នកទស្សនាចូលចិត្តចុះតាម
ជណ្តើរអ័ក្សខាងត្បូងជាង ព្រោះជណ្តើរមានការជួសជុលធ្វើដោយ
ស៊ីម៉ង់ត៍ជាថ្មី ហើយមានបង្គំខ្លះដែកមួយផង ដែលអាចឲ្យឡើង
ចុះបានយ៉ាងស្រួល គ្មានភ័យព្រួយនឹងរំលិលធ្លាក់ឡើយ ។

រោងថែវជាបរិវេណខាងលើគេបង្កើត មានទំហំតែ ២ ម៉ែត្រទេ
ហើយត្រូវថែវវិចកជាប្លាកូច ។ បួន ដោយរោងថែវដែលមានអ័ក្ស
ទទឹង ២ ម៉ែត្រ ៤០ និងល្វែងពីរផង ។ អ្នកទស្សនាកាលបានមក
ដល់ទីនេះហើយ សូមកុំភ្លេច ត្រាច់ចរមើលរោងថែវខាងលើនេះឡើយ
ហើយសូមកុំភ្លេចចោលភ្នែក មើលដំបូលនៃរោងថែវខាងក្រោមទាំង
ឡាយ និងទៅលើភូមិស្រុក ឬ ទេសភាពព័ទ្ធជុំវិញប្រាសាទ អ្នកទាំង

បានឃើញផ្លូវប្រាសាទគ្រងសំដៅទៅចំណតយន្តហោះ ហើយនិងខ្លួនភ្នំ
បារាំង ដាច់សេស សូមកុំភ្លេចពិនិត្យទ្រូងថ្នល់និងភ្នំប្រាសាទ
កណ្តាលទ្រុសោះ ។

តាមការពិនិត្យគ្រប់របបយ៉ាងទៅលើក្បាច់ចម្លាក់ លើស្នាមទឹក
មាសដែលដិតនៅសល់ដោយកន្លែងខ្លះៗ នោះ យើងអាចសន្មត
បានថា ប្រាសាទអង្គរវត្តទាំងមូលសឹងលាបថ្នាំពណ៌ លាបទឹកមាស
ទាំងអស់ ។ តាមការសង្កេតទូទៅ នៅលើប្រាសាទកណ្តាល
គេអាចដឹងថាក្នុងសម័យបុរាណបាន មានរូបទេវរាជជាដំណាងព្រះនា-
រាយណ៍ នៅគ្រប់មុខប្រាង្គទាំងចុង ។ ដល់ក្រោយមក ពុទ្ធសាស-
និកជនទាំងឡាយមានព្រះរាជាជាដើម បានយករូបទេវរាជទាំងនោះ
ចេញហើយដាក់ថ្មចំពេញឆកទាំង ៤ ជាទ្វារខ្លួន ហើយធ្លាក់ព្រះពុទ្ធរូប
ច្រើនឈរជាន់ខ្ពស់វិញ ។ ក្នុងឆ្នាំ ១៧០៨ លោក កុម្មុយ ក៏បាន
ចំលុះបើកទ្វារខាងត្បូងធ្វើជាទ្វារធម្មតាវិញ ហើយថែមទាំងបានរក
ឃើញអណ្តូងមួយផង ។ ក្រោយមក ក្នុងឆ្នាំ១៧៧៤ លោក ហ្សកប្រូវេ

បានធ្វើប្រតិបត្តិការក្នុងអណ្តូងនោះ ។ អណ្តូងកណ្តាលបានដឹកក្នុង
 ដីរាប់ជម្រៅ ២៥ ម៉ែត្រ ស្មើនឹងផ្លូវដីរបរវេលាខាងក្រៅធម្មតា ។
 កាលដែលចុះទៅក្នុងអណ្តូងនោះ គេមិនបានប្រទះឃើញកំណប់អ្វីធំ
 ដំរី ចំរៃឡកឡើយ ព្រោះតាមការពិត កំណប់នោះត្រូវបានគេលួច
 យកទៅអស់តាំងពីបុរេយារណាស់ទៅហើយ តែគេបានរកឃើញក្នុង
 ជម្រៅ ២៧ ម៉ែត្រ នូវយ៉ង់តិរស្វីកនៃគ្រឹះរាងមូល ធ្វើអំពីមាសដែល
 មានទំហំ ០,១៨ម. និងទម្ងន់ ៦៥ ក្រាម សិក្សាព្យាបាលទៅក្នុងផ្ទាំង
 ផ្តុំបាយត្រៀម ។

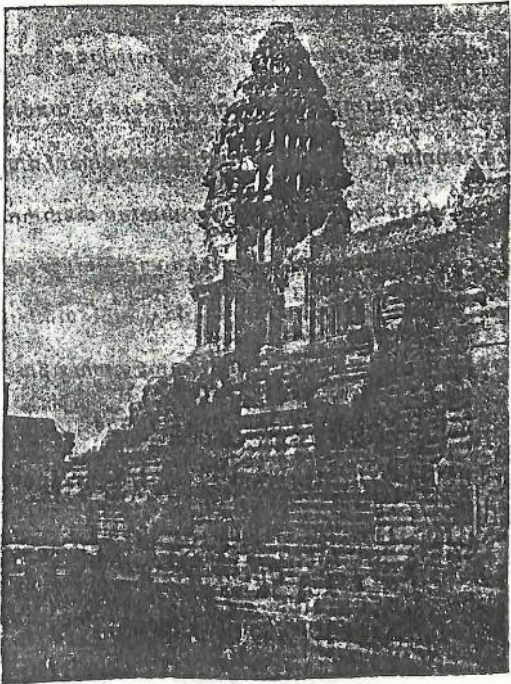
យើងសូមទាញសតិការម្មណ៍លោកអ្នកទស្សនាទាំងឡាយ
 ថាព្រះសង្ឃខ្មែរយើង កាលពីសម័យបុរាណ បានជួយប្រតិបត្តិការ
 រៀបចំជួសជុលប្រាសាទឲ្យបានស្អាតល្អដែរ តែគួរឲ្យស្តាយទៅវិញ
 ព្រះអង្គខ្លះបានផ្តាសំបូរជំនួសមេកោងឱ្យខ្លះ ដែលខូចខាតបាក់បែក
 ដោយយកសសរ ពីផ្នែកផ្សេងៗទៀតនៃប្រាសាទនោះ មកជំនួស
 នាំឲ្យខូចភាពដើម និងបាត់បង់ភាគផ្សេងៗខ្លះនៃប្រាសាទទៅវិញ ។

រូប ចម្លាក់

ផ្ទាំងសិលាជាដណ្តាំងរោងថែវខែបរិវេណទី ៣ សឹងប្រកបដោយ
 រូបចម្លាក់ជាច្រើនអនេក ដែលមានកំពស់ ២ ម៉ែត្រ និងផ្ទៃក្រឡា
 ទំហំពីរគីឡូម៉ែត្រទ្វេគុណ ដោយឥតរូបចម្លាក់មណ្ឌលបរិវេណក្នុង
 ផង ។ រូបចម្លាក់ទាំងនេះ ទំនាទអំពីរឿងព្រេងនិងទាក់
 ប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ តាមការសង្កេតពិនិត្យយ៉ាងម៉ត់ចត់ ក្បាច់ចម្លាក់ទាំង
 ខ្សោយមិនមែនធ្លាក់ជ្រៅទៅក្នុងជុំប៉ុន្មានទេ ហើយច្បាស់ជាថ្មីដែដី
 បរិសុទ្ធរបស់វិចិត្រករដោយពិតប្រាកដ ព្រោះសម័យនោះអ្នកធ្លាក់
 គ្រាន់តែធ្វើតាមលំនាំស្នាមគំនូសនៃអ្នកគូរតែប៉ុណ្ណោះ ។ លោកគូ
 ដែលបានពោលចេញកថា ក្បាច់ក្បូរនិងរូបចម្លាក់ទាំងអស់មិនមែនជា
 ស្នាដៃរបស់ជាងធ្លាក់តែមួយរូបឡើយ គឺជាស្នាដៃរបស់វិចិត្រករ
 ច្រើនរូបរាប់មិនអស់ ។ ព្រោះគេបានសង្កេតឃើញថា
 រូបចម្លាក់ខ្លះមានភាពយ៉ាងប្រណីតល្អជាងគេ ដែលជាស្នាដៃសិល្បករ
 ស្ទាត់ជំនាញ ហើយយល់ច្បាស់នូវទម្រង់រូបដែលត្រូវគូរ រូបខ្លះ

35

ទៀតមានភាពអន់ថយជាងគេ ដោយអ្នកធ្លាក់មិនសូវយល់ច្បាស់លាស់
 នូវទម្រង់រូប ហើយក៏បណ្តោយឱ្យមានភាពមិនដូចគេឯង ជួនកាល
 រាងមូលក្រឡូចហួស ជួនកាលរាងស្តួមស្តើងហួសកំសឹងមាន ។
 តាមធម្មតា អ្នកទស្សនាដែលមកមើលជាបន្ទាន់ ច្រើនតែចូល
 ចិត្តទៅគន់ពិនិត្យរូបចម្លាក់ក្នុងរោងថៃ ដែលនៅខាងត្បូងអ័ក្សចំខែ
 ប្រាសាទ និងភាគបន្ថែមខែរោងថៃដែលនៅខាងត្បូង រហូតទៅ
 ខ្សែខ្លាញ់នឹងមណ្ឌបមុខខាងជើងរៀងខាងលិច ។ រោងថៃនេះ
 ប្រកបដោយរូបចម្លាក់ល្អចំឡែក ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្រៅពីនេះ
 នៅក្នុងផ្នែក ១/៤ ខែរោងថៃខាងជើងរៀងខាងកើត រូបចម្លាក់
 មានភាពអន់ថយជាងគេ ព្រោះកន្លែងនេះ ហាក់ដូចជាធ្វើឡើង
 ដោយប្រញាប់ប្រញាល់មិនសូវផ្គុំតម្កល់ឡើយ ។ លោក គោឡូប៊ែរ
 បានពិនិត្យយ៉ាងច្បាស់លាស់នូវលក្ខណៈខែក្បាច់និងរូបចម្លាក់ ហើយ
 បានធ្វើអត្តាធិប្បាយថា ប្រាកដជាមានអន្តរាគមន៍ខែអ្នកប្រតិបត្តិការ
 ជាតិចិនមកជួយបង្កើតជាបន្ទាន់ នូវកិច្ចការដែលបានគ្រោងទុកជាមុន

37

អង្គរវត្ត

មើលទៅលើផ្ទាំងទី ៣ កំពូលខាងលិចជ្រុងខាងជើង

ហើយដែលមិនចាន់ហើយនៅឡើយ ។ ក្នុងការរៀបចំផ្ទាំងរូបចម្លាក់
 គេបានជួបប្រទះឃើញភាពផ្សេងៗគ្នាពីរ ផ្ទាំងគំនូរទី ១ ប្រកបដោយ
 សមាសភាពតែ ១ ដែលពោរពេញទៅដោយឆាកចំបាំងពំនីដល់មួយ
 ធំ , ផ្ទាំងរូបទី ២ ។ សិនប្រកបដោយរូបជាជាន់ជាថ្នាក់តាម
 របៀបជារូបចម្លាក់ដ៏ថ្លៃថ្នូរ ខែសម័យពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ ១១ ។
 ថ្មីតាមការពិនិត្យពីបារណារបស់លោក សេដែស សិនតែចាំងអស់នោះ
 អ្នកទស្សនាត្រូវដើរមើលរូបចម្លាក់ ចាប់ពីក្បាច់ទ្វារចូលខាងលិចទៅ
 ខាងត្បូង តាមទិសវិហារខ្មោច មិនត្រូវដើរមើលពីកើត ទៅជើងតាម
 ច្រើនប្រមាណរបស់លោក បូស ដែលឯកមូលដ្ឋានកាលសម័យខែ
 ត្រីតិការណ៍ដែលបញ្ជាក់ពីរដ្ឋកាលខែព្រះទេវកជឡើយ ។

35 4

ក្រៅពីនេះ រឿងរ៉ាវនៅផ្ទៃផ្លូវផ្ទាំងខែពេនទេនសិនចាក់ទន់ទន់
 រឿងព្រះនារាយណ៍ស្ទើរតែចាំងអស់ ។

រោងទង់ខាងលិច ផ្នែកខាងត្បូងអ័ក្ស

នៅតាមពេនទេនខាងលិចផ្នែកខាងត្បូង មានរឿងចំបាំង

ខែក្សត្រ កុរ រវាងពួកខាងស្តាំកៅវៈ ខាងឆ្វេង បាណ្ឌវៈ ។
ក្នុងវដ្តរឿងព្រេងហិណ្ឌូនេះនៅចែកជា ៤ សង្កាត់ដូចតទៅនេះ ។

ដំបូងបង្អស់ នៅខាងចុងទាំងពីរ មានក្សត្រហែមួយ ដែល
គេឃើញមានអ្នកត្រូវត្រៀម និងកងទ័ពថ្មីរៀបចំប្រកបដោយគ្រឿង
អាវុធឡុក ល្អសម្រាប់ចូលប្រយុទ្ធ ។ គេឃើញមេទ័ពធំៗ ជំនំ
និងរទេះសេះ នៅលើផ្នែកកណ្តាលមានការប្រយុទ្ធឃ្លាំងយោធាយោ
ដូចជាមានសេះត្រូវត្រៀមនិងមនុស្សត្រូវស្លាប់ គួរឱ្យការណាចកាធម្ម
ជាងទាំង ។ ក្នុងវដ្តចំបាំងគេឃើញមេទ័ពខាងកៅវៈ ឈ្មោះភិស្មៈ
ត្រូវត្រៀមដួលដេកស្លាប់នៅកណ្តាលចំណោមក្រុមគ្រួសារ ដោយ
បញ្ចេញទឹកមុខញញឹម ឥតគិតស្តេចដល់សេចក្តីស្លាប់ ហើយនិង
គ្រោល ដែលមានសក់ចូងទៅក្រោយតាមរបៀបព្រាហ្មណ៍ ដោយ
គ្មានពាក់មកដូចឡើយ ។ នៅខាងស្តាំ គេឃើញមេទ័ពឈ្មោះ អធិនៈ
ជំនំលើវដែលមានសារថ្មីដៃ ៤ ជាអ្នកបររថ ។ អធិនៈនេះ ជាអវកាខែ
ព្រះនាពយណ៍ កាឡាខ្លួនផងហើយជាមេទ័ពពួក បាណ្ឌវៈផង ។

ដោយការស្តាប់អំន្តែលនៃទស្សន៍ក៏ដទៃប្រើដោយពាន់នាក់ រួម
ចម្លាក់ខ្លះខ្លាំងរលោងស្រិលវិស័យដូចជាសំរិទ្ធ ហើយចាំនិស្ស័យផ្នែក
លេចពីផ្ទាំងក្បាច់គួរឱ្យរស្មារតីក្រៃលង ។

មណ្ឌបម្មមខាងត្បូង ភ្នំខាងលិច

ត្រូវឱ្យនិកែលម្អខាង ៤ ជ្រុងខាងត្បូង ភ្នំខាងលិច
មានក្បាច់ក្បូររួមចម្លាក់ជាច្រើន តែក្បាច់ខ្លះត្រូវខូចខាតអន្តរាយអស់
ជាច្រើនអន្លើ ដោយហេតុមកពីត្រូវទឹកភ្លៀងដែលជ្រាបចូលតាមរន្ធក្នុង
ដីចូលដែលបិទមិនជិតល្អ ។

រ័ ១.- នៅលើខ្នារខាងជើង : “ រឿងរាមកេរ្តិ៍ ” : ព្រះរាមទ្រង់
ដេញបាញ់តំណាងប្រើសមាស ដែលយករឿងនោះ មរិច មកនិម្មិតខ្លួន
បញ្ជាក់ព្រះរាមនិងព្រះនាង សីតា ជាទុរយោជន៍ក្រុងវិទ្យុស្ថាន
លួចយកព្រះនាងសីតា ។

រ័ ២.- នៅសាខាខាងជើង , ជញ្ជាំងខាងកើត : “ ក្រីស្ម័រនិងព្រះ
នាង ផលាភា ជាអគ្គមហេសី ” : ក្រីស្ម័រទ្រង់ទ្រង់ គោរពទូល :

ដែលមានកងជាចក្រស្រួច ឬមន្ត្រីក្រោយ ដើម្បីជាទិសដៅនៃការជួយ
ការពារដល់ក្រុមគ្រួសារគោលដៅ ឲ្យបានផុតពីគ្រោះថ្នាក់អន្តរាយ
នៃព្រះសង្ឃ ដែលកើតឡើងដោយស្រ្តីពិរោធ (កំហឹងនៃព្រះវង្ស)។

ចំ ៣.- សាខាខាងជើង ជញ្ជាំងខាងលិច នៅលើបង្អួច :

“ រឿងពាក្យនាគកូរទឹកសមុទ្រ ” : ពួកទេវតាគ្រាន់និងពួកអស្រា
ម្លាត ទំពាក្យនាគដែលធ្វើជាប្រឹក្សាដល់ទឹកសមុទ្រ ដើម្បីដណ្តើម
យកទឹកអម្រឹត ។ ចំបំផុតជ័យជំនះត្រូវបានដល់ទេវតា ដែលត្រូវបាន
ទឹកអម្រឹតគឺ “ ទឹកដែលដឹកទៅមិនចេះស្លាប់ ” ។ នៅខាងលើ
វង់ចក្រពីរ គឺជាហានព្រះកាចិត្តនិងព្រះចន្ទ្រ ។

ចំ ៤.- សាខាខាងលិច ជញ្ជាំងខាងជើង នៅលើបង្អួច :

គ្រងរាងពាក់កណ្តាលសត្វតុកកែ ដើម្បីចូលទៅក្នុងក្រុងក្រុងបង្អួច
ជាយាយនៃព្រះវង្សពិរោធ ។

ចំ ៥.- នៅលើទ្វារខាងលិច : ព្រះរាជកុមារក្រីស្តៈ ទំប្រឹង

ពាក្យសូត្រសិលា ដែលព្រះមាតាយកទៅចងក្តាប់នឹងដើមឈើ

ឈ្មោះ អរជុន បណ្ឌិតវិទ្យាល័យលើសដើមអរជុន អស់ពីរដើម ។

ទី ៦.- សាខាខាងលិច ជញ្ជាំងខាងត្បូង នៅលើបង្អួច :
ក្រុងរាពណ៍សម្ព័ន្ធបុព្វវិមិត្តខ្លួនជាមុន ១០ ដៃ ២០ ចាប់អង្រួនភ្នំកៃ-
លាស់ ដើម្បីនាំវាទៅដល់ព្រះឥសូរ និងព្រះនាង ទម្រកភវតី
ជាព្រះអគ្គមហេសីនៃព្រះអង្គ ។

ទី ៧.- សាខាខាងត្បូង ជញ្ជាំងខាងលិច នៅលើបង្អួច :
ព្រះឥសូរគង់ធ្វើសមាធិលើភ្នំកៃលាស់ ព្រះនាង ទម្រកភវតី និងមិត្តខ្លួន
ជាក្រុមមួយអង្គចូលទៅអង្គុយគាល់ ។ ព្រះ កាមៈ “ អាទិទេពនៃ
សេចក្តីស្នេហា ” យឺតយ៉ាវល្អឆ្ងល់រកកែវបាញ់ដម្រង់ព្រះឥសូរ ។
ដោយបាញ់បុព្វព្រះឥសូរ ព្រះកាមៈ ក៏ចូលទៅនឹងមិត្តខ្លួនឯងក្នុងរង្វង់ព្រះ
ហស្តទាំងទ្វេ នៃព្រះអគ្គមហេសីព្រះនាម រតី ។

ទី ៨.- នៅលើមាត់ទ្វារខាងត្បូង : មានកម្មនៃព្រះលម្អិត
និងការលត់អគ្គិភ័យដោយព្រះក្រីស្ត : ។

ទី ៩.- សាខាខាងត្បូង ជញ្ជាំងខាងកើត នៅលើបង្អួច :

រឿងរាមកេរ្តិ៍ត្រង់ត្រង់ ពាលី និង សុគ្រិត ច្បាំងគ្នា ហើយព្រះរាមដួយ
សុគ្រិតដោយយិតកៅណ្ឌបាញ់សម្លាប់ត្រង់ ពាលី ។ នៅផ្នែកក្រោម
គេឃើញស្តេចស្វាយ្មោះ ពាលី កំពុងកុដ្ត្រីស្វីលីលើក្បាល ចូល
ទីវង្គតលើភ្នំព្រះហស្តនៃព្រះនាង ភាពី ជាអគ្គមហេសី ហើយ
មានពួកពលស្វា កំពុងយាសយំសោកសៅកាលិកតាសូរផល់សព
ក្រុងពាលីជាម្ចាស់នៃខ្លួន ដោយធ្វើទឹកមុខនិងកាកប្បកិរិយាប្លែកៗគ្នា។

ទី ១០.- សាវាវាងកើត ជញ្ជាំងវាងភ្នំ នៅលើបង្គួច :
ផ្ទាំងរូបចម្លាក់នៅកន្លែងនេះ ត្រូវវិនាសខូចខាតសង្វះនៅហើយ
គេមិនអាចសន្និដ្ឋានបានថា ជារឿងអ្វីឡើយ ។ តែគេ
ឃើញមាននៅកណ្តាល ខ្សែរូបបុរសម្នាក់អង្គុយសន្តិទាជាមួយអ្នក
ឯទៀតៗ ជាច្រើន ។ នៅពីលើរូបនេះ មានរូបមហាវេសី ។

ទី ១១.- លើបង្គួចវាងកើត : ត្រង់ក្រីស្តៈ ទ្រង់ទទួលផង្វាយ
ដែលគេយកមកផ្សាយ ។

ទី ១២.- សាវាវាងកើត ជញ្ជាំងវាងកើត : " បុណ្យអុំទូក "

ទ្វារភី គេឃើញមានសំពៅពីរពោរពេញដោយមនុស្សកុះករ ។
 នៅក្នុងទូកខាងលើ មានអ្នកលេងចតុរង្គ ទូកខាងក្រោម មាន
 មនុស្សកំពុងប្រឡែងលេងជាមួយនឹងកូន ។ នៅខាងស្តាំ មាន
 មនុស្សប្រដល់មាន់នៅលើទូក ។

រោងទង់ខាងត្បូង ផ្នែកខាងលិច

នៅផ្ទាំងនៃរោងទង់នេះ ថ្ងៃនិបញ្ជាក់ពីប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលមាន
 ផ្ទាំងចម្លាក់តែមួយផ្ទាំងប្រវែង ៧០ ម៉ែត្រ គ្រង់ព្រះបាទ សុរិយា-
 វរ្ម័នទី ២ ដែលជាពរជ័យស្ថាបត្យករនៃប្រាសាទអង្គរវត្ត លុះដល់ក្រោយ
 ទិវន្តគេដូច្នោះនាមថា “ ព្រះបរមវិស្ណុលោក ” ។

ផ្នែកខាងឆ្វេងនៃផ្ទាំងរួចចម្លាក់ ថ្ងៃនិគ្រង់នាយកប្រដាប់ល្អិតយក
 ដង្ហាយមកក្នុងស្តេច ព្រះបាទសុរិយាវរ្ម័នទី ២ ដែលទ្រង់ជាអ្នក
 សាងប្រាសាទអង្គរវត្ត គង់ប្រថាប់ក្រោមស្លឹកច្រូត ដែលលំអដោយ
 រូបនគររាជ នៅលើភ្នំភ័វបទ ហើយទ្រង់ប្រជុំនាមុខសព្វមុខមន្ត្រី
 ដែលគង់គាល់ជិតស្តេច មានព្រះរាជវង្សានុវង្សរាជបណ្ឌិត ព្រាហ្មណ៍

បុរេហិត និងមន្ត្រីធំៗកុំឈ្មោះ ស្រីវិទិ្ចៈ គន្ថយប្រណម្យយកដៃ
 ម្ខាងដាក់លើដើមទ្រូង បែរមុខឆ្ពោះទៅរកព្រះរាជា ដោយសេចក្តី
 គោរពកោតក្រែង ។ នៅខាងក្រោម ក្បួនហៃនៃព្រះអគ្គមហេសី
 គង់លើអង្រឹងស្នែង ដែលមានរាជបរិពារកាន់ សិហោហមរោមរោម
 យ៉ាងអធិកអធម្ម ។ តទៅទៀត ពួកពលសេនាពាក់មួកក្បាលសត្វ
 យាត្រាទ័ពចុះពីលើភ្នំ ដែលមានពួកមេទ័ពជិះដំបូងកូសព្រោងព្រាត
 ឯកងទ័ពថ្មើរជើងវិញ ហែហមដោយកងទ័ពសេះ មានព្រាហ្មណ៍
 បួនសក់វាយឃ្លោះ នាយទៅហាយជិះលើអង្រឹងស្នែង និងមានពួក
 ទាហានវិសេសជើងក្រាមភ្លើងសក្តិសិទ្ធិ ដើម្បីបូជាទេព្វារក្សទាហាន
 ចំបាំង មានពួកផ្លូវគ្រឿងដើរជួរមុខដូចដែលយើងឃើញសព្វថ្ងៃនេះដែរ ។
 ចាប់ពីឆ្នាំមក គេឃើញព្រះបាទសុរិយោវរ្ម័នទី ២ តែងត្រៀម
 ព្រះជាព្រះអគ្គប្រមុខនៃកងទ័ព គង់លើដំបូងក្បាលពាក់មកុដចម
 ប្រាសាទ បាំងកូស ១៥ ជាន់ ព្រះហស្តកាន់ផ្កាកំ ។ នៅខាង
 ចុង ផ្នែកខាងស្តាំក្បួនហៃនៃកងទ័ពសៀម ដែលជាចំណុះជាកងខ្មែរ

ស្ងៀមពាក់ប្លែកៗ ខុសគេ ដោយសំពត់សំឡាយរំសាយ ក្បាលពាក់
ស្លាបសត្វ ដូចហោងជើងទឹក សណ្ឋានជាតូងត្រជុំកាចសាហាវ។

រោងទងខាងត្បូង ផ្នែកខាងកើត

ផ្ទាំងចម្លាក់នៅផ្នែកនេះ ចែកជា ៣ ថ្នាក់ស្របតាមទ្រឹស្តីនៃ
ព្រះពុទ្ធសាសនាគឺ: ១ស្ថានទេវលោក, ២ស្ថានមនុស្សលោក, ៣ស្ថាន
នរក ដែលផ្ទាំងនេះ គេហៅថាផ្ទាំងនរក មានប្រវែង ៦០ ម៉ែត្រ ។

សេចក្តីអធិប្បាយតាមផ្ទាំងចម្លាក់ : ព្រះយមរាជជាម្ចាស់នៃគ្រ-
លោកមានព្រះហស្ត ១៨ គង់លើគោទសករាជ ហើយមានលេខា
ធិការផ្ទាល់ព្រះអង្គម្នាក់ឈ្មោះ ចិត្រគុប្បៈ អង្គុយពីខាងមុខកំពុងវិនិច្ឆ័យ
ទោសចំពោះសត្វដែលធ្វើអំពើអាក្រក់ ។ តាមសិលាចារឹកប្រាប់ថា
“យកធម៌ជាធំ,” ។ ចាប់ពីឆ្នេរមក នៅខាងលើ មានផ្លូវទៅកាន់ស្ថាន
សួគ៌ទាំង ៣៧ ជាន់ ដែលមានជាវិមានអណ្តែត ហើយពពួកទេវតា
ហោះលេងកំសាន្តសប្បាយខ្សៀវខ្សាវ ។ តែផ្ទុយទៅវិញ នៅខាង
ក្រោម មានផ្លូវទៅកាន់ស្ថាននរក ដែលគេឃើញពួកសត្វនរកកំពុង

រន្ត្រីក្នុងស្រុកច្បារកោះ ដោយអំពើពុករលួយដែលបានធ្វើ ។
ស្ថានភាពនេះមាន ៣២ ជាង ។

គេឃើញសក្ខីភាពខ្លះ ត្រូវបានគេដកចោលស៊ី ខ្លះត្រូវបាន
ខ្លា ឆ្កែ ចចក ហែកដីញូនខាំស៊ី ខ្លះត្រូវបានឃ្នាត គាបកណ្ត
ខ្លះត្រូវបានប្រើដី ដីព្រៃចសទ្ធា ខ្លះត្រូវបានក្អាតចំពុះដៃកប្រក
លលាជំក្បាល ខ្លះទៀតដើមកៅដៃកដោយអំពើលបលួចសាហាវ
ស្មុំប្រពន្ធ ប្តី កូនគេ ខ្លះត្រូវបាននិយាយបោលបោះដៃកដៃកណ្តដៃ
ជើងភ្ជាប់នឹងជញ្ជាំង ខ្លះទៀត ត្រូវបាននិយាយបោលបោះដៃកប៉ុនដើម
ភ្នែកបុកចំលុះពីក្បាលដល់គូប ពីធ្មេញទៅស្តាំ ចាក់ខ្នាតខ្លួនឃ្នាឃាំង
ចារុណ ។ នៅចន្លោះកណ្តាលផ្នែកខាងកើតបន្តិច មានរបាំង
ដោយរូបគ្រុឌជាច្រើន ដែលជាទិដ្ឋភាពនៃស្ថានភាពសុខុមាលភាព នៅ
ជាកណ្តាលនៃស្ថានភាព និងស្ថានភាពទៅតាម គេឃើញស្រីទេពអប្សរ
បរិភោគហោះអណ្តែតត្រឡប់ត្រឡង់សប្បាយរីករាយ ។

នៅស្ថានភាពវិញ គេឃើញសុទ្ធតែអំពើបាបនៃពួកសក្ខីភាព

ដែលទទួលបានសេចក្តីសុខសាន្តិភាព ។ នៅជិតខ្លះ មានអក្សរសិលា
 ចារឹកខ្លះៗ ចំនួន ៣៦ កន្លែង សម្រាប់ពន្យល់នូវការកាត់ទោសចំពោះ
 ពួកសត្វដែលបានធ្វើអំពើល្មើសនិង អាក្រក់ ។ អ្នកធ្វើល្មើសព្រះធម៌ឲ្យទៅ
 កើតស្ថានសួគ៌ឬ ស្ថានមនុស្ស អ្នកធ្វើអាក្រក់ស្តេចយមរាជឲ្យចាប់ដើង
 ទម្លាក់ចុះក្រោម បោះបញ្ចូលក្នុងស្ថាននរក ។

រោងទង់ខាងកើត ផ្នែកខាងត្បូង

នៅផ្នែកនេះ ផ្នែកខាងត្បូង : គងទ័ពខាងពួកអសុរកំពុងត្រៀម
 ខ្លួនចាំមេទ័ព , ផ្នែកខាងជើង : គងទ័ពខាងពួកទេវតាកំពុងត្រៀម
 ខ្លួនចាំមេទ័ពខ្លួនដែរ ដើម្បីចូលប្រយុទ្ធនឹងការពាញត្រាត្រយក
 ជ័យជំនះ ។

នៅចំពាក់កណ្តាលជញ្ជាំង ថ្ងៃនិងរាត្រីក្នុងទឹកសមុទ្រដែលមាន
 ចែកជា៣ថ្នាក់ : ថ្នាក់លើគេឃើញពួកទេពតា និង ទេពអប្សរហោះហើរ
 លើអាកាស ដែលមានព្រះនាង លក្ខស្វី ហោះចំពីលើពាក់កណ្តាលខ្លួន
 នាគ , ថ្នាក់កណ្តាលគេឃើញពួកទេពតា និង ពួកអសុរកំពុងប្រឡង

ដែលធុរ្យនាដោយយកនាគរជ័រឈ្មោះ វសុភិ មកធ្វើជាត្រីគ្រ ថ្នាក់ទី ៣
គេឃើញមានត្រី អណ្តើក និងសត្វសមុទ្រជាច្រើន នៅថ្នាក់ក្រោម
បំផុត គេឃើញក្នុងនាគរជ័រឈ្មោះ វសុភិ ។

តាមរឿងនេះ សេចក្តីបញ្ជាក់ថា : ទេពតា និងអសុរចង់បានទឹក
អម្រឹត ដែលជាទឹកដ៏ក្រៃលែងចេះស្លាប់ ទើបបណ្តាលជាហេតុឲ្យ
នាំគ្នាកូរទឹកសមុទ្រ ដោយយកនាគរជ័រឈ្មោះ វសុភិ មកធ្វើជាត្រីគ្រ
យកភ្នំមន្ទុរជាស្នូល ។ ពួកអសុរ ទាញខាងក្បាល ពួកទេពតាខាង
កន្ទុយឈរលើភ្នំមន្ទុរ ស្ថិតលើខ្នងអណ្តើក ដែលជាអវតារនៃព្រះ
នាគយណ៍ ។ ការកូរទឹកសមុទ្រនេះ ជាភ័យមួយយ៉ាងធំដល់សត្វ
សមុទ្រទាំងឡាយ ដូចជាត្រី, អណ្តើក, ឆ្កាម, មករ ជាដើមដែល
មានខ្លួនជាប់ខ្ទេចខ្ទីរស្លាប់យ៉ាងកកកុញ ហើយបានទៅកើតជាស្រីទេព-
អប្សរេវរកញ្ញា ហោះហើរគ្រៀមគ្រាឈើតាកាស ។ គេឃើញនាង
លក្ខស្នី ដែលជានាងបញ្ចុតណិកល្យាណី កកើតពីការកូរទឹកសមុទ្រ
នេះដែរ ។ ការកូរទឹកសមុទ្រអស់រយៈវេលាជាង ១.០០០ ឆ្នាំ

ហើយពួកទេពតាត្រូវបានដឹងជំនះលើពួកអសុរ ដោយបានទឹកអម្រឹត
យកមកប្រើប្រាស់ដើម្បីការពារសេចក្តីស្ងប់ ។

នៅត្រង់ផ្នែកណាស់នៃខ្លួននាគរាជ ព្រះនារាយណ៍បែងភាគជា
មនុស្ស ចុះមកជួយយកភាសាពួកទេពតា ។ ពួកអសុរ
មានភ្នែកជិត្រឡោតៗ ហើយពាក់ក្បាលក៏តូល រីឯពួកទេពតាពាក់មកុដ
ក៏តូលស្រួច ធ្វើទឹកមុខបែបភិតភ័យ ហើយមានជំនុំខ្លួនច្រេតទៅមុខ
បន្តិច ចំណែកឯស្តេចស្វាយ្មោះ ហនុមាន ឈរកាន់កន្ទុយនាគ
ជាជំនួយដល់ពួកទេពតា ។ នៅផ្នែកក្រោមគេឃើញនាគរាជឈ្មោះ វសុភិ
ដែលជាត្រីត្រសម្រាប់ទាញកូរទឹកសមុទ្រ ។

50

រោងទងខាងកើត ផ្នែកខាងជើង

ក្នុងខណៈដែលគេដើរកាត់តាមក្លោងទ្វារខាងកើតនោះ គេឃើញ
តាមជញ្ជាំងនូវសិលាចារឹកមួយផ្ទាំង ដែលមានមកតាំងពីសតវត្ស
ទី១៨ សិលាចារឹកនោះមានសេចក្តីថា មានទៅហូរយនៃត្រឡៃម្នាក់

បានធ្វើបុណ្យក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ព្រមទាំងបានកសាងរោងចក្រដេដ
មួយ បញ្ជូនអង្គការគុប្រគេរិយា ប៉ុន្តែសព្វថ្ងៃនេះ ត្រូវវិនាសទូច
ទាត់ស្ទើរតែអស់ទៅហើយ ។

ភពិទ្ធិនោះបន្តិចទៅ គេឃើញរូបបង្អាក់នៃកងទ័ពអសុរយាត្រា
ចេញទៅច្បាំង ព្រះនារាយណ៍ជិះលើគ្រុឌ ថែរព្រះកក្រែងទៅរកទិស
ទក្សិណ ព្រះឥសូរទ្រង់ត្រីសូលី ព្រះគណេស និង ក្រីស្ត្តៈដែលប្រណម្យ
ហើយមានពួកទ័ពជិះសត្វចំរុះក្បាលជាច្រើន ។ ការចង្រៃនៅកន្លែង
នេះមិនសូវចំណានទេ ព្រោះមានសណ្ឋានគម្រោតគម្រោតជាខ្លាំង ។

រោងទងខាងជើង ផ្នែកខាងកើត

នៅកន្លែងនេះ ក្បាប់រចនាក៏មិនសូវចំណានដែរ ។
ក្បាប់បង្អាក់ទាំងនោះនិទានពីរឿងព្រេង ត្រង់ចំបាំងទេពតា និង អសុរ។
ព្រះនារាយណ៍មានព្រះកក្រែងច្រើន ព្រះហស្ត៤ ជិះលើគ្រុឌ មានកង
ទ័ពភ្លើងដើរមុខ ផ្នែកណ្តាលជាទិសមរក្សមិ មានភ្លើងមួយគំរង
យ៉ាងកងទ័ពទាំងសងខាង ភ្លើងនេះគ្រុឌសំដែងប្លង់យកទឹកខ្មៅ

ហើយពួកទេពតាត្រូវបានជ័យជំនះលើពួកអសុរ ដោយបានទឹកអម្រឹត
យកមកប្រើប្រាស់ដើម្បីការពារសេចក្តីស្ងប់ ។

នៅគ្រងវង់ផ្នែកណ្តាលនៃខ្លួននាគរាជ ព្រះនារាយណ៍បែងកាតជា
មនុស្ស ចុះមកជួយយកភាសាពួកទេពតា ។ ពួកអសុរ
មានវត្តកង់ក្រឡាត ។ ហើយពាក់កណ្តាលកំលូល រីឯពួកទេពតាពាក់មកុដ
កំលូលស្រួច ធ្វើទឹកមុខបែបភិតភ័យ ហើយមានដងខ្លួនច្រូតទៅមុខ
បន្តិច ចំណែកឯស្តេចស្វាយ្មោះ ហនុមាន ឈរកាន់កន្ទុយនាគ
ជាដំនួយដល់ពួកទេពតា ។ នៅវង់ក្រោមគេឃើញនាគរាជឈ្មោះ វសុកិ
ដែលជាព្រះសម្រាប់ទាញកូរទឹកសមុទ្រ ។

រោងទង់ខាងកើត ផ្នែកខាងជើង

ក្នុង១ណៈដែលគេដើរកាត់តាមក្បាលនាគរាជកើតនោះ គេឃើញ
តាមដង្ហាន់នូវសិលា ចារឹកមួយផ្ទាំង ដែលមានមកតាំងពីសតវត្ស
ទី១៨ សិលាចារឹកនោះមានសេចក្តីថា មានទៅហូរយនៃត្រូវខ្មែរម្នាក់

បានធ្វើបុណ្យក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ព្រមទាំងបានកសាងចេតិយវដ្ត
មួយ បញ្ជូនអង្គការគុបុត្រភរិយា ប៉ុន្តែសព្វថ្ងៃនេះ ត្រូវវិនាសខូច
ខាតស្ទើរតែអស់ទៅហើយ ។

ភព៌ទំនោះបន្តិចទៅ គេឃើញរូបម្នាក់នៃកងទ័ពអសុរយោត្រា
ចេញទៅច្បាំង ព្រះនារាយណ៍ជិះលើគ្រុឌ ចែរព្រះកក្រូចទៅរកទិស
ទក្សិណ ព្រះឥសូរទ្រង់ត្រីសូលី ព្រះគណេស និង ក្រីស្ត្តៈដែលប្រណម្យ
ហើយមានពួកទ័ពជិះសត្វចំឡែកៗជាច្រើន ។ ការចង្កាទៅកន្លែង
នេះមិនសូវចំណានទេ ព្រោះមានសណ្ឋានគម្រោតគម្រោតជាខ្លាំង ។

រោងទងខាងជើង ផ្នែកខាងកើត

នៅកន្លែងនេះ ក្បាច់រចនាក៏មិនសូវចំណានដែរ ។
ក្បាច់ម្នាក់ទាំងនោះនិទានពីរឿងព្រេង ត្រង់ចំបាំងទេពតា និង អសុរ។
ព្រះនារាយណ៍មានព្រះកក្រូចច្រើន ព្រះហស្ត ៨ ជិះលើគ្រុឌ មានកង
ទ័ពភ្នើដើរមុខ ផ្នែកណា លជាទិសមរក្សមិ មានភ្នើមួយគំនរធំ
យ៉ាងកងទ័ពទាំងសងខាង ភ្នើនេះគ្រុឌសំដែងប្លង់យកទឹកទន្លេ

គន្តឹមកលតំ ហើយឆ្លងគំនរភ្នំនេះទៅ ។ គេឃើញយក្សក្បាល៦
 ជិះលើមាស ឈរពោងពីមុខគ្រុឌ ប្រុងប្រៀបទ័និច្ចាវន្ត ។ កងទ័ត
 ព្រះគ្រីស្តៈវាយលុកកងទ័តស្តេចអសុរ ឈ្មោះ ពាណៈ ដើម្បីដណ្តើម
 យកជ័យជំនះ ។ គេឃើញគ្រីស្តៈវែង ៤ ជិះលើគ្រុឌ ។ គទៅទៀត
 គេឃើញគ្រីស្តៈ ជិះលើរថទឹមដោយសីហៈ មានស្និតរនាក់ចូលលុក
 វាយស្តេចអសុរ ពាណៈ តបទ័តទៅទៀត គេឃើញព្រះឥសូរ ,
 នាងបារវតី , ឥសីតិទ្ធរ គណេសជាបុត្រ គង់លើភ្នំកៃលាស
 ហើយឃើញគ្រីស្តៈក្បាលច្រើន មានជ័យជំនះលើអសុរ ឈ្មោះពាណៈ
 ចូលទៅអង្គុយលើដៃប្រណម្យព្រះឥសូរ ។ ព្រះឥសូរមាន
 បន្ទូលថាៈ “ អើគ្រីស្តៈ បាងនិមានមហិទ្ធិប្លង្កិទ្ធិវាណាស ទៅក្នុង
 លោកសន្តិវាសនេះ ឥតមានអ្នកណាមួយហានប្រឡងប្លង្កិជាមួយ
 បាងនិទេ ។ ធ្វើម្តេចឥឡូវនេះ យើងបានជួយអសុរ ឈ្មោះ ពាណៈ
 ទៅហើយ សំដីយើងមិនឥតប្រយោជន៍ទេ” ។ គ្រីស្តៈធ្វើយតបវិញ
 ដោយ ល្ងាសវៃថាៈ “ សូមឱ្យអសុរ ពាណៈ មានជ័យជំនះចុះ ខ្ញុំព្រះអង្គ

៧២

មិនបង់ប្រាក់សេវាជាងគេទេ ទ្រង់សព្វព្រះទ័យដូចម្តេច ទូលបង្គំសូម
ធ្វើតាមព្រះអង្គចាំនឹកសរសើរ ព្រោះព្រះអង្គទ្រង់បានជួយស្រោចស្រង់ដល់
គេហើយ ,, ។

រោងទង់ខាងជើង ផ្នែកខាងលិច

នៅរោងទង់នេះ ចម្លាក់រសរវើក និងទំព័រចំបាំងរវង់ទេពតា
២១ អង្គ និង ពួកអសុរ ២១ រូប ដែលគេឃើញមេទ័ពធំ ៗ បះបោញ
ប្លន្តដឹកនាំកងទ័ពខ្លួន ។

លោក សេដែស បានអធិប្បាយថា ផ្នែកចម្លាក់នេះ ជារឿង
ចំបាំងក្នុងសាសនាប្រាហ្មណ៍ (ប្រាហ្មញ្ញសាសនា) ដែលមាន
ទេពតាម្នាក់ច្បាំងនឹងអសុរម្នាក់ គេសំគាល់បានដោយទេពតាពាក់
មកុដ និង ក្បាច់ ច្បាំងគគាំងគ្នាគួរឲ្យរំភើបញ្ជាប់ញ័រក្រែលែង ។
នៅមុខគឺទេពតារឿន កុរវរៈ ជាទេពតាសម្បូណ៍សប្បាយដោយ
ទ្រព្យសម្បត្តិ ជិះលើស្វាយក្រូ , ទេពតារឿន សុទ្ធៈ ដៃ ១២
មុខប្រើជិះលើក្បាក , ព្រះវស្សាធិរាជ ជិះលើដំរី ពួកវណ្ណ ភ្នក ២

ដែលមានប្រមោយចាប់ព្រេចបញ្ជាមិត្តនៅក្នុងសមរក្ខមិ, គ្រឹះស្ថាន ដៃ ៤
 ជិះលើគ្រុឌ, គេទៅទៀត គេឃើញគ្រុឌយកក្បាលច្រើនដៃច្រើន
 កាន់រាវគ្រឿងរង្វង់ចក្រ, ទេពភារឈ្មោះ យមៈ គង់លើគោ,
 ព្រះព្រហ្ម គង់លើហង្ស, ព្រះសូរ្យៈ មានរស្មីភ្លឺចិញ្ចាចគង់រាជរថ
 ដែលមានគ្រុឌរាជបក្សីជាងាយសារថី, ព្រះឥសូរ កំពុងយំតកៅទណ្ឌ
 ឆ្នួសរេបញ្ចុះសត្រូវ ។ នៅចុងរោងទង គេឃើញព្រះវរុណៈ
 ទេពភារខាងទឹកភ្លៀងជិះលើនាគក្បាល៥, ក្រៅពីនោះ គេឃើញទេពភា
 អង្គធំ ៗ ខ្លះទៀត ជិះរាជរថទឹមសេះ ឬទឹមសីហាៈ ចូលច្បាំងគ្នា
 ដោយឥតខ្ចាចសេចក្តីស្លាប់ ។ គេឃើញពលអសុគ្រូសរដាច់
 ក្បាលដួលដេកពាសពេញលើប្រើប័ត្តិរឿងអាណាចកាធម្មត្រៃលង ។

មណ្ឌបម្មមខាងជើង រៀងខាងលិច

នៅមណ្ឌបនេះ ការគុបតែងលំអមិនខុសគ្នាពីមណ្ឌបម្មមខាង
 ត្បូង រៀងខាងលិចឡើយ ព្រោះមានរឿងបុរាណដូច ៗ គ្នា ដែល
 ចែកជាប្រើនសង្កត់គឺ :

១.- នៅលើទ្វារខាងកើត ថ្ងៃនៃគ្រង់ព្រះកមនិងព្រះលក្សណ៍
កំពុងចបរបងស្ពានមេត្រីនិងសុគ្រិត ដើម្បីប្រមូលយកកងទ័ពទៅច្បាំង
នឹងយក្សក្រុងលង្កា ។

២.- សាខាខាងកើត លើមាត់បង្អួចជញ្ជាំងខាងជើង ព្រះនា-
កយណ៍ ផ្លូវលីនាករាជ “ អាទន្ទ ” ដែលមានផ្កាឈូកដុះចេញពី
ព្រះនាគី (ផ្ចិត) ព្រះអគ្គជាយាទ្រង់កាន់ព្រះបាទ ។ ផ្នែកខាងលើ
ពពួកស្រីទេពអប្សរ ហោះហើរលើអាកាសបាចសាចបុប្ផាទ័ពផ្កាយ
ជោគជ័យចំពោះព្រះអង្គ ផ្នែកខាងក្រោមមានរូបចម្លាក់ជាច្រើន ដែល
គេឃើញមានព្រះអាទិទេព ៧ អង្គ គឺ: សូរ្យៈ ជិះរាជរថ , កុវេរៈ ជិះ
ស្វាយក្ស , ព្រះព្រហ្ម ជិះហង្ស , សុន្ទៈជិះក្លោក , ទេពភា
មួយអង្គដែលគេមិនស្គាល់ព្រះនាមជិះសេះ , ព្រះឥន្ទ្រ គង់លើ
ជីវិត្តវណ្ណភូក ២, យមៈជិះគោ និងព្រះឥសូរ គង់លើគោណាំទិស,
ព្រះអាទិទេពមួយអង្គទៀតគង់លើសីហៈ ។

៣.- សាខាខាងកើត ជញ្ជាំងខាងត្បូង គ្រឹះស្រះទ្រង់ស្នូយក្ខ

មណីបតិកៈ នៅជុំវិញនេះ គេឃើញក្រីក្រស្រី ៤ ជំនុំគ្រុឌជាមួយ
មហេសី សត្យកូមា ។ ព្រះអង្គមានជ័យជំនះលើពួកសត្រូវហើយ
ទ្រង់នាំពួកពលរេសនាដឹកជញ្ជូនគ្រឿងភស្តុភារផ្សេងៗមានដាវ លំពែង
ជាដើម ដែលបានបែបកតិក្ខុចំបាំងនាំចូលទៅកាន់ព្រះទន្លេវិញ
ដោយរេសចក្ខុសុទ្ធសាន្តត្រាណ ។

៤.- សាខាខាងជើង ជញ្ជាំងខាងកើត លើមាត់បង្អួច :
ការសន្ទនាអំពីកិច្ចការផ្សេងៗ នៅក្នុងព្រះបរមរាជវាំង នៅខាងក្រោម
មានមនុស្សច្រើននាក់ដេកផ្តាច់មុខ ហើយមានស្រីស្នំជាច្រើននៅក្នុង
វាំង ។

៥.- លើទ្វារខាងជើង : គ្រងព្រះរាមនិងព្រះលក្ស្មណ៍ ថ្ងៃនៃ
សម្រេចកិច្ចការនឹងយក្សឈ្មោះ ពិរាត ជាបងព្រងាណ៍ដែលលបលួច
យកនាង សីតា បញ្ជូនលើភ្នំហោះចេញទៅ ។

៦.- សាខាខាងជើង មាត់បង្អួចខាងលិច : គ្រងនាង សីតា
យាងចូលគំនរភ្នំកំពុងឆេះពេញក្រមុំ ដើម្បីសំដែងសេចក្តីបរិសុទ្ធ

ស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះរាជស្វាមី ក្រោយពេលដែលត្រូវបំបែកពីគរ
លង្កាវិញ ។

នៅកន្លែងនេះមានការខូចខាតអស់ជាច្រើនអន្លើ ដោយត្រូវទឹក
ភ្លៀងហូរព្រោះ ប៉ុន្តែគេឃើញនៅគងវង់ល្អខ្លះ ដូចជារូបព្រះរាម
ព្រះលក្សណ៍ សុគ្រិត ហនុមាន ឯរូបក្រៅពីនោះ ដូចជារូបនាង សីតា
និង គំនរភ្លើងជាដើម ត្រូវវិនាសខូចអស់ជាងពាក់កណ្តាល ។

៧.- សាខាខាងលិច ដង្ហាន់ខាងជើង លើមាត់បង្អួច :
ថ្ងៃនីតិព្រះរាមច្បាំងឈ្នះក្រុងរាពណ៍ គង់លើរាជរថ បុស្សុក ក្នុងត្រង់
លង្កា រូបយាងត្រូវបំបែកគរ អយុធ្យាវិញ ដែលមានកងទ័ពស្វា
យាងកកកុញបញ្ចេញទឹកមុខរីករាយសប្បាយយាងក្រែលែង ។

៨.- លើខ្នារខាងលិច : ត្រង់ព្រះរាមនិងព្រះលក្សណ៍ចង
សម្ពន្ធមិត្តជាមួយ វិក័សនៈ (ពិភេក្សណ៍) ជាបងរាពណ៍នៅកណ្តាល
ចំណោមពួកពលស្វា ដែលគេឃើញពិភេក្សណ៍អង្គុយប្រណាម្យព្រះរាម
និងព្រះលក្សណ៍ ។

៩.- សាខាខាងលើ ជញ្ជាំងខាងត្បូង លើមាត់បង្អួច :
 ថ្ងៃឆ្នាំនាង សីតា នៅក្រុងលង្កា ព្រះរាមប្រើហានុមាន ទៅមើល
 នាង សីតា នៅនគរយក្ស ដែលឃើញសុទ្ធតែនាងយក្ខន៍មានមុខ
 ផ្សេង ៗ គ្នា នៅថែរក្សាគ្រប់គ្រងព្រះនាងក្នុងការសាក្សីពន្យារ
 រួចគេឃើញនាង សីតា ទ្រង់ប្រទានចំព្រៀនព្រះទម្រង់ដល់ហានុមាន
 ឲ្យយកទៅថ្វាយព្រះរាមជាព្រះរាជស្វាមី ដើម្បីជាសក្ខីភាពនៃសេចក្តី
 ស្មោះត្រង់របស់ព្រះនាងចំពោះព្រះអង្គ ដែលទ្រង់បានប្រើរាជបរិ
 ហានុមាន មកយកពត៌មាន ។

១០.- សាខាខាងត្បូង ជញ្ជាំងខាងលិច ពីលើមាត់បង្អួច :
 រឿងត្រង់នេះគេមិនដឹងថាជារឿងអ្វីឡើយ ប៉ុន្តែឃើញក្រីស្តៈ
 ទ្រង់ទទួលដង្ហាយពីនាងទេពធីតា ដែលនាំគ្នាដើរជេយដម្រង់
 ចូលមក ។

១១.- លើមាត់ទ្វារខាងត្បូង : ព្រះរាមនិងព្រះលក្សណ៍ចូល
 ប្រយុទ្ធជាមួយកុម្មណ្យាយក្ស គឺមហាយក្សដែលមានខ្លួនធំ ឥតក្បាល

តែមានមុខនៅគ្រងដើមទ្រូង ។

១២.- សាខាខាងត្បូង ជញ្ជាំងខាងកើត : គ្រងព្រះរាមប្រឡង
ឆ្នួសដើម្បីឲ្យបានព្រះនាង សីតា ជាវង្សាន់ ។ គេឃើញព្រះនាង សីតា
ទ្រង់មកដក់កូល ៣ គង់នៅលើគ្រែ ហើយមានរាជបរិពារនៅ
ហែហមផង ។ នៅខាងក្រោម មានពួកព្រះរាជបុត្រក្សត្រច្រើន
កកកុញចូលទៅប្រឡងឆ្នួល ប៉ុន្តែជ័យជំនះត្រូវបានទៅព្រះរាម ។
រោងទងខាងលិច ផ្នែកខាងជើង

នៅរោងទងនេះ មានក្បាច់ចម្លាក់យ៉ាងល្អស្រស់បំព្រោង ញឹក
ស្មៅស្មៅ ។ គ្នា ហើយទាក់ជ្រៅ ។ ផង សូម្បីតែរូបយក្សនិងស្វា
កំលេចក្រឡាតឡើងហើយភ្ជួរលោងស្រលីល បញ្ចេញទឹកមុខកំញើញ
ដាក់គ្នាមានបូកពាជាអ្នកក្លាហានក្នុងសង្គ្រាម ។

ថ្ងៃនៃគ្រងព្រះរាមលើកកងទ័ពស្វាវាយលុកចូលគ្រងលង្កា ដែល
គេឃើញកងទ័ពយក្សនៅប៉ែកខាងជើងដើរជាក្បួន ។ មានមេទ័ព
ខ្លះកាន់ក្រឹមុខពីរ ខ្លះកាន់ដុំមូល ឬដំបង និងខ្លះទៀតដៃទោ ។

ចំណែកកងពលស្វាវិញ មានខ្លះកាន់មែកឈើ ខ្លះកាន់ដាវលំពែង
ជាដើម ដើរចូលលុកក្រញ៉ាំទាំងស្រុង ។ នៅខាងមុខព្រះរាម
មានកងទ័ពភ្នំ ដែលក្នុងក្រុមនេះ មានឈរស្វាយកស្មា, ជន្លង់,
ច្រមុះ, ថ្វាស, ក្បាល ឬ គូបទល់ទ្រង់ទង់ជ័យដើរយ៉ាងសន្តិ ។

នៅផ្នែកខាងត្បូង មេទ័ពយក្សកំពុងបញ្ជាកងពលយក្សទ្រង់ចូលធ្វើ
សង្គ្រាមជាមួយកងពលស្វា ដែលមានមេទ័ពធំៗ ជិះរថទឹមសត្វផ្សេងៗ
មានសេះជាដើម, ដៃកាន់លំពែង, ព្រះខាន់, ធូសរ,
ចំណែកឯពលយក្សប្រដាប់ដោយខែល, លំពែង, ដាវ, ដំបង,
ធូសរគ្រប់ដៃ ។

នៅកណ្តាលផ្ទាំងចំឡាក់ គេឃើញព្រះរាមទ្រង់ធូសរជិះលើស្នា
ហនុមាន ដែលកាន់ដុំមូលមួយនៅដៃដោយក្រវែញញួន ច្បាំងត
ទល់នឹងក្រុងរាពណ៍ទសមុខដៃម្តែ ជិះលើរាជរថទឹមសីហា ។ ឈរនៅដី
ពីក្រោយព្រះរាម គឺព្រះលក្សណ៍ដែលទ្រង់ធូសរ និងវិភីសនៈ
(ពិភក្សណ៍) ដៃកាន់ព្រះខាន់ ។ គេទៅមុខទៀត មានមេទ័ពស្វាដ៏កាច

សាហាវពីរដូច គឺក្រុងនីលរាជ ដែលទំចំកោងជើងលើក្បាលសីហាៈ
 ចាប់គ្រវែងសត្រូវបោកលើផែនដី និងអង្គុត ចុក្រុក្រងពាលី ដែល
 ចាប់ដកកូកដីមានកំពូលត្រីសូលី ។ នៅផ្ទាំងរូបមួយទៀតគេ
 ឃើញមេទ័ពស្នាចាប់យួរជើងក្រោយសត្រូវសីហាៈពីរធំ ។ សម្រុកក្បាល
 ចុះក្រោម ។

ការពិពណ៌នាអំពីរូបចម្លាក់រឿងរាមកេរ្តិ៍នៅកន្លែងនេះ មិនបាន
 សព្វគ្រប់ទេ ព្រោះមានការញឹកស្មុគ្រស្មាញខ្លាំងណាស់ ចំនែកការចង
 រូបចម្លាក់ទាំងនេះ ជាទិស្វីចសរសើរដល់សិល្បករសម័យចក្ខុវ្យុ
 នេះពន់ពេកណាស់ ។

ប្រាសាទការព្រហ្មកិល

សាងនៅចុងសតវត្សរ៍ ១២ ដោយស្ថាព្រហ្មស្ថាព្រហ្មបាទជ័យ-
 វរ្ម័នទី៧ បញ្ចមរណៈព្រះនាម មហាបរមសំគតបតៈ ដើម្បីទទួលចំពោះ
 ព្រះពុទ្ធសាសនា ប្រាសាទនេះបានទទួលការថែរក្សាដោយក្រសួង
 អភិរក្សអង្គរ តាំងពី គ.ស. ១៩១៩ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

នៅចម្ងាយ ៣០០ ម៉ែត្រ ពីខាងជើងអ័ក្ស ខាងលិចក្លោងទ្វារ
 ប្រាសាទអង្គរវត្ត គេប្រទះឃើញគុហាមួយតូចសាងពីថ្មភក់ ស្ថិតនៅ
 ខាងឆ្វេងដៃគ្រង់បង្គោលគីឡូម៉ែត្រ ។ ថ្មប្លែកសព្វថ្ងៃនេះអន្តរាយអស់
 ជាច្រើនអន្លើ ។ ដោយសារការរុករកកាលពី គ.ស. ១៩២៨
 គេបានរកឃើញសិលាចារឹកមួយ ដែលមានចុះព្រះរាជបញ្ជាផ្សេង ។
 នៃព្រះបាទ ជ័យវរ្ម័នទី ៧ ដែលធ្លាក់ជាប់នៅទីនេះមន្ទីរព្យាបាលរោគ ។
 តាមសិលាចារឹកនៅប្រាសាទតាព្រហ្មប្រាប់ថា ប្រាសាទនេះជាធម្ម-
 មន្ទីរសម្រាប់ស្វាគ្សយន៍ធម៌ថែកខាងព្រះពុទ្ធសាសនា ។

បើតាមរឿងព្រេងរិទ្ធិ លោកសេដ្ឋកិច្ច បាននិយាយថា

ប្រាសាទភាព្រហ្មកិលានេះ មានការចាក់ទង់ទៅនឹងរឿងពិញ្ញាតក្រែក
ដែលជាជនពិការអវិយ័រ ធ្វើដំណើរចេញទៅណាមកណាពុំបាន លុះ
គ្រានៃព្រះឥន្ទ្រប្រទានសេះមួយព្រមទាំងគ្រឿងអម្ពរណ៍ , លុះដល់
ក្រោយមក ទើបពិញ្ញាតក្រែកយកគ្រឿងអម្ពរណ៍មកស្យូតពាក់ហើយ
ទៀងជិះសេះហោះចេញបាត់ទៅ ។

នៅប្រាសាទនេះ គេប្រទះឃើញរូបព្រះពោធិសត្វ អវលោ-
កេស្វរៈ ដែលជាអ្នកជួយព្យាបាលរោគសត្វលោក ។ ការធ្វើដំណើរ
ចូលទៅ ត្រូវដើរតាមរោងបុរៈមួយក្នុងសាងត្រង់ក្នុង ទើបចូលដល់ក្នុង
ប្រាសាទ ដែលស្ថិតនៅជ្រុងប្រែកបរដោយថ្មភ្នំកំពូលៗ ៣ ទៀតរួចដាច់
គ្នាតាមកំពូលមុខខាងជើងនិងខាងកើត ។ ក្នុងហោបែរមុខទៅខាងកើត
ប្រែកបរដោយទ្វារបញ្ជាក់ ៣ និងបល្ល័ង្កមួយដែលមានក្បាច់ជាច្រើន
ហើយនិងមានប្រឡាយបង្ហូរទឹកមួយ នៅតាមប្រហោងប្រាសាទទិស
ខាងជើង ។

ការរចនាប្រាសាទនេះ មិនសូវមានការផ្គិតផ្គង់ប៉ុន្មានទេ ប៉ុន្តែ

មានទ្រង់ប្រាយដូចប្រាសាទបាយ័នដែរ ព្រោះក្បែរដំបូក់មានសភាព
កោង ។ និងមានធ្លាក់ជារូបទេវតានៅតាមសសរជ្រុងប្រាសាទ ។
នៅសសរមាត់ទ្វារចូល គេឃើញក្បែរចេនាយ៉ាងល្អគេត ហាក់ដូច
ជាកម្រាលព្រំចៀម ។ ក្បែរដំបូក់និមួយៗ មានធ្លាក់ជារូបមនុស្សម្នាក់
តាមទម្រង់ធម្មតា ហាក់ដូចជាមានជីវិតរស់រវើកនៅឡើយ ។

ប្រាសាទបក្សីចាំក្រូច

សាងរាង គ.ស. ៧៤៧ ដោយស្ថាព្រះហស្តព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី១
បញ្ចមរណៈ ព្រះនាមសិវលោក ទទួលចំពោះព្រហ្មញ្ញសាសនា
(ប្លាយព្រះនាពយណ៍) ប្រាសាទនេះបានទទួលការថែរក្សាពីក្រសួង
អភិរក្សអង្គរ តាំងពី គ.ស. ១៩១៩ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

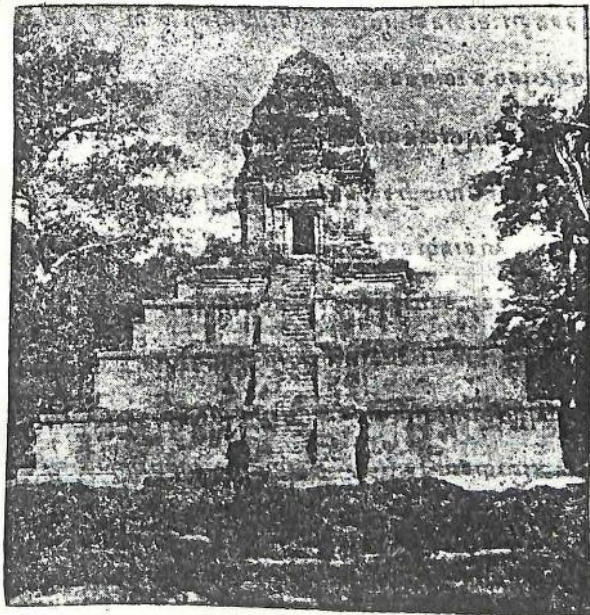
នៅចម្ងាយ ១៥០ ម៉ែត្រ គឺជះលើរូបរាងតាមអ័ក្សខាងកើត
 ភ្នំបាវែង នៅឆ្នេរផ្លូវ គេនឹងប្រទះឃើញប្រាសាទតូចនេះលេច
 ឡើងកណ្តាលព្រៃឈើស្រោង មានថ្នាក់កាំជះលើរូបរាង
 ដោយថ្មបាយក្រៀមនិងឥដ្ឋពណ៌ក្រហម ដែលជាសម្ភារៈម្យ៉ាង
 គេតែងប្រើប្រាស់ក្នុងជំនាន់សតវត្សទី ១០ ។

ប្រាសាទនេះ មានកំពែងឥដ្ឋព័ទ្ធជុំវិញដែលត្រូវរំលាយខូច
 ខាតអស់ទៅហើយ នៅសល់តែស្នាមស្នាមគោបុរៈមួយសាងពី
 ថ្មភក់ត្រង់ផ្នែកខាងកើតប៉ុណ្ណោះ ។ រូបប្រាសាទបែកជាពីរថ្នាក់ :
 ថ្នាក់ក្រោមជាកំពស់ ៤ ជ្រុង ក្នុងមួយជ្រុង ១ ប្រវែង ២៧ ម៉ែត្រ
 ជ្រុងថ្នាក់លើប្រវែង ១៥ ម៉ែត្រ កំពស់ ១៣ ម៉ែត្រ ស្ថាបនាឡើង
 ដោយថ្មបាយក្រៀម មានជួរលើ ៤ នៅគ្រប់ទិសទាំង ៤ រចនា
 តាមសម័យនិយមនិងតាមប្រពៃណីខ្មែរ ។ ជួរលើទាំងអស់នេះ
 មានតែជួរលើ ៣ ទេ ដែលមានទម្រង់ល្អជាងគេ ប៉ុន្តែគ្មានដំកល់
 រូបចម្លាក់អ្វីនៅលើក្បាលជួរលើទេ ។ ឯជួរលើមួយទៀត ដែល

សាងភ្នាក់ងារគ្រឹះប្រាសាទនោះ មានទ្វារកំពូលច្របកណ្តូកគួរជា
ចមនោះមកក្រែកពេក ។

បើឡើងទស្សនាប្រាសាទនេះ សូមប្រុងប្រយ័ត្នបង្អិត ព្រោះ
កាំជណ្តើរញឹកពេក ហើយរិចរិលអស់ជាច្រើនអន្លើណាស់ទៅ
ហើយ ។

គួតិហាសាងដោយឥដ្ឋ តែគ្មានប្រើកំបោរឬបាយអង្កាម
ភ្នាក់មុខដែលគេមើលឃើញជាខ្សែន្តរៗនោះទេ គេដាក់បន្តបលើ
ផ្នែកខ្លះទុកឱ្យឃើញតែតែបបង្អិត ។ ។ គុហានេះមួយជ្រុង ១
ប្រវែង ៨ ម៉ែត្រ សាងបែរមុខទៅទិសកើត ហើយមានទ្វារ
បញ្ជាត ៣ ដែលមានសសរនិងផ្ទាំងសាងពីថ្មភក់ ព្រមទាំង
មានទ្វារកំពូលជាតង្វាយរូបកណ្តូកផ្កា ។ ជាពិសេសទៅ
ទៀត ក្បែរដែលនៅលើផ្ទាំងទទឹងទ្វារទិសកើត មានទ្វារ
ជារូបគោនេស្វរៈ មានប្រមាណប្រវែង ដួងជារូបដែលគេ
ឃើញនៅប្រាសាទមហានិរ្យាយទិសបូព៌ាដែរ ។ នៅចំកណ្តាល

ប្រាសាទបក្សីចាំក្រុង

មើលចំពីខាងកើត

ឆ្លើយទង្វើនោះមានធ្លាក់រូបព្រះឥន្ទ្រជិះលើដំរីក្បាល ៣ ព្រមទាំង
រូបមនុស្សតូចៗ នៅក្នុងផង ។

នៅខាងក្រៅមានធ្លាក់ជាក្បាប់ភ្នំដាវផ្សេងៗ ព្រមទាំងរូប
ទេវតាដែលមានលាបថ្នាំខ្លះៗផង ដើម្បីកុំឲ្យឆាប់សឹកក្បាប់ ។
នៅក្នុងប្រាសាទគេបានចាក់ដំបំពេញជំរៅ ១ ម៉ែត្រ ហើយមាន
ព្រះពុទ្ធរូបបរិនិព្វានមួយអង្គធំនៅប្របនឹងជញ្ជាំង ព្រះពុទ្ធរូប
បរិនិព្វានអង្គនេះ គេសាងនៅពេលក្រោយទេ ។

សិលាចារឹកនៅតាមជើងសសរក្បែរទ្វារ រៀបរាប់អំពី
រជ្ជកាលព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី១ ព្រមទាំងអធិប្បាយបញ្ជាក់អំពីស្ថាន-
ភាពនៃប្រាសាទនេះក្នុង គ.ស. ៧៤៧ ទៀត ។ មានរូបសំណាក
ព្រះនារាយណ៍មួយ ដែលមានបិទមាសហើយសមរម្យតាមភាព
ប្រាសាទក្នុងជំនាន់នោះណាស់ ។

៦៨

ប្រាសាទភ្នំបាខែង

សាងរាជ គ.ស. ៨៧០ ដោយស្នាព្រះហស្តព្រះបាទ
 យសោវរ្ម័ន ទី ១ បញ្ជាមរណៈ ៖ បរមសិវលោកា ៖ ទុទ្ទិសដល់
 ព្រហ្មញ្ញសាសនា ថ្វាយព្រះឥសូរ ។ ការថែរក្សាដោយក្រសួង
 អភិរក្សអង្គរ ចាប់តាំងពី គ.ស. ១៩១៧ រហូតមកដល់
 សព្វថ្ងៃនេះ ។

នៅចម្ងាយ ១៣០០ ម៉ែត្រ ពីខាងជើងក្បែរទ្វារអ័ក្សខាងលិច
 នៃប្រាសាទអង្គរវត្ត ហើយនៅពីខាងត្បូងក្បែរទ្វារប្រាសាទអង្គរធំ
 ចំនួន ៤០០ ម៉ែត្រ ។ នៅពីខាងឆ្វេងដៃ គេឃើញប្រឡាយ
 ទឹកមួយធំ និងភ្នំមួយតូចកំពស់ ៦០ ម៉ែត្រ មានព្រៃឈើដុះពាស
 ពេញ នេះគឺជាភ្នំបាខែង ដែលជាទីតាំងនៃប្រាសាទដំបូង
 មួយ ។ ប្រាសាទនេះជាមញ្ញមណ្ឌលនៃទីក្រុងមួយឈ្មោះថា
 “ យសោធរបុរៈ ” ដែលមានរាង ៤ ជ្រុងស្មើ គឺមួយជ្រុង ៗ
 ប្រវែង ៤ គីឡូម៉ែត្រ ។ បើធ្វើដំណើរតាមផ្លូវឆ្នាំមក

សៀមរាប គេនឹងប្រទះឃើញព្រំប្រទល់ទីក្រុងនេះ នៅក្រុងដំបូល
ដែលមានចម្ងាយ៦០០ម៉ែត្រ ពីស្រះបាតុរណ៍អង្គរវត្តខាងត្បូង ។

គេបានបោះបង់របាយការណ៍របស់ក្រុមការងារ គ.ស. ៨៨៧
ប៉ុន្តែទីក្រុងនេះនៅតែជាទីក្រុងដំបូងបង្អស់នៃអង្គរ ។ ដើម្បីនឹង
រក្សាកេរ្តិ៍ដំណែលចាស់ឲ្យដូចជាទីក្រុង „ហិរហាល័យ „ ដែល
សាងដោយព្រះបិតាព្រះអង្គនៅលើទីកំលមួយ ក្នុងស្រុកស្ស្រែនិគម
“ រលួស „ នោះ ព្រះបាទយសោវរ្ម័ន ទី ១ ទ្រង់សាងប្រាសាទ
ក្នុងខែឧសភាមានឈ្មោះថា ប្រាសាទមហាទ្រ្ទាបពិត ជាទីមិត្តរូប
ក្នុងព្រះសុរម្យរាជ ដើម្បីប្តូរចំពោះទេវតាដែលមានសក្តិធំៗ ហើយ
យកស្នូនសៀមរាបធ្វើជាទេវ ។ ដោយការនៅដាច់ស្រយាល
ពីស្នូនសៀមរាបដូច្នោះហើយ ទើបទ្រង់សាងទីក្រុងថ្មីនៅពីខាង
លិចស្នូនវិញ ។

70

សារសំខាន់នៃប្រាសាទបុរាណ ដែលស្ថិតនៅក្នុងស្រុកស្ស្រែ-
និគម “ រលួស „ នោះក៏មានភ័ស្តុតាងប្រហែលគ្នានឹងប្រាសាទ

ភ្នំបាខែងដែរ ព្រោះមានទ្រង់ប្រាយយ៉ាងល្អឯក បើមើលពីចំហៀង
 ទៅ គេនឹងឃើញគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់សុទ្ធសឹងជាកន្លែងថ្មថ្មរសម
 នឹងស្ថានភាពទាំងមូល ។ ព្រោះទីនេះជាភាសនៈរបស់ព្រះអាទិ-
 ទេពមួយព្រះអង្គព្រះនាម ទេវតេសៈ ហើយនិងយោធិព្រះអង្គម្ចាស់
 ក្សត្រីនៅចំកណ្តាលក្រុងយសោធរបុរៈ ។ តាមសិលាចារឹកប្រាប់ថា
 វត្តនេះជាព្រះរូបមួយ ដែលគេតោរពមួយយ៉ាងក្រៃលែងនៅក្នុងព្រះ
 រាជាណាចក្រ ។ ការសាងរូបនេះទុកជាអនុស្សាវរីយ៍មួយសំដៅតាម
 លក្ខណៈប្រាសាទ ដំបូងគេបានដកល់ទុកក្នុងគុហាដែលសាងពី
 ឫកកំមាន់ក្បាច់រចនាភ័ស្តដូចជាមកុដគ្របពីលើគូប្រាសាទ ឲ្យមាន
 លំអដ៏គោយស្រស់បំព្រោងគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងក្រៃលែង ។

ព្រឹកព្រហាម ឬ ល្ងាច ជាពេលដែលត្រូវឡើងមើលប្រាសាទ
 ភ្នំបាខែង ។ គេអាចឡើងតាមផ្លូវចំពីមុខ ឬតាមផ្លូវដំរីមួយនៅពី
 ឆ្វេងវែងដែលពួកទេសចរ តែងជួលដំរីជិះឡើងលេងកំសាន្ត ។
 ពីលើខ្នងភ្នំទៅ គេអាចមើលឃើញកំពូលភ្នំពីរដូចគ្នាប្រកបដោយ

ប្រាសាទដែលព្រះបាទ យសោវរ្ម័នទី១ បានកសាងគឺ : ប្រាសាទ
 ភ្នំគោលនាទិសទិសក្បាលក្បែរបឹងទន្លេសាប និងប្រាសាទភ្នំពូក
 នាទិសទិសក្បាលនាយក្នុងភូមិ ដែលមើលទៅឃើញខ្លៅស្អុយ ។
 បឹងត្បូងឃ្មុំនេះនៅទិសឦសាន គេនឹងឃើញទឹកបាញ់យល់ល្អល្អច
 និងព្រៃឈើប្រាសាទ ព្រមទាំងភាពងើបនាយក្បាលនៃប្រាសាទ
 អង្គរវត្ត ដែលបញ្ចេញស្ម័គ្រច្រូក ។ ហាក់ដូចជាទិសមាសបូជាដុំ
 ពេជ្រដែលគេចាក់យលើផែនដី ក្នុងពេលដែលព្រះអាទិត្យជិត
 អស្ចន្តិកលេក់ចូលក្នុងភ្នំព្រះសុប្ប ។

លោក ហ្គូល្យូប៊ែរ បានអធិប្បាយថា តាមការពិនិត្យ
 លក្ខណៈផ្សេងៗ គេអាចប្រៀបប្រដូចភ្នំនេះទៅនឹងភ្នំធម្មយ ។
 តាមសិលាចារឹកពេលថា នេះជាទីក្រុងដ៏ច្រើនបំផុតដែលកើតក្នុង
 សតវត្សទី ៧ ក្នុងបរិវេណអង្គរ ។ នៅជើងភ្នំបាទនីគេបាន
 រកឃើញវិទ្យុនីមួយបណ្តោយ ៦៥០ ម៉ែត្រ ពីភ្នំទៅលិច
 ទទឹងប្រវែង ៤៤០ ម៉ែត្រ ពីជើងទៅត្បូង ប្រកបដោយ

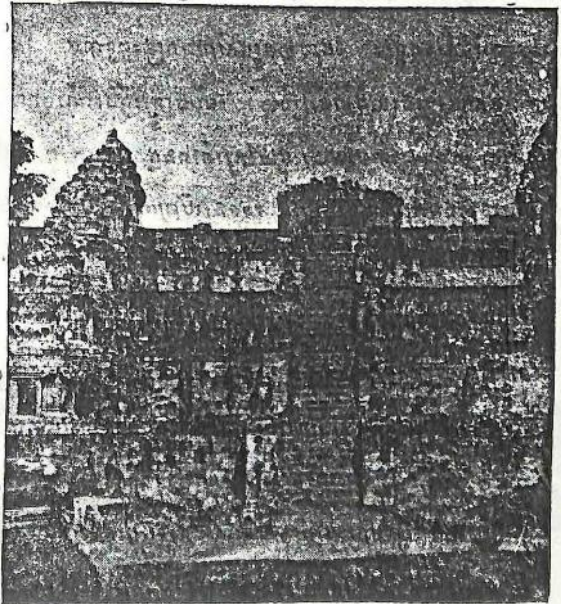
តាមរយៈមួយនៅក្បែរជើងភ្នំខាងកើត គ្រងចន្លោះផ្លូវនិងជើងភ្នំ ។
ស្វាគមន៍ដ៏ច្បាស់ៗនេះ គេតែងច្រឡោះឃើញនៅតាមភ្នំដែលជា
ទីតាំងនៃគុហាក្នុង ដែលមានកាំដេញដូចជានៅតាមដេញដូរ
ទិសខាងកើតដែរ ។

វិថីត្រួតត្រាទាំងឡាយនៃព្រះបាទយសោវរ្ម័នទី ១ នេះ បាន
បង្ហាញឲ្យដឹងនូវសភាពខ្ពស់ខ្លាំងយ៉ាងខ្លាំងពុំមានល្អ តាមភាពនៃ
ការរៀបចំប្រាសាទ ។ ដោយសារអ្នកបច្ចេកទេសយ៉ាងចំណាស់ ។
ឥឡូវនេះ ភាពនៃប្រាសាទក៏បានស្រស់បំព្រោងខ្លះឡើងវិញ ។
ភ្នំនេះសប្បុរសដោយប្រាសាទ ដែលមានគុហាក្នុង ជាច្រើនលើក
លែងតែកន្លែងខ្លះ ដែលមានភាពរឹងមាំមិនបាច់រៀបចំជួសជុលឡើង
វិញដូចជាផ្នែកគ្រឹះនិង ស៊ឹម ដែលមានធ្លាក់ជារូបទេវតានៅតាម
សសរជ្រុងប្រាសាទហើយនិងមានសសរមួយក្នុង ។ ជាច្រើន ។
ប្រាសាទទាំងនោះពុំសូវមានល្អបន្តបំផុតទូលាយ ហើយប្រកប
ដោយក្បាច់រចនាកំប៉ុកកំបុកសមតាមភាពនៃប្រាសាទ ដែលជា

ហេតុនាឲ្យផ្តុយស្រឡះពីក្បួនខ្នាតនិងជញ្ជាំងបញ្ជូរ ។ ក្នុងការ
 គាស់កាយរុះរើលនៅតាមផ្ទះនិងទ្វារ ដែលមានកំរិតភាគដូចជា
 ផ្ទះទទឹងទ្វារហ្នឹងខ្សោយនោះ គេបានឃើញសម្រស់យ៉ាងល្អសម
 ដូចគ្នាដែលនៃដែរ ព្រោះមានក្បាច់រចនាយ៉ាងគ្រប់គ្រងប្រហាក់
 ហាក់ស្រែះគ្នាយ៉ាងរឹងប៉ឹង ដូចជាក្បាច់នៅប្រាសាទបាគនិងនិង
 ប្រាសាទព្រះនាគដែរ ។ ក្បាច់ហ្នឹងខ្សោយមានទារទារខ្លះខ្លះទៅក
 ភាពល្អិតខ្លះហើយស្តើង ។ ស្របទៅតាមសម័យនិយម ដូចជា
 ក្បាច់លើបាយកដែលបូករលីវបានស្តាបនាអំពី ឥដ្ឋ និងក្បាច់
 ឈើធ្លាក់ ដើម្បីជាព្រះភិក្ខុយសដល់ព្រះរាជា ។

ពិពណ៌នា

រូបគោតិរ ដែលធ្លាក់ដាក់នៅលើជម្រាលជើងភ្នំត្រង់ដូចខ្សែនិង
 ទៅខ្ពង់រាប មានសភាពហាក់ដូចជារសរវើក នេះជាស្នាដៃ
 សិល្បករខ្មែរយើងក្នុងសម័យនោះ ។ នៅលើកំពូលភ្នំមានកុដ
 ព្រះសន្សំទ្រុឌទ្រោម ដោយហេតុស្តាបនាយូរណាស់មកហើយ ។

ប្រាសាទភ្នំបាខែង

(មើលពីខាងកើត)

នៅខាងស្តាំដៃ មានផ្ទះតូចៗ សន្លឹកលើសសរជ្រកក់ គឺជាខោរទៅ
 មានព្រះវិហារតូចមួយ ដែលមានរូបសំណាកព្រះពុទ្ធជាន ដែល
 គេបានសាងឡើងនៅជំនាន់ក្រោយ ហើយត្រូវធ្វើដំណើរចូលទៅ
 កាន់ប្រាសាទ តាមគោបុរៈមួយក្បែរកំពែងជុំវិញជ្រកក់ ។
 នៅសងខាងអ័ក្សដែលចូលទៅ គេនឹងឃើញអគារពីរ ដែលមាន
 កំនកាតជាបណ្តាល ប្រកបដោយប្រហោងចក្រន្តិញាយ ជា
 ប្រយោជន៍ដល់ព្រះទ័យទ្រង់ចេញចូលបានស្រួល ។ អគារពីរ
 នោះមានទ្វារតូចនៅទិសខាងកើត ។

គួរប្រាសាទទាំងមូលនេះលេចឡើង ព្រមទាំងកាំដំណើរ
 ទាំង ៥ ថ្នាក់ គម្រិតលើគ្នានៅគ្រប់មុខប្រាសាទទាំង ៤ ទិស
 តាំងពីក្រោមរហូតដល់ផ្ទៃលើមានកំពស់ពីរទៅ ៤៧ ម៉ែត្រ ឯដីចូល
 ប្រាសាទកណ្តាលមានកំពស់ ១៣ ម៉ែត្រ ។ អមសងខាង
 មានទ្វារកំពែងរូបរាង ឈរចំអីតទើបនឹងយស្ទីតយ៉ាងស្រស់ស្រាយ
 ក្បាលដំណើរ មានទាំងគូកុហកតូចៗ គ្រប់ៗ ថ្នាក់ នៃជ្រុង

ប្រាសាទទាំង ៤ ទិស ។ ផ្ទៃរាបស្មើទាំងលើសាងភ្ជាប់ទៅ
 គុហាតូច ។ ដែលសព្វថ្ងៃខូចខាតអស់គ្មានសល់ ។
 នៅទាំងក្រោម តាមជុំវិញគួរប្រាសាទធំគេឃើញមានប្រាង្គតូច ។
 សាងពីឥដ្ឋ ។ ប្រាង្គតូចៗ ទាំងនេះមានចំនួន ៣៦ ក្នុង ស្ថិតនៅ
 ដាច់ពីគ្នា ។

ប្រាង្គតូចៗ ដែលសាងដោយឥដ្ឋនោះ គេតែងប្រទះឃើញ
 ច្រើនពីទាំងកើត តែជួនកាលមានប្រាង្គខ្លះនៅបន្ទាប់ពីទាំងក្រោយ
 ទ្វារទាំងលិច ។ លើកលែងតែគុហាតូចៗ ដែលនៅតាមអ័ក្ស
 ដែលតែងមានមួយក្នុង ស្ថិតនៅលើផ្ទៃគ្រឹះដាច់គ្នា ។ គុហាតូចៗ
 ទាំងអស់មានចំនួន ៤៤ ក្នុង ។ មានគុហាជាច្រើនទៀត ដែល
 ត្រូវបាក់បែកអស់ដោយសារការសាងតុំទាន់បានរួចស្រួលច្បាស់ ។

នៅភ្នែងដែរគេសង្កេតឃើញបល្ល័ង្កធំៗពីរ ដែលបានរកឃើញ
 ក្នុងពេលត្រួសត្រាយកាប់ឆ្នាំ ។ គេបានដកលំទុកបល្ល័ង្កនេះនៅមុខ
 គុហាតូចៗទាំងនោះ ព្រោះជាបល្ល័ង្កមានក្បាច់រចនាយ៉ាងល្អវិចិត្រ ។

ប្រាសាទភ្នំបាក់ខែន ជាប្រាសាទមួយដែលនៅក្នុងផ្ទៃគ្រឹះ
 គេពុំបានយកដឹកចាក់បំពេញដូចជាប្រាសាទទាំងឡាយទេ គឺគេ
 បានកាត់យកតែផ្ទៃក្របស្មើទើបគេរៀបក្រាលថ្មកក់ពីលើ ដោយ
 ហេតុនេះ ទើបគេឃើញកន្លែងដែលជួររបៀលពាក់នៅជ្រុងទិស
 ឦសាន ហើយខែនជ្រុងទិសអាគ្នេយ៍ ។ នៅតាមមុខប្រាសាទធំៗ
 មានកាំជណ្តើរសម្រាប់ចុះឡើង ជណ្តើរនេះមានទទឹង ៤ ម៉ែត្រ
 ហើយគុហាតូចៗ នៅប៉ុន្មានមុខ ។ គុហាតូចៗ ទាំងឡាយ
 ដែលសាងពីថ្មភក់នៅលើមណ្ឌលប្រាសាទធំ មានចំនួន ៦០ គូ
 សុទ្ធតែជាគុហាដែលមានទ្វារទៅទិសខាងកើត ឯមុខខាងលិច
 ពុំទាន់សាងរួចៗ គុហាតូចៗ ទាំងនេះសាងបង្កើតតាមគម្របថ្នាក់
 មណ្ឌលគ្រឹះធំ ។ ប្រាង្គទាំងនេះមានថ្នាក់មួយធំពងដូចមកុដ ហើយ
 មានច្រវែងច្រាយដូចជាគុហាដែលមានថ្នាក់ ៤ ជាប់ៗ គ្នានោះដែរ ។

នៅតាមអ័ក្សប្រាសាទដែលលាតសន្ធឹងពីជើងទៅត្បូងមានភាព
 បែបបង្អិតទៅខាងលិច ព្រោះទីនេះជាទីតាំងនៃជណ្តើរថ្នាក់ទី ៥

ដែលមានផ្លូវនៅតាមគែមដែលមានទទឹងខុសគ្នា គឺប្រវែងពី៥ម៉ែត្រ
ទៅ ១៦ ម៉ែត្រ ជាកន្លែងដែលសម្រាប់រៀបចំកូនហែរឲ្យបាន
ស្រួល ។

នៅតាមជញ្ជាំងទល់ប្រទេស មានឆ្នាក់ជាក្បាច់តាមផ្នែកពស់១ម៉ែត្រ៦០
ជញ្ជាំងនេះស្ថិតនៅពីលើផ្ទះគ្រឹះ ដែលមានប្រវែងមួយជ្រុង ។
៣១ ម៉ែត្រ ។

ដោយការខ្វះខាតថែរក្សា នៅពេលនោះ ទើបនៅមូលដ្ឋាន
ទាំងអស់ មានការទើសខ្លះដោយផ្ទាំងថ្មធំ ។ ដែលព្រះសង្ឃ

បានយកទៅគម្រៀបជុំខ្លួនតាមផ្នែកខាងក្រោម ដើម្បីជាទិដ្ឋភាព
រួមយ៉ាងសម្បើមដល់ព្រះពុទ្ធរូប ដែលមានព្រះកាយនៅផ្នែកក្នុងទី
នោះ ។ គេតែងមានការធ្វើឱ្យឆ្ងល់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះការរីកចំរើន
នៃការកសាង ដែលគេបានប្រទះឃើញនៅក្រោមព័ទ្ធតាមសំ-
ណង់ភ្លេច ។ ដែលស្ថិតនៅជាជួរគ្នាប្របេះទទឹងទៀនប្រាសាទ ។
គួរប្រាសាទកណ្តាលខាងលើ សាងនៅលើផ្ទាំងក្តួនសំបង្គំសំ ប្រាសាទ

នេះមួយជ្រុង ៗ ប្រវែង ៨ ម៉ែត្រ ហើយនៅតាមជ្រុងថ្នាក់ខាងលើ
ដែលមានគុហាក្នុង ៗ ៤ ទៀត មួយជ្រុង ៗ ប្រវែង ៦ ម៉ែត្រ សាង
ប្របនឹងចម្រាក់ជញ្ជាំងគ្រឹះ ។ ប្រាសាទក្នុងប្រាសាទនេះមាន
មានចំនួនគុហា ១០៧ ក្នុង ប៉ុន្តែស្ថិតនៅជាប់ ៗ ពីគ្នា ។

ក្នុងប្រាសាទនេះកណ្តាលមានសភាពថ្ងៃក្រះគ តែសមតាមទំនង
ដែលសាងថ្វាយព្រះអាទិត្យ ហើយជាប្រាសាទមានមុខ ៤
បែរទៅគ្រប់ទិសទី ៤ ។ នៅតាមផ្នែកបខាងក្រោម
ប្រាសាទនេះគេឃើញរូបគោអស្សុករាជ ៣ ។ គោអស្សុករាជនេះ
ជាព្រះទីតាំងរបស់ព្រះវិស្ណុ ដែលកំពុងតែបញ្ចេញមហិទ្ធិបូជ្ជ
យ៉ាងអស្ត្រាឡ ក្នុងពេលដែលយានត្រួតមើលទិសទី ៤ ក្នុងទ្វីប
លោក ។ នៅខាងក្នុងមានអណ្តូងមួយជំរៅ ២ ម៉ែត្រ
អណ្តូងនេះសម្រាប់រំលឹកដល់ព្រះវិស្ណុរមៀលធ្លាក់ទៅក្រៅបាន ។
មានស្តុបមួយសាងពីថ្មភក់កង ៤ ជ្រុងប្រវែង បណ្តោយ ១ ម៉ែត្រ
៤០ ទទឹង ០ ម៉ែត្រ ៨០ កំពស់ ០ ម៉ែត្រ ៧២ មានជាប់ចុះជា

ប្រហោងដែលលោក សិវស បានយល់ឃើញថា ជាមូលដ្ឋាន
 មានទ្រង់ទ្រាយដូចជាចេតិយ សម្រាប់បញ្ចុះព្រះអង្គធាតុព្រះ
 រាជាដែលព្រះសុវណ្ណគតទៅ ដើម្បីទុកឲ្យគេធ្វើសក្ការបូជា ។
 នៅពីខាងមុខ ទិសខាងកើត គេឃើញមានគុហារួចៗសាងលើផ្ទៃ
 ផ្លូវក្រាលថ្មភក់ ដែលមានស្លាកស្នាមសសរនៅសល់ខ្លះមានពន្លឺភ្លឺ
 រលើបរលោង ។ មានគុហាដ៏កល់លិង្គ ៤ ទៀត ប្រកបដោយ
 បាទដ្ឋានរាងមូល ។ គុហានិមួយៗមានទ្វារ២ នៅឈមមុខគ្នា ។
 ឯវិចិត្រកម្មដែលគេបានឃើញនៅតាមគុហាទាំងនេះសរឲ្យដឹងថា
 សុទ្ធតែសាងឡើងប្រកបដោយគុណសម្បត្តិ ព្រមទាំងគុណវិបត្តិ
 យ៉ាងច្បាស់តាមអន្លើ គឺគេតែងប្រទះឃើញកិណកាគអស់នេះនៅ
 វែក្សរួចចម្លាក់ទៅគាត់ៗ ដ៏មានមហិទ្ធិបូជ្ជិយ៉ាងខ្លាំងក្លា ដែលធ្លាក់
 ជាប់ៗ គ្នាតាមសសរជ្រុងជិតទ្វារចេញចូល មិនតែប៉ុណ្ណោះ
 មានធ្លាក់ជារួចស្រីទេពអប្សរជាលំអទៀតផង ។ តាមការវិនិច្ឆ័យ
 នៅលើផ្ទាំងចម្លាក់ដែលមានរូបគំនូររួចៗ នឹងចរិះដើងទៀតទ្តស្ត ។

ដែលមានរូបគំនូររួចៗ ដែរ នោះជាមណីយ ភាពមួយ យ៉ាងគ្រប់
www.budinst.gov.kh www.elibraryofcambodia.org

ត្រូវបានសម្រេចតាមសេចក្តីត្រូវការ ។ ឯចំណែកតាមប្រហោង
 វិញគេសង្កេតឃើញក្បាច់ក្បាច់សំនិមន៍ ២ ជ្រុងស្មើ ព្រមទាំង
 មានរូបចម្លាក់ផ្សេងៗមិនសូវល្អនៅលាយឡំគ្នា ។ រូបចម្លាក់ទាំងនេះ
 មានភាពរឹងប៉ឹងទៅបានក៏ដោយសារមានរូបមករ នៅចប់ទ្រូរហូត
 ដល់កន្លែងកងកោងដូចផងក្នុង ។ ខ្លះប្រហោងទាំងនេះមានកង
 ដូចជាចុងឡូតកាំភ្លើងធំដែលបង្ហាវែក ហើយមានរូបចម្លាក់មនុស្ស
 នឹងក្បាច់រចនាផ្សេងៗ ទៀតដ៏មានរិយោល ដើម្បីជាគ្រឿងលំអ
 សម្រាប់បូជាចំពោះក្បាលមនុស្សដែលមានកិត្យានុភាព។ ទ្រង់ព្រាយ
 ទាំងឡាយនេះ តែងមាននៅក្នុងក្បាច់រចនាខ្លះក្នុងជំនាន់នោះ ។

សិលាចារឹកមួយផ្ទាំងដែលដកលំនៅលើបល្ល័ង្កខាងកើតទ្វារ
 ទិសខាងជើងត្រង់មណ្ឌលប្រាសាទផ្ទាំងក្រោម មានចារឹករៀបរាប់
 អំពីរជ្ជកាលព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៥ ឆ្នាំ គ.ស. ៩៦៨ រហូតមកដល់
 គ.ស. ១០០១ មិនតែប៉ុណ្ណោះមានចារឹកពីការកសាងនៃព្រះបាទ
 យសោវរ្ម័ន ទៀតផង ។

អង្គជំនុំជម្រះ

បាយ័នអង្គជំនុំជម្រះ

ប្រាសាទនេះ សាងនៅចុងសតវត្សរ៍ទី១២ ដោយព្រះបាទ
 ជ័យវរ្ម័នទី ៧ បញ្ជាមរណៈព្រះនាម មហាបរមសីហនបតៈ ទទួល
 ចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា "មហាយាន" បានទទួលការគ្រួសត្រាយពី
 គ.ស. ១៧១១ ដល់គ.ស. ១៧១៣ ហើយបានទទួលការសាង
 ឡើងវិញនូវប្រាសាទកណ្តាលក្នុងឆ្នាំ ១៧៣៣ និងជួសជុលវត្ត
 ខាងមុខកាន់ពីឆ្នាំ ១៧៣៧ ។

នៅក្នុងចំណោមប្រាសាទទាំងអស់ មានតែប្រាសាទបាយ័នទេ
 ដែលមានការពិបាកយល់ច្រើនជាងគេទាំងបុរាណវត្ថុវិទ្យា ។ ក្នុងប្រ
 វត្តរបស់ប្រាសាទ ការវិវត្តន៍បានកើតមានឡើងមកដល់ឆ្នាំ១៧២៣
 ចំពោះការដាក់កាលបរិច្ឆេទតាមសិលាចារឹកនៃស្រុកកោះធំ ចំពោះ
 " ប្រាសាទកណ្តាល " ។ ប្រាសាទនេះមានការចាក់ទង់ទៅនឹង

ភ្នំបាខែន តែមិនមែនពាក់ទងទៅនឹងបាយ័នទេ ព្រោះបាយ័ននេះ
 មិនមែនជា "វិហារ-ភ្នំ" នៃ "យសោធរបុរៈ" ទេ គឺជាប្រាសាទ
 មួយនៃរាជធានីនៃស្តេច ជ័យវរ្ម័ន ទី ៧ នៅចុងសតវត្សរ៍ ១២ ។
 បាយ័នបានក្លាយទៅជាវិហារយ៉ាងពិតប្រាកដ នៅក្នុងចក្រភ័ក្ត្រអង្គរធំ
 ដែលសាងឡើងដោយព្រះបាទ ជ័យវរ្ម័ន ទី ៧ ក្រោយពេលដែល
 ពួកចាមបានលុកលុយ ។

គេពុំសូវមានការឆ្លើយតបលំអិតភាពដែលផ្ទុយគ្នាក្នុងការរៀប
 ចំហារដ៏សំខាន់នេះ ដែលត្រូវច្រុះច្រាមមណ្ឌលខាងក្រៅនឹង
 ស្ថាបត្យកម្មរាជធានីខ្មែរ និងប្រឡាយបង្ហាញពីភាពខុសគ្នាដែលនាគ
 នៅហើ ។

មណ្ឌលខាងក្រៅ

នៅតាមមុខមានប្រាសាទតូចៗ មួយ ប្រាសាទនេះប្រកប
 ដោយរូបសំណាក ហើយមានសិលាចារឹកសាងឡើងដោយព្រះ
 បាទជ័យវរ្ម័ន ទី ៧ នៃជ័យគិរី បានត្រូវរលុបក្បាច់នៅខាងលើដោយ
 ព្រៃឈើ និងដើមស្រូវ បានក្លាយជាកុដ្តិភាគ ។ លោក សិវដែល

បានពន្យល់ថា យើងមិនអាចយល់បាននូវវត្ថុនិងគំនូសនោះបានទេ
លុះត្រាតែមានសំដីវេហារខ្លះទៀតជាភាសាខ្មែរទើបយើងអាច
ពន្យល់បាន ។ ប្រាសាទនិងស្នាមរក្ខារនៅអង្គរធំហាក់ដូចជាក្នុង
និងមហាសាគរដែលព័ទ្ធជុំវិញដីយើង ។

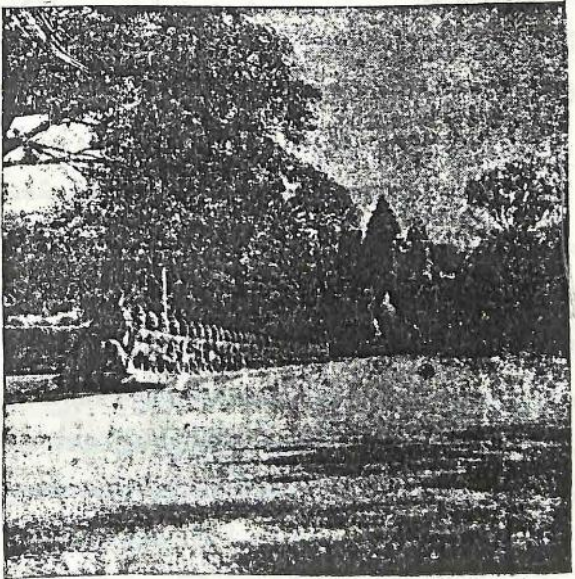
នៅប្រាសាទជ្រុងនិមួយ ។ មានរបៀបធ្វើដូចជានៅអង្គរធំដែរ
ហើយសង់ដូចជាច័ក្រងនៃ ពោធិសត្វ លោកេស្វរៈ ដែលប្រកប
ដោយវិហារមួយធ្វើតាមបាយក្រៀមមានរាងជាជើងក្អែក ជម្រង់ទៅ
ខាងលិចមានពីរជាន់ដោយសន្ទុក ហើយធ្លាក់លំអដោយក្បាច់
គ្រចកល្យក នៅលើខ្នងមានទាំងចួន ។ ជញ្ជាំងខាងក្រៅ
លំអដោយទេវតាជិះលើយានជំនិះ និងនៅតាមបង្អួចបញ្ឆោតមាន
ជើងទៀនបិទបាំងដោយរមាំង ។ ខាងលិចមានរូបសំណាក
នៅលើបែបវែងជាចួនជ្រុងស្នើ និងមានមុខទាំងចួនបើកចំហដោយ
រង្វង់កោងដូចជានៅទ្រោន ។ នៅជញ្ជាំងនិមួយ ។ នៃមណ្ឌល
មានទ្វារមួយជ្រុងខាងលិច ។

ដំណើរដោយជើងឬដោយសេះនៅរដូវប្រាំង តាមផ្លូវជើងដោយ
 ដើរក្នុងព្រៃដែលមានចម្ងាយ ៣ គីឡូម៉ែត្រ ដែលគេឃើញមានភ្នំ
 ស្រែហ្មតដល់ទ្វារខាងត្បូង ។ គេអាចត្រឡប់មកវិញតាមទ្វារ
 ខាងកើត ក្រោយពេលដែលយើងបានដើរជុំវិញក្នុង ១/៤
 ខែទីក្រុង ។ គេឃើញនៅកន្លែងខ្លះមានកេរ្តិ៍ដំណាលបុរាណធ្វើ
 ពីថ្មបាយក្រៀមដែលបានរកឃើញដោយលោក ត្នោឡូប៊ែរ ដែល
 នៅសព្វថ្ងៃនេះ ជាប់ទាក់ទងទៅនឹងមណ្ឌលស្នាមភ្លោះនៅកន្លែង
 ក្នុងសតវត្សទី ១១ ។

ទ្វារនៅអង្គរធំ

នៅទីក្រុងប្រជាន់បានបង្កើតគ្រឿងសម្ភារៈ ពុំសូវមាន
 ប្រយោជន៍នឹងនៅតាមកន្លែងដែលប៉ាន់ជិត គេដាក់ភ្នំពុំសូវសំខាន់
 ទេ នៅចំកណ្តាលបាយ័នគេចែកទីក្រុងនេះជា ៤ សង្កាត់ ដោយ
 មានផ្លូវជើងឬទៅជិតទាក់ស្នាមភ្លោះ ។ ផ្លូវទី ៥ ដែលជាផ្លូវសំ-
 ខាន់ជាងគេបានកាត់ដំរើទៅក្នុងវាំង នៅផ្នែកខាងលិច ។

ទ្វារទី ៥ ខែប្រាសាទទាក់ទងទៅនឹងរក្ខតវិថី ។ មកពីខាង

៥
១៧

ខ្លោងទ្វារអង្គរធំ

មើលបំពាក់ភាគត្បូង

ក្រៅត្រូវឆ្លងកាត់ប្រឡាយទឹក ហើយត្រូវឆ្លងផ្លូវមួយដែលយើងបាន
 រៀបរាប់ពីមុខមកគឺផ្លូវដែលចាក់ដីបង្កើតបានជាស្ពាន ដែលសព្វ
 ថ្ងៃនេះនៅជ្រុងខាងជើងនៅតាមកាត់នៃបណ្តោយ បន្តមកទៀត
 មានវិជ្ជាសាស្ត្រសិក្សាពីការហូរទឹកជាថ្មី ។ នៅជ្រុងពីរទៀត
 តាមអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រចិនម្នាក់ឈ្មោះ ចៀវភាគ្នា បានប្រាប់យើងថា
 មានថ្ម ៥៤ ប្រភេទដូចគ្នានឹងថ្មទៀត ដែលធនសម្បើមនឹងគួរឲ្យខ្លាច ។
 បង្កាន់ដៃធ្វើសុទ្ធតែថ្មធ្លាក់ជាកំណតសំក្បាលប្រាំពីរ ។ ថ្ម ៥៤
 ប្រភេទនេះ មាននៅតាមដៃពស់និងបានការពារយ៉ាងហ្មត់ចត់
 ប្រយោជន៍កុំឲ្យរលុប ។ បើតាមពិតមានលោក សិវែស និង
 លោក ប៊ូលមូស យើងឃើញថាបង្កាន់ដៃនោះមានកងជាខាត
 ជាទិមិត្តរបស់ដទៃ ដែលមាននៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃប្រទេសដណ្តា
 គឺជាការប្តូរមត្តារវាងមនុស្សនឹងទេវតា ដែលបង្កើតបានជារូបកង
 ឡើងនៅក្នុងជំនាន់ ។ បើយើងក្រឡេកមើលទៅទៀត យើង
 នឹងឃើញថាមានពីរជួរ គឺមានពួកទេវតាមួយជួរ និង ពួកអសុរា
 “ យក្ស ” មួយជួរទៀត អ្នកបង្កើតលោកបានឲ្យដំបូងនាថា ឲ្យនាំ

នាករចំណូលសមុទ្រ “ សមុទ្រចំណេះ ” ដែលធ្វើឡើងដោយ
 សាមគ្គីភាពរវាងពួកទេវតានិងពួកអសុរា ដើម្បីប្រាញ់យកទឹក
 អម្រឹតដែលជាទឹកត្នោតសក្តិសិទ្ធិមិនចេះចាស់ស្លាប់ មានរូបភាពនៃ
 ការកូរទឹកសមុទ្រ ធ្វើនៅក្នុងស្នាមគ្រោះជាជំនួសមណ្ឌលនៃសមុទ្រ
 ជាពិសេសទៅទៀត នៅតាមទ្វារមានជំបង់ចម្លាក់ ដើម្បីជំណាត់
 នូវភ្នំគីជា ការប្រយុទ្ធស្វាម្បាំងនូវមន្តកាគមដែលសម្រាប់ការពារប្រទេស
 ឲ្យបានសុខសប្បាយនិងឲ្យមានកិត្តិយសល្បីសុសសាយ ។

ហេតុមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ គេឃើញនៅតែគ្រឿងឥស្សរិយ
 រិយយសរបស់ពួកអសុរានៅតាមទ្វារជើង “ ទ្វារដែលបែរមុខទៅ
 ខាងលិចចូលទៅក្នុងស្តេច ” ហើយគ្រឿងឥស្សរិយយសរបស់
 ពួកអសុរានៅទ្វារខាងជើង ដែលមុខម្យ៉ាងផ្ទុយពីមុខរបស់ពួកទេវតា
 ដែលស្រស់ញញឹម ។

ទ្វារទាំង ៥ មានកិច្ចការដូចៗគ្នា និងមានភាពជាបង្អួចក្នុង
 ការរក្សាទុក ។ ក្នុងចំណោមទ្វារទាំងអស់ ទ្វារដែលមានភាព
 គ្រប់គ្រាន់ គឺទ្វារដែលនៅខាងមុខបែរទៅខាងលិចនៃទ្វារខ្មោច

ជួរដែលមានភាពល្អគង់វង្ស គឺ ទារទានកើតដែលមានទំនងជាមុម
ទាន្យសាននៃទារជ័យ ។

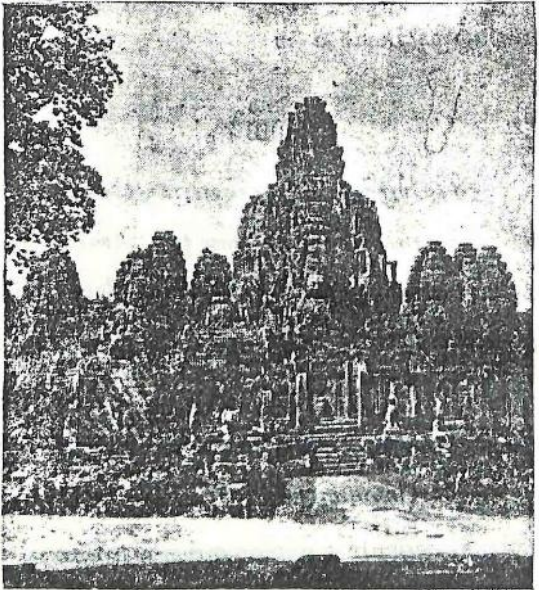
វិសាលភាពនៃឆក " ៣ ម៉ែត្រ និង ៧ ម៉ែត្រ កំពស់ ,,
ឃើញមានភាពប្លែកដោយរលេច ដោយជួមទារបង្កើតនិងក្បាច់ក្បាច់
ជាដើម ក្បាច់ទាំងនេះបានធ្លាក់ជាប់ទៅនឹងទារឈើ ដែលមាន
សន្ធឹកទារពីរដាក់លើភ្នៅសម្រាប់វិលចុះទៀនបាន និងមាន
ប្រហោងដែលអាចមើលឃើញនៅជញ្ជាំងទារនេះ ហាក់ដូចជា
មានទុកសម្រាប់បិទបើក ។

នៅកំពស់ពី ២០ ម៉ែត្រមក ទារទាំងអស់នេះធ្វើដីថ្មបាយ
ក្រៀម បានបង្កើតជាសភាពមួយមាន ៣ ជុំយ៉ាងគ្រង់ ដែលសំខាន់
ជាងគេ គឺ ទារដែលមានមុខពីរផ្ទុយគ្នានៅអមទារក្នុងពីរទៀត
ដែលមានមុខតែមួយសម្រាប់ចូល ដែលទាក់ទងទៅទាន់ក្នុងដោយ
ភាពខ្លាំង បង្កើតជាបន្ទប់ៗ ទាក់ទងទៅនឹងទារមួយៗ ដោយកំពែង
ទាន់ក្នុងពីរយ៉ាងនឹងគឺ ។ ទាំងអស់នេះមានភាពជាអនុបន័យកម្ម

ដែលព័ទ្ធជុំវិញមុខទាំងចុងនៃបាយ័ន គឺជាឥទ្ធានុភាពនៃពំនិស្តច
ដែលបង្ហាញខ្លួនចំពោះទាំង ៤ ។

បាយ័ន

១៨០០ ម៉ែត្រពីផ្លូវទាំងស្រុងបែកពីទ្វារទាំងស្រុងនៃកន្លែង យើង
ដើរជុំវិញប្រាសាទនេះតាមផ្លូវស្លា តាមផ្លូវទទួលខាងកើតតាមកំពែង
ដែលលេយជាជ្រុងចេញក្រៅ យើងនឹងឃើញសុទ្ធតែគោនិងឆាក
មានជើងទ្រូ ផ្លូវនេះចាក់ទងទៅនឹងផ្លូវចូលដែលសំខាន់ជាងគេ
ហើយគេតែងសន្តិកឃើញមានគម្របគ្របស្នា ដែលមាននៅក្នុង
រយៈកាលក្រោយសម័យ មានទំនងជាគ្រុឌចាប់ឆាកជាចំណី នឹង
នៅជ្រុងម្ខាងទៀតមានកេរ្តិ៍ដ៏ណែលចុកណាចាស់ ។ នៅមានស្រះ ។
នៅពេលប្រឹកប្រាសាទបាយ័នបញ្ចេញខ្លួនស្នើយ៉ាងស្រស់ គួរ
ឲ្យចាប់ការម្មណ៍ ។ គេមិនអាចលះបង់បាយ័ននៅពេលយប់ដែល
ចាំងដោយពន្លឺព្រះចន្ទ ដូច្នោះហើយបានជារង្វង់នៃម្លប់ឈើទាំង-
ឡាយបានដាក់ជាពណ៌នៅតាមជួរ ឲ្យទៅជាពណ៌បៃតងយ៉ាង

ប្រាសាទបាយ័ន

មើលចំពីខាងជើង

ស្រស់បំព្រង ។ មុខនីមួយៗ គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងរំភើប
ដូចជារបាំ ឬ តន្ត្រី បណ្តាលឱ្យមានគំនិតចូលទៅរកសន្តិភាពក្នុង
លទ្ធិព្រះពុទ្ធសាសនា ។

នៅសម័យពីរដើមលោក ព្យាទ្យទី បានប្រាប់យើងថា បាយ័ន
មានសុទ្ធតែដើមឈើមានបន្ទានិងវល្លិ ដែលដុះប្រចាក់គ្នា បើចង់
ធ្វើដំណើរចាស់តែវែកដូរដើរដោយជំបង ។ នៅក្នុងវិទ្យាដំពោរ-
ពេញទៅដោយដើមឈើ ដុះយ៉ាងចង្អៀតគ្នានៅគ្រប់កន្លែង មាន
ដើមជ្រូង ៗ ជាច្រើន ដែលដុះបំផ្លាញក្រុមជិតខ្លះទៀតរហូតដល់លើ
កំពូលប្រាសាទ ។

ដូចជាលោក កុំប៉ែ ដែលបានត្រួសត្រាយ យើងទាំងអស់គ្នា
ជាអ្នកទីមួយ ដែលមានសេចក្តីសោយស្តាយធម្មជាតិដែលពេញទៅ
ដោយបុព្វាទុភាពនិងប្រិយភាព ។ មួយទៃ ៗ ឬ មួយថ្ងៃ ៗ មានថ្ម
ជាច្រើនដុំធ្លាក់ចុះមក ។ ភាពខូចខ្ទេចខ្ទីនៃប្រាសាទនេះ នឹងកើត
មានឡើងបើទុកឱ្យយូរទៅ ដូច្នេះត្រូវទំត្រួសត្រាយយ៉ាងឆាប់
រហ័ស ។

ប្រាសាទបាយ័ន

មើលនៅលើផ្ទាំងទី ៣ កំពូលខាងជើងជ្រុងខាងកើត

ប្រមាណប្រហែលជាមួយសតវត្សយ៉ាងតិច ប៉ុន្តែមានភាព
 ផ្ទុយពីគន្លងវត្ត ។ ប្រាសាទគន្លងវត្តស្ថិតនៅក្នុងកំពង់ច្រើនជាប់
 បង្កើតឲ្យមានជាប់បែបផែនយ៉ាងទូលាយ មានរូបរាងចេញចូលយ៉ាង
 ស្រួល និងមានភាពស្រឡះខាងស្ថាបត្យកម្មដែលប្រកបដោយភាព
 តើតតាយនៅជុំវិញនិងនៅរោងទង ។ ចំណែកឯបាយ័នវិញ ស្ថិត
 នៅក្នុងមណ្ឌលរាង ៤ ជ្រុងទ្រវែង មាន ១៤០ ម៉ែត្រ ទទឹង និង
 បណ្តោយ ១៦០ ម៉ែត្រ នៃកំពង់ច្រើន គឺ " រោងទងក្បាច់ចម្លាក់ " ធ្វើ
 ឲ្យយើងចាប់អារម្មណ៍ថាស្ថិតនៅក្នុងមណ្ឌលមួយដ៏បង្ហើត ។ មាន
 វិសាលវិហារខ្លះទៀត ស្ថិតនៅកន្លែងខាងវិហារមណ្ឌលកណ្តាល
 បានកប់បញ្ចូលទៅខាងក្នុងនៃរោងទងទី ២ ដែលមាន ៧០ ម៉ែត្រ
 ទទឹងនិង ៨០ ម៉ែត្រ ។

នៅឆ្ងាយបន្តិចមក មានបន្ទាត់ជើងមេឃរុញប្រានទៅក្រោយ
 មណ្ឌលខាងផ្នែកក្រោម មិនគ្រាន់តែមានគំនរដុំប៉ុណ្ណោះទេ មាន
 ភាពច្របូកច្របល់ ម្យ៉ាងទៀតដែលមានចលនាគួរឲ្យក្តៅក្រហាយ
 ផលលើមេឃនៅគ្រប់ទីកន្លែង គេឃើញដុំថ្មនៅតាមបន្ទាត់ពុះបាក់

នៅផ្នែកខាងមុខ នៅរង្វង់ ៥ ខាងមុខមានសភាពបែបដែនខុស ។
គ្នាបានផ្តល់នូវការចាប់ការម្នាក់ជាទ្វាំង ។

នៅលើដីទួលខាងលើ មានសភាពស្ងប់ស្ងាត់ គ្មានការរន្ធត់
ដោយដុំថ្មខាងមុខ គេមិនអាចមើលឃើញនៅទស្សន៍យភាពយ៉ាង
ច្របូកច្របល់ទាំងអស់ទេ បើសិនជាដើរកំសាន្តពីកន្លែងមួយទៅ
មួយនៃមុខទាំង ២០៨ ដែលនៅឆ្ងាយពីវិសាលភាពនិងកន្លែងនៃ
ស្ថាបនា គេនឹងកោតស្ងប់ស្ងួននូវរូបសំណាកដែលមិនអាចដឹង
បានជាមុន ។ បន្តិចម្តង ៗ ភាពភ្ញាក់ផ្អើលក៏បានស្រួលច្រើនវិញ
ហើយគេបានឃើញរង្វង់មណ្ឌល មានភាពមែនទែនចែកជាសង្កាត់
យ៉ាងសមរម្យជាក់ជាពួកជាក្រុមតាមកន្លែង ។ បំណែកគ្រឹះស្ថានពី
ដង្កើគេមិនរាប់បញ្ចូលផងទេ គេសង់គ្រាន់តែជាដីមិត្តរូបតែប៉ុណ្ណោះ ។

បាយ័នជាស្នាដៃមួយនៃអ្នកកសាង ដែលមានប្រពៃណីនៅ
ក្នុងលោកយើងនេះ ដែលគេនិយមពីគ្រឿងអាថ៌កំបាំង និងចិត្ត
ជាធំដូចជាស្តេចជ័យវរ្ម័នទី ៧ ដែលជាស្តេចនិយមនូវព្រះពុទ្ធ
សាសនា ។ ព្រះភក្ត្រទាំង ២ នៃស្តេចបានក្រឡេកមើលទៅ

គ្រប់ទិសទាំង ៤ គឺជាទិសមិត្តរួបរួមនៃព្រះរោធិសត្វ លោកេស្វរៈ ជា
 ការសំគាល់នូវទិសទាំង ៤ ។ បើតាមជំនឿរបស់លោកេសវដ្ឋស
 បានពោលថា ព្រះកត្ត្រូទាំង ៤ គឺជារូបភាពនៃស្តេច ដែលដូច
 គ្នាទឹងព្រះអាទិទេព បើតាមលោក ប៉ូលមូស វិញបានពោលថា
 មណ្ឌលដែលទាក់ទងទៅនឹងសាលារៀនគ្រុឌ ៗ គ្នានេះ បាន
 បង្កើតនូវការចំរើនលូតលាស់ ខាងបុព្វានុភាពនៃស្តេចអាទិទេព
 ដែលនៅក្នុងស្រុកទាំងអស់ ។

ម្យ៉ាងទៀតប្រាងមានមុខបួននេះជាវិហារ ដោយមាន
 អក្សរចារឹកខ្លីៗ ត្រាក់នៅតាមជ្រុងម្ខាង ឬ បង្អួចរំលឹកគុណព្រះ
 អាទិទេព ដូចមានរូបព្រះរោធិសត្វ លោកេស្វរៈ ជាភស្តុតាង
 ស្រាប់, នៅវង់កណ្តាលឃើញមានរូបសំណាកនៃប្រទេសខ្មែរ
 គឺ " ស្តេចព្រះពុទ្ធ " ត្រូវនឹង លិង្គបូ ទៅរាជ នៃលទ្ធិព្រាហ្មណ៍
 រួចនោះអង្គុយលើនាគ ហើយកាចបញ្ជាក់ឲ្យយើងដឹងថាជារូប
 ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ ។

នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៧៣ លោក ទ្រូដ បានរកឃើញនូវរូបសំណាក
 មួយបាក់បែកអស់ នៅក្នុងអណ្តូងជ័រ ១២ ម៉ែត្រ នៅក្នុងវង់
 កណ្តាល ។ រូបចម្លាក់នេះមានកំពស់ ៣ ម៉ែត្រ ៦០ បានយក
 ទៅរៀបផ្គុំឡើងវិញ ហើយបានផ្ទាយចំពោះព្រះបាទ ស៊ីសុវត្ថិ-
 បុរីវង្ស យ៉ាងឧទ្ធរិតនៅថ្ងៃទី ១៧ ខែ ឧសភា គ.ស. ១៩៧៥ ។
 វិហារដែលដកលំព្រះបដិមាកនេះ ជាបណ្តាមមានដំបូលប្រក់
 គ្រឿងស្ពឺតនៅចំភ្លើមខាងក្នុងនៃប្លង់ទៅកាន់ទ្វារជើង មិនឆ្ងាយ
 ប៉ុន្មានពីព្រះរាជវាំងអង្គរធំ ។

ការពិពណ៌នាអំពីប្រាសាទ

ការកំនត់ទ្រង់ខែរបបផែននៅបាយ័ន និង ភាពទទេសទៅទង
 នៃគ្រឹះស្ថាន មកពីការរៀបចំច្រើនដងពេកដែលនាំឲ្យប្រាសាទ
 ប្រែភាពផ្សេងៗទៀត ហើយគេបានឃើញស្នាមនៅសឹងតែគ្រប់
 ទីកន្លែងទាំងអស់ ។ ការប្រែភាពយ៉ាងដូច្នេះហើយពេលមានការ
 សាងប្លែកៗគ្នា ដោយមានពេលសម័យខុសៗគ្នា សារុបសេច-

ក្តី៧ មិនមែននៅក្នុងរដ្ឋកាលព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ប៉ុណ្ណោះទេ ។

ក្នុងស្ថានភាពសព្វថ្ងៃ ប្រាសាទនេះរែកជាការងទង នៅខាងក្រៅមួយ នៅមណ្ឌលទី៣ជាមួយនិងមណ្ឌលមុមបួននិង នាគបួននៅតំបន់ជុំវិញទីធ្លា ។ នៅខាងលិចមានបណ្ណាល័យ ពីរ នៅលើមណ្ឌលទី២នៃរោងទងមួយនិងរង់មុមបួននិងរង់ទី៣ កណ្តាល ។ នៅមុខនិមួយៗនៅវែងកណ្តាលមានរូបនាគមាន រចៀបដូចនៅរោងទង មានកំពែងលយចេញជារងខ្លួន និងរង់ មុមហើយមានប្លាកូច ៤ កាត់កែង មានលានខ្ពស់មួយ មាន ច្រវែងប្រាយតាមបរិវេណនៃរោងទងរងខ្លួន ។ មានកំពូល កណ្តាលរាងមូល ដែលមានកំពស់ ៤៥ ម៉ែត្រ ពីផ្ទះខ្ពស់ច្រវែង កំពូលប្រាសាទនេះបាត់ទៅជាប្រហោងម្យ៉ាងនៅខាងលិចបន្ទប់ តូចៗ និងនៅយំខាងមុខនៅជិតវែងខ្ពស់ ។

១- នៅប្រាសាទកណ្តាលមានចាក់ទងទៅនឹងរោងទងខាង មណ្ឌលទី២ គឺជាផ្នែកខាងគ្រឿងបរិបាទនៃរោងទងមានកំពែង ខ្លួនតំបន់ជុំវិញដោយវិហារកណ្តាលមួយដែលខ្ពស់ ដើម្បីធ្វើឲ្យទៅ

នាករនិងប្តូរជ្រុងទ្រវែង ដោយមានការតភ្ជាប់ទៅនឹងបែបផែនទី
ក្រោមនៃរោងទងដែលត្រូវបានកាត់ចេញ ។

២- នៅលើលានខ្ពស់ពងទ្រវែងមានវិហារកណ្តាល ដែល
កសាងឡើងដោយព្រះបាទ ជ័យវរ្ម័នទី៧ នៅពេលក្រោយបំផុត
គឺក្រោយដែលទ្រង់បានសម្រេច នឹងសាងបាយ័នវិហារនៅ
លើភ្នំនៃអង្គរធំ ដោយទ្រង់ជាព្រះរាជបុត្រនៃព្រះពុទ្ធសាសនា ។

៣- ទីធ្លាព័ទ្ធជុំវិញបានចាក់ទងទៅនឹងការប្រតិបត្តិការយ៉ាង
ដែលត្រូវបំពេញបន្តបន្ទាប់គ្នា ។ នៅផ្នែកខាងក្រោមធ្វើពីថ្ម
បាយក្រៀម មានរោងទងនៅមណ្ឌលទី៤ បានតភ្ជាប់រហូតដល់
២ ម៉ែត្រ ៥០ នៅខាងក្រោមហើយនិងការដឹករកបានបង្ហាញ
នៅកន្លែងក្រាលថ្មបាយក្រៀម ផ្នែកទី១ និងនៅកណ្តាលមាន
ជម្រៅ ១ ម៉ែត្រយ៉ាងខ្ពស់ ដោយមានធ្លាក់ជារូបនៅលើថ្ម ។

៤- នៅរោងទងនៃមណ្ឌលទី៣ និងនៅតាមមណ្ឌលយ
បានចាក់ដំបំពេញរហូតដល់រូបស្រេច ។

៥- មានទីធ្លាព័ទ្ធជុំវិញបានចែកប្រហោងនេះទៅជាគ្រឹះស្ថាន

ប្រាសាទបាយ័ន

១៦ តែនៅសព្វថ្ងៃនេះ គេឃើញចុះអស់គឺ ៤ នៅមុខម្ខាង ៗ
និងមានកខ្វែងសម្រាប់អង្គុយធ្វើដោយជួបបាយក្រៀម ប៉ុន្តែអាច
មើលឃើញពីដែលភ្ជាប់ពីរាងទងទី ២ និង ទី ៣ ខាងស្តាំ នៅ
វែងនិមួយ ៗ ខែមណ្ឌលទី ២ ។

ជនល្អិតមួយដែលទាំងឡាយយើងមកដល់លានខាងលើ មាន
តាំងពីដើមមកនៅតាមអ័ក្សនិមួយ ៗ នៅជនល្អិតខាងលិចមាន
ជញ្ជាំងពីរជុំវិញ នៅក្នុងសម័យមិនកំណត់ អាចប្រើជំនួស
ជនល្អិតពីរទៀត ដែលមានភាពជាអតិបរមាណ ជនល្អិតទាំង
នេះមានភាពយ៉ាងទាំងនឹងរលោងស្រិល ។ កាំជនល្អិតធ្វើពី
ស៊ីម៉ង់ត៍ មានប្រវែងនិងទទឹងតុំស្រូវជំនួសក្នុងការធ្វើជនល្អិតយ៉ាង
ស្រួលឡើងទៅខាងជើង - ខាងត្បូងនិងខាងលិច ជនល្អិត
ខាងឆ្វេង ។

មកដល់ប្រាសាទដោយលានខាងកើត គេចូលដល់ពាក់
កណ្តាលខែមណ្ឌលទី ៣ មានសសរជារួបរាតវែងនៅផ្នែកខាង
ក្រោម គេបានសន្តិកឃើញមានរូបចម្លាក់នៅជញ្ជាំងដែលធ្វើ

ឲ្យយើងយល់យ៉ាងច្បាស់នូវអត្ថន័យនៃការគុបតែងនេះ "ដោយ
 ធ្លាក់នៅជើងជញ្ជាំង" មានដំណើរយើងទន់ភ្លន់នៃស្រីទេពអប្សរ
 ពីរ ឬ បី នាក់រោងនៅលើផ្កាឈូក ។ នៅទីនេះបើគេបត់ពីខាង
 ឆ្វេងហើយចូលទៅក្នុងរោងទន់នៃក្បាប់ម្នាក់ ដែលគេធ្លាក់
 តាមក្បួនប្រពៃណីពីបុរាណកាល ដោយទុកនូវប្រាសាទជាកេរ្តិ៍
 ដ៏វណាលនៅខាងស្តាំរហូតមកដល់ខាងខាងត្បូង ។

រោងទន់នេះប្រាប់ថែកជាវិល្លន៍ខ្លួន ដោយជញ្ជាំងមាន ៤
 ម៉ែត្រ ៥០ កំពស់ ដែលមាន ៣ ម៉ែត្រ ៥០ ធ្លាក់ នៅជ្រុង
 ម្ខាងទៀត មានសសរតម្រៀបជាតំដួរ មានបង្គោលទាបៗ ។
 នៅតាមបរិវេណប្រាសាទក្លោងទ្វារប្រាក់ថែកអស់ ដូចជានៅ
 មណ្ឌបមុម និង រូបនាគ នៅគ្រប់គែបែបផែនទ្វីង ។

អ្នកទស្សនាទាំងឡាយ ដែលមានពេលទ្វីពេកគួរពិនិត្យនូវ
 ក្បាប់ម្នាក់នៅផ្នែក ១/៤ នៃទិសអគ្នេយ៍ ដែលមានទ្វីមសារ
 ជានិគេ រួចយប់នៅតាមទ្វារនីមួយៗ ដែលចែកចំហទៅទីធ្លា
 ខាងត្បូង ដើម្បីបានឃើញទស្សន៍ ថភាពទាំងអស់នៃប្រាសាទ

ដែលថ្ងៃកៗ ត្រូវ ។

នាគខាងស្តាំមានរូបយ៉ាងស្រ្តី រីឯទ្វារខាងជើងប្រកប
 ដោយក្បាច់គ្របកណ្តុកយ៉ាងល្អឆើតឆាយ ខែស្រីទេពកប្បរ
 ដែលធ្លាក់យ៉ាងធំៗ ។ គេចូលមកដល់បរិវេណនេះ គេកាច
 ធ្ងន់កាត់ចូលទៅដល់មណ្ឌល ដែលមានរូបនាគនៅក្នុងរោងទង
 ដែលមានភិណ្ឌកាតមិនស្មើគ្នា ។ ផ្លូវថ្នាក់ខាងជើងនិងខាង
 ត្បូងនៃបាយ័នបាទចុះមកក្រោមជំរំទៅខាងលិច ដោយទុក
 ចន្លោះយ៉ាងទូលាយ នៅផ្នែកខាងកើតនៃបួនជ្រុងទ្រវែង នៅ
 មណ្ឌលទី ២ ដែលមានផ្នែកខាងក្រៅនៃរោងទង ចោះបីជា
 យ៉ាងណាក៏ហាក់ដូចជានៅផ្នែកខាងក្រៅ មានក្លោងទ្វារពាក់-
 កណ្តាលចាក់ទងទៅខាងក្នុង ខែក្លោងទ្វារមួយប្រកបដោយ
 ក្បាច់ចម្លែក ដែលលេចញាដាច់នៅខាងស្តាំនៃរំនំនិមួយៗ ។

ធ្វើជំណើរត្រឡប់មកពីខាងស្តាំ ខែប្រាហមមានរូបនាគ
 ដែលតម្រង់ទៅខាងលិចនៃរោងទងខាងក្នុងដែលមានជ្រុងតាបៗ
 គេគ្រឡើងឃើញតាមចុងៗ នៅក្នុងមណ្ឌលមុខខាងអគ្គយ័នផ្នែក

ខាងក្រោម មានព្រះពុទ្ធច្បត្តិមាតរតន៍នៅក្រោមក្បាលនាគ
ដែលធ្វើឲ្យមានការកោតស្ងប់ស្ងួនយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ។

បែកផ្លូវទៅខាងជើងតាំងពីរតន៍ទី ១ គេបន្តដំណើរដោយ
រោងទងមានកំពែងខ្លួនមានជ្រុងទាប ។ នៅពាក់កណ្តាលក្បាល
ទ្វារ ។ តាំងពីក្បាលទ្វារនោះមកយើងឃើញកំទេចផ្ទះនៅ
ពាសពេញយ៉ាងតិចណាស់ពី ១ ម៉ែត្រ ទៅជញ្ជាំងឡើងទៅលើ
នៃលានខ្ពស់ ដែលយើងបានឃើញរួចមកហើយ ចន្ទាប់មក
ចូលទៅក្នុងបរិវេណដែលប្រកបដោយរឿងស្រែង នៅជ្រុង
ក្បាលនិមួយ ។ ។ គេចុះពីទីធ្លាខាងទិសនិរតីហើយចូលទៅ
ក្នុងនៃមណ្ឌលទាំង ៣ ដោយសំគាល់ឃើញនៅកន្លែង
ខាងលិចនៃមណ្ឌលទី ២ មានដំណើរមួយដែលនៅខាងឆ្វេងដៃ
ឡើងទៅលើលានខាងឆ្វេង ។ ផ្លូវចត់នេះ បណ្តាលឲ្យមាន
សេចក្តីខ្លត់ញាប់ញ័រយ៉ាងខ្លាំងនៃបាយ័ន ហើយមានកាតខ្ពស់
ទាបយ៉ាងច្រើនឥតគណនា ទីធ្លាដែលត្រូវមាននៅជាន់ទី ១
នៃប្រាសាទ ដែលមានផ្លូវវែងហើយចង្អៀតគ្មានឡល់នឹង

គ្មានតម្លៃព្រះអាទិត្យដែលគេឃើញយ៉ាងពិតនៅប្រិយភាព ដែល
ខុសគ្នាឆ្ងាយណាស់ពីអង្គវត្ត ។

នៅតាមទីលានខាងលើ ដែលគេអាចដើរកំសាន្តជុំវិញបាន
គេនឹងឃើញនៅតាមកំបាំងយ៉ាងច្បាស់ នៅពេលដែលគេដើរ
កំសាន្ត នឹងបានឃើញព្រះភក្ត្រព្រះពោធិសត្វ លោកេស្វរៈ
ជាច្រើនដែលបាក់បែករលំគរលើគ្នានៅប្រាសាទកណ្តាល ។
បរិវេណទាំងនេះបានលេចចេញស្រស់ត្រកប់ទាំងអស់ តែមាន
ភាពប្លែកៗ គ្នា មិនមែនមកពីក្បាលដែលមានមុខ ៤ ដូចជា
ការបង្ហាញនៅក្នុងសាសនាព្រាហ្មណ៍នោះទេ គឺមានសភាព
ប្លែកពីគ្នានៅប្រាសាទច្នូនជ្រុងស្មើ មានច្នូនជាទំរង់ដោយសន្ទុក
និងមានជាក្បាប់គ្របកលប្លែក ដោយមានមុខនៃមនុស្សមាន
សភាពប្លែកៗគ្នាពី ១ ម៉ែត្រ ៧៥ ដល់ ២ ម៉ែត្រ ៥០ នៃកំពស់ទៅ
លើអ័ក្សនិមួយ ចម្លាក់នៅតាមកំពស់នៃជាន់ទី ២ នៅផ្នែកទី ១ ។

នៅបរិវេណនេះ មានកងប្រាសាទកណ្តាលខាងបំពង់ខ្សែ
ដែលជាប់នឹងលយចេញមកក្រៅ ដោយគ្មានទាក់ទងទៅនឹងអ្វី

សោះ ហើយមិនអាចប្រាំបាននឹងឫសឈើទាំងឡាយ ហាក់ដូច
 ជាប្រះពីលើមកក្រោម តាមបន្ទាត់ត្រង់ជាប់គ្នាគ្មានចាក់ទងទៅ
 នឹងអ្វី ហើយធ្វើឲ្យជួរឈើដូចជាផ្លែឈើទំ ។ ការបាក់ថែកដី
 សម្បើមនេះ បានរកឃើញដើមកំណើតហើយបានជួសជុលជា
 ថ្មីឡើងវិញ ប្រហែលជាពាក់កណ្តាលនៃប្រាសាទ នៅខាង
 មុខនៃទិសខាងកើតនិងខាងត្បូង បានហកដុតពីការខូចខាត
 ហើយ ការរៀបចំកំចេះវត្តបន្តទៅមុខទៀត ។

កំពូលកណ្តាលមានបាតរាងមូល បន្ទាត់ពុះកណ្តាល
 ប្រវែង ២៥ ម៉ែត្រ នេះគឺជាវត្តមួយដែលពុំសូវមាននៅប្រទេស
 ខ្មែរ ។ នៅខាងលើនៃផ្នែកខាងក្រោមប្រកបដោយផ្លូវចូលទៅ
 ប្រាសាទ មានក្បាប់ចម្លាក់បង្កើតបានជាសសរ នៅក្បែរទ្វារ
 មានរាងជាត្រីកោណ ឬ ចួនជ្រុកទ្រវែង នៅលើថ្នាក់ ទី ១
 នៅបន្ទប់៦ទៀត ខ្លះទៀតគ្មានផ្លូវចូលទេ តែភ្ជីដោយ
 បង្អួច រួចមកមាន ៨ ជុំ ខាងមុខដាក់នៅលើថ្មសម្រាប់សំគាល់
 ចំណុចទិសនឹងជ្រុងជាប់ ។ គ្នា ហើយមានផ្នែកមុខមួយទៀត

គ្មានតម្លៃព្រះអាទិត្យដែលគេឃើញយ៉ាងពិតនៅប្រើយកាត ដែល
ទុស្តាត្រូវយណាស់ពីអង្គវត្ត ។

នៅតាមទីលានខាងលើ ដែលគេអាចដើរកំសាន្តជុំវិញបាន
គេនឹងឃើញនៅតាមកំបាំងយ៉ាងច្បាស់ នៅពេលដែលគេដើរ
កំសាន្ត នឹងបានឃើញព្រះភក្ត្រព្រះពោធិសត្វ លោកេស្វរៈ
ជាប្រើប្រាស់ដែលបាក់បែករលំគរលើគ្នានៅប្រាសាទកណ្តាល ។
បរិវេណទាំងនេះបានលេចចេញស្ទើរតែគ្រប់ទាំងអស់ តែមាន
ភាពប្លែកៗ គ្នា មិនមែនមកពីក្បាលដែលមានមុខ ៤ ដូចជា
ការបង្ហាញនៅក្នុងសាសនាព្រាហ្មណ៍នោះទេ គឺមានសភាព
ប្លែកពីគ្នានៅប្រាសាទច្រូងជ្រុងស្មើ មានច្រូងជាទំនោរដោយសន្ទុក
នឹងមានជាក្បាប់គ្របកណ្តូក ដោយមានមុខនៃមនុស្សមាន
សភាពប្លែកៗគ្នាពី ១ ម៉ែត្រ ៧៥ ដល់ ២ ម៉ែត្រ ៥០ នៃកំពស់ទៅ
លើក្បួនមួយ ចម្លាក់នៅតាមកំពស់នៃដានទី ២ នៅផ្នែកទី ១ ។

នៅបរិវេណនេះ មានរាងប្រាសាទកណ្តាលខាងបំពង់ខ្សែ
ដែលជាប់នឹងលយចេញមកក្រៅ ដោយគ្មានទាក់ទងទៅនឹងអ្វី

សោះ ហើយមិនអាចប្រាំបាននឹងឫសឈើទាំងឡាយ ហាក់ដូច
 ជាប្រះពីលើមកក្រោម តាមបន្ទាត់ត្រង់ជាប់គ្នាគ្នានៅទំនេរ
 នឹងអ្វី ហើយធ្វើឲ្យចូរលំដូចជាផ្លូវឈើធំ ។ ការបាក់បែកដ៏
 សម្បើមនេះ បានរកឃើញដើមកំណើតហើយបានជួសជុលជា
 ថ្មីឡើងវិញ ប្រហែលជាពាក់កណ្តាលនៃប្រាសាទ នៅខាង
 មុខនៃទិសខាងកើតនិងខាងត្បូង បានហាក់ដុតពីការខូចខាត
 ហើយ ការរៀបចំកំចេះវត្តចន្ទទៅមុខទៀត ។

កំពូលកណ្តាលមានបាតរាងមូល ចន្ទាត់ពុះកណ្តាល
 ប្រវែង ២៥ ម៉ែត្រ នេះគឺជាវត្តមួយដែលតុំស្លូតមាននៅប្រទេស
 ខ្មែរ ។ នៅខាងលើនៃផ្នែកខាងក្រោមប្រកបដោយផ្លូវចូលទៅ
 ប្រាសាទ មានក្បាប់ចម្លាក់បង្កើតបានជាសសរ នៅក្បែរទ្វារ
 មានរាងជាត្រីកោណ ឬ បួនជ្រុងទ្រវែង នៅលើថ្នាក់ ទី ១
 នៅបន្ទប់ឯទៀត ខ្លះទៀតគ្មានផ្លូវចូលទេ តែភ្ជួរដោយ
 បង្កើត រួមមាន ៨ ជុំ ខាងមុខដាក់នៅលើថ្មសម្រាប់សំគាល់
 ចំណុចទិសនឹងជ្រុងជាប់ ។ គ្នា ហើយមានផ្នែកមុខមួយទៀត

ដែលនៅក្នុងខ្នាតមានសភាពស្រួលចូលទៅឡើយ ។ នៅកំពូល
 ខ្ពស់បំផុតបានចេញញូរាងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ទ្រដោយសសរ
 នៅខាងក្រោមនៃក្លោងទ្វារក្រោយបន្តិច ហើយប្រហែលជា
 មានភ្នំបង្កិចបង្កិចដែរ ក្រៅពីសសរនេះ កំពូលប្រាសាទលើអ
 ដោយក្បាច់នៅផ្នែកខាងមុខ ដូចជានៅបរិវេណដែរ យ៉ាងហោច
 ណាស់ក៏មានស្ថាបត្យកម្មនៅឥបបន្ទាត់ដែលជាគ្រឿងលំអមភ្នំ
 ដែរ ។ គិតប្រាកដណាស់នៅបរិវេណដែលលោក ចៀវ គ-
 ក្លាន់ បានរៀបរាប់ថា ជាទំនៀមសំគាល់មណ្ឌលនៃរាជធានី
 ចក្រយើង ដែលបានការពារយ៉ាងមាំមួនដោយព័ទ្ធជុំវិញជា២០
 ជុំ និងមានជុំជាន់ ១០០ ធ្វើពីថ្មខាងអស់ ។ នៅគ្រប់ផ្នែក
 ខាងលើនេះ ត្រូវបានបែក ស្ទើរតែខាងអស់ ក៏ប៉ុន្តែនៅ
 ឆ្នាំ ១៩៣៣ គេបានកសាងជាថ្មី និងមានការរៀបចំអគ្គ
 ប្រាសាទយ៉ាងឆាប់រហ័ស ។

នៅក្នុងប្រាសាទ ដុំសិលាឡើងពីណាស្រែកាប់ មានប្រវែង
 ៥ ម៉ែត្រ ពីបន្ទាត់ពុះកណ្តាលព័ទ្ធជុំវិញដោយរបៀងយ៉ាងចង្អៀត

នេះហើយជារួមសំណាក សម្រាប់ដំណាងនូវមណ្ឌលនៃព្រះរាជា
 ចក្រកម្ពុជា មានរូបព្រះបរមនាមរម្មយកន្ត្រីសម្រាប់ជាទិសក្ការ-
 បូជា និងមានកំទេចថ្មជាច្រើនដែលគេបានរកឃើញនៅក្នុង
 អណ្តូងកណ្តាល ។ គេអាចឡើងទៅកាន់ប្រាសាទតាមជ្រុង
 ខាងកើត ដោយប្រាសាទខ្លួនមានកំពូល ៣ ១ ល្អដោយយើ
 ភូមិ ។ ។ នៅមួយផ្នែកទៀតមានគ្រឹស្ថានពីរវែង ១ ប្រកប
 ដោយថវិវណ្ណនៅកន្លែងបណ្តាលយើ ។ គេសង្កេតឃើញនៅ
 ជិតគ្រឹស្ថានខាងផ្នែកនៃទិសខាងជើង មានមុមកែវដួបគ្នានៅ
 ទិសឦសាននៃទិសខាង មានក្បាប់មួយដែលគួរឱ្យស្ងើចសរសើរ
 គឺជាក្បាប់គំនិតបុរាណកាលមក ដែលគេលាក់ទុកនៅកន្លែង
 ក្រាលថ្ម ហាក់ដូចជាមានរូប លោកេស្វរៈ មួយកន្លងរនៅ
 កណ្តាល នេះជាលក្ខណៈមួយដែលទាញការច្នៃឃើញឱ្យ
 ផ្តោតទៅលើព្រះពុទ្ធសាសនានៅបាយ័ន ។

ការតុបតែងដោយក្បាប់ចាក់ស្រែះ ដូចជានៅសម័យ
 បុរាណគឺនៅពេលចាប់សាងសិល្បៈខ្មែរ ក្បាប់នេះមានសភាព

ធ្លាក់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងន់ជាទីបំផុត ដូចជានៅខាងក្រោមមានធ្លាក់
 លំអដោយមែកឈើយ៉ាងគ្រុសគ្រុសសាយ ដែលបង្ហាញនូវសេ-
 ភីណភាពយ៉ាងអស្ចារ្យ ។ គេសង្កេតឃើញនៅតាមបង្អួច
 បញ្ជាក់មានរោងចំរើនពាក់កណ្តាល នេះបង្ហាញពីការប៉ិន
 ប្រសប់របស់អ្នកធ្វើ ហាក់ដូចជាសំគល់មានផ្កាព័ទ្ធជុំវិញដោយ
 ខ្សែក្រវាត់ ជាគ្រឿងសំយុងយ៉ាងស្រស់ប្រើប្រើយនៃទេវតា
 ដែលមានសក់រួងជាក្នុង ដោយធ្លាក់នៅលើត្រីកោណ ក្បាច់
 ចម្លាក់នេះសម្រាប់បង្ហាញនូវការស្តាប់ជំនាញ ដែលមាននៅគ្រប់
 ផ្នែកខាងមុខ ។ យើងសំគាល់ឃើញនៅកន្លែងឯទៀតមាន
 ស្រីទេពអប្សរយ៉ាងស្រស់ឆើតឆាយពីរនាក់ នៅបង្អួចប្រាសាទ
 កណ្តាល និងមានផ្កាចម្លាក់សំខាន់ៗច្រើនទៀតនៅលើជណ្តើរ
 ខាងត្បូងនៃផ្នូរចូលទៅទីលាន ដែលបានបង្ហាញពីរឿងព្រេងនៃ
 “ រីរីដីថេ ” ដែលផ្សំរើសរកអ្នកមានបុណ្យម្នាក់មក
 រោយរាជ្យ ។

ចុះពីកោងទងនៃមណ្ឌលទី ២ មកដោយជណ្តើរដែលឡើង

ទៅខាងត្បូងផ្នែកខាងកើត ពួកអ្នកទេសចរណ៍បានប្រញាប់
ប្រញាល់ និងទៅទស្សនានៅរោងទងដ្ឋបាយក្រៀមទៀត
គេនឹងឃើញមានរន្ធនៅចន្លោះមណ្ឌលខាងកើត និងមណ្ឌល
ខាងជើង ដែលមានរឿងព្រេងមួយនិទានពីស្តេចកើតក្នុងរោង
(រោងយូន) មួយអង្គ ។

បន្តដំណើរទៅទៀត នៅក្នុងរោងទងខ្វែងទិសខាងលិច
មានអណ្តូងមួយដែលមានជម្រៅប្រហែលជា ១០ ឬ ២០ ម៉ែត្រ
នៅចំកណ្តាល ដែលហុំត្រូវដោយរបងនៅពីខាងមុខ ។

ក្បាច់ បម្លា កំ

បាយន់ជាប្រាសាទមួយ ដែលមានរោងទងពីរនៅមណ្ឌល
ជាមួយគ្នា ប្រកបដោយក្បាច់ចម្លាក់, រោងទងខាងក្នុង មាន
ការតុបតែងយ៉ាងប្រណីត ដែលហាក់ដូចជាទៅតានិមិត្តរូប
មានលើកយកសាសនាព្រាហ្មណ៍មកនិទាន នៅរោងទងខាង
ក្រៅមានការតុបតែងដូចគ្នាពីខាងក្នុង ដែលមានសុទ្ធតែពួក
អ្នកកាន់សាសនាទៅគោរពបូជាវិល្លិកុណា និងមានរឿងថ្ងៃនឹង

រៀបរាប់ពីការរស់នៅក្នុងសម័យប្រវត្តិសាស្ត្រ និងនៅពេល
 មានចំបាំង នៅក្នុងរដ្ឋកាលព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ ។ លោក
 ប៊ូលមូស បានពោលថា ការរៀបរាប់និងទាំងនេះគឺជាការ
 ធ្លាក់ដោយតម្លាភាព ដែលមានភាពពិតៗ នៃទេពកោសល្យក្នុង
 សម័យនោះ ដោយការទប់ទល់នៃ លោកស្ករ រដ្ឋបាល
 ភាពទៃទៅដែលបានជួយផ្សាយនៅពេលក្រោយនេះ ។

ទំកនៃវិទ្យាសាស្ត្រប្រសើរទេ ព្រោះក្បាច់ចម្លាក់នៅ
 បាយ័នពុំសូវល្អ តែមានជម្រៅជ្រួតជ្រាបចម្លាក់នៅអង្គរវត្ត
 នេះជាប្រភពមួយដែលមានឯកសារយោងសំខាន់ៗ ដោយក្បាច់
 យោងច្បាស់ៗ តែអន់ខាងរូបរាង ។ ឯកសារទាំងនោះ
 បង្ហាញឲ្យបុរាណកាល និង ជីវភាពនៃរាស្ត្រខ្មែរនៅសម័យ
 ដើម ។

ម្យ៉ាងទៀតគឺជាប្រាសាទគំរូ សម្រាប់កត់សំគាល់ឲ្យហេតុ
 ការណ៍ផ្សេងៗ ដូចជាបញ្ជីខាងក្នុងសម្រាប់បង្ហាញពីច្បាប់ទំ-
 ហាប់ខាងសិល្បៈឲ្យចេះពីវិធានគោល ការណ៍ ម្យ៉ាងវិញទៀត

ដូចជាជាខ្លាំងលើនាវាជើងមេឃ ។ ចេញពីផ្លូវចូលខាងកើត
យើងនឹងបន្តដំណើរទៅពាក់កណ្តាលខាងត្បូង នៃមុខខាងកើត
យើងនឹងបានឃើញប្រាសាទខាងស្តាំផ្លូវ ជាក្បែរដំណេក
បុរាណ ។

រោងទង់ខាងក្រៅ មណ្ឌលទី ៣

រោងទង់ខាងកើត ពាក់កណ្តាលខាងត្បូង

ក្នុងក្បាច់ចម្លាក់ទាំងចំនាស់ដែលបង្ហាញទំនងដ៏រស់រវើកនៃ
សិល្បករ មានក្បួនត្បូងយាយត្រាមួយធ្វើដំណើរពីខាងត្បូងមក
ខាងជើង ។ ពួកកងទ័ពមានគ្រឿងអាវុធដូចជាស្នូ និង វែល
ជាដើមនៅគ្រប់ដៃ ពួកពហានទាំងនេះច្រើនតែមានសក់
ខ្លី ៗ និងក្បាលទទេ នៅពេលនោះមានទ័ពមួយពួកទៀតមកពី
ខាងក្រោមមានទុកពុកចង្ការនិងសក់យ៉ាងច្រើន ។ ក្រុម
ភ្លេងដើរតាមពីក្រោយពួកទ័ពពហាន និងមានមនុស្សម្នាក់វាយ
ស្តារយ៉ាងធំវាយអន្ទូនពីរ ។ ពួកភ្លេងទាំងនេះដើរវាយមាន
ពួកអ្នកជិះសេះគ្មានអាវនិងឈ្នាវដិះអម ចំណែកខាងមេទ័ពវិញ

113

19

មានចូលតែងឬស្ន ហើយប៉ាន់ដោយខ្លួនជាអ្នកទាំងអស់ អង្គុយ
នៅលើដំរីដែលដឹកនាំដោយហ្មឺងរិ ។

គេសំគាល់ឃើញនៅពេលចប់ក្បួនព្យាយាមក្រាម្នាក់ៗ មាន
ការប្រែករហើកត្រៀមយ៉ាងរីករាយសប្បាយ មានពួកអ្នក
ផ្គត់ផ្គង់ស្បៀងអាហារឱ្យកងទ័ព ដែលមានរោះមានដំបូល
សម្រាប់ដឹកដូចរទេះប្រើសត្វច្រៃដែរ ចំណែកឯដំរីម្តងនេះផង
មានហ្មឺងរិ ។ ដើមដូងមានសភាពដូចមែនខែន ហើយគេ
សង្កេតឃើញនៅចុងខាងឆ្វេងខែនជាទី ២ មានគោមួយដែល
គេបំរុងយកទៅចូលជាយញ្ញានៅដើមឈើមួយ ។

នៅទីចក្ខុវិស័យមានរឿងទៅក្នុងផ្ទះតាមជាទីទាំង ៤ ។
ដំបូលផ្ទះអ្នកស្រុកបង្ហាញនូវទ្រុឌផ្ទះ ដែលមានបក្សីទំលើ ។
លក្ខណៈពិសេសម្យ៉ាងទៀត មានការរុបតែងសក់និងសំលៀក
កំភាករបស់មនុស្ស និងវត្ថុដែលត្រូវនៅលើ ពិភាន អាចឱ្យ
យើងយល់បានយ៉ាងក្លាស់ថា អ្នកចម្លាក់នេះបង្ហាញយើង
ពីរបៀបធ្វើជំនួញរចសំផនជាតិបិទ ។

មណ្ឌបមម ខាង អគ្គេយ៍

ចម្លាក់នៅមណ្ឌបនេះ ធ្លាក់មិនគន់ហើយនៅឡើយទេ
 ផ្ទាំងចម្លាក់ទី ១ បញ្ញត្តិយ៉ាងច្បាស់លាស់អំពីរបៀបធ្វើការតាម
 ប្រពៃណីរបស់ខ្មែរ ។ គេសង្កេតឃើញជាដំបូង ទើបគេដាច់
 តាមគំនូរឲ្យបានជាន់ រួចលុបឲ្យក្បាច់លេចក្រវាញហើយ
 សំគិតសំគាន់ជាក្រោយបំផុត ។ មានរូបស្រីទេពអចារ្យពីររូប
 មានសោភ័ណភាពយ៉ាងស្រស់បរិសុទ្ធក្បាច់ខាងស្តាំ ចំណែក
 នៅខាងឆ្វេងវិញ មានប្រាង្គបីជុំទ្រង់នូវគ្រែសូលីមួយនិងនៅ
 កណ្តាលមានលិង្គព្រះឥសូរមួយផង ។ នៅផ្ទាំងចម្លាក់
 115 ឯទៀត ។ មានរឿងរ៉ាវពាក់ទងទៅនឹងរឿងនាវាចរ ។

រោងទងខាងត្បូង ពាក់កណ្តាលខាងកើត

នៅក្នុងផ្នែកនេះ មានតែរោងទងមួយទេ ដែលចំណាន
 ជាន់គេហើយដាច់ពាក់ទងនឹងចំបាំងតាមនាវា នៅចុងសតវត្ស
 ទី ១២ រវាងទី៧ខែ និង ១២ ។ ចម្លាក់នេះធ្វើឲ្យប្រជាជន

រំលឹករំលងយ៉ាងខ្លាំង ទីតាំងខ្នាតសក់ខ្លី ៗ ឯទីតាម “ មាន
 សក់ដាច់ដាច់បំប៉ន ” ។ មានការប្របួកប្របល់ជាខ្លាំង ក្បាល
 ទូកខ្លះមួយ ៗ លំអយ៉ាងធ្វើតាម មាននាវាម្យ៉ាងទៀតដែល
 ប្តូរចរាចរនេះម្យ៉ាងដូចជាដូរ និងពួកអ្នកចំបាំងដែលមានគ្រឿង
 សរស្រាវផ្សេងៗ ស្នូ លំអែង និង ខ្សែជាដើម, មានខ្លះច
 ខ្លះត្រូវតែស្រក់ចោលមកលើមាត់ប្រាំង ខ្លះទៀតទំលាក់ឲ្យ
 ត្រចៀកស៊ី ។

ព្រះរាជាមានមាឌខ្ពស់ គង់នៅក្នុងរ៉ែង នៅចុងខាងស្តាំ
 ចាក់ចែកគ្រឿងសំភារៈ និងបញ្ជាឲ្យអ្នកនៅក្រោមបង្គាប់អង្គុយ
 ខណៈគង់ ដឹងហើយគង់ចាក់ក្នុងកែវ ដូចជានៅក្នុងពេល
 បុណ្យអុំទូកមកចុក ការកែវកែវនេះគង់មានជាធម្មតា ដើម្បី
 ធ្វើឲ្យអ្នកចំបាំងទូកមានកម្លាំងផង មានការរីករាយផង ។ មាន
 ត្រីលាម ចំប្រកេង ខ្លះជ្រូកតាមដើមឈើ ខ្លះទៀតទៅតាម
 គ្រែដែលលំបង្គិក នៅផ្លូវទឹកជំនន់បានបង្កើតជាសភាពដ៏ជាក់
 ល្អិត ដូចជាយើងបានជួបប្រទះនៅទន្លេសាបសព្វថ្ងៃនេះ ។

នៅតាមទាត់ប្រាំងមានពិតណាខា ដោយប៉ុនប្រសប់អំពីត្រីត្រី-
 ការណ៍ នៃជីវិតរស់នៅរាល់ថ្ងៃគឺរឿងរ៉ាវនៅតាមផ្សារ នៅ
 កម្លាំងដាំបាយ នៅកន្លែងបរទេសសត្វឬប្រយុទ្ធជាមួយពាង្ស
 ម្រឹត ។ មានស្រីរកចិញ្ចឹមគេ ច្រវែងលេងជាមួយកូនក្មេង
 ខ្លះទៀតយំដោយជម្ងឺដែលឈឺចាប់អាវដៃ ។ នៅចុងទាត់ច្រវែង
 មានអ្នកបរទេសម្នាក់យំស្នាច្រឡឹងនឹងបុរាណក្របី ។ ស្នាចនោះ
 មានសភាពដូចជាស្នារបស់ខ្មែរសម័យឥឡូវនេះ ។

នៅតាមទាត់ខ្លះ មានការពិតណាខាអំពីការទេសាទ្រឹ
 ដោយសំណាញ់ ។ ទួកប៉ុកចាយមួយដែលគេញដោយបិទ
 បញ្ជិញពីការប៉ុនប្រសប់ខាងបោះយុទ្ធា ដោយប្រើវិធីសម្រាប់ប្លុក
 ច្រើន ។ ចំណែកក្នុងអ្នកនៅលើទូកមួយទៀតសោត គឺគំហន
 យ៉ាងរីករាយដោយប្រព្រឹត្តិល្បែងរក្សា ។ ។ នៅខាងក្រោម
 មាន រឿងថ្ងៃក្នុង ថ្មីទៀត ដែលមានការប្រជុំលំអាប់យ៉ាងរីករាប់
 គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ជាខ្លាំង ។

បន្ទាប់មកទៀតគ្មានការអ្វីប្លែកទេ មានតែរឿងនៅក្នុងរ៉ាំរ៉ៃ
 ដែលមានព្រះអង្គម្ចាស់ក្សត្រីហែហម ដោយពួកភិសេដ្យាវិញរ៉ាំរ៉ៃ
 ទ័ងមានលេងល្បឿនចក្ខុវិស័យ “អុក” ។ នៅខាងក្រោមមានអ្នក
 ចំបាប់ទ័ងអ្នកប្រដាល់ព្រមទាំងអ្នកប្រយុទ្ធជាមួយទ័ងជ្រុកព្រៃ ។
 ទាំងអស់នេះធ្លាក់នៅក្រោមមនុស្សជេកមានរូបរាងមាំ ។ នេះ
 ប្រហែលជាស្តេចទ្រង់បញ្ជាឱ្យធ្លាក់នៅក្នុងរ៉ាំរ៉ៃ ក្នុងពេលដែល
 ធ្វើបុណ្យតាមប្រពៃណី ឬ ក៏មានការអភិសេកម្តង ។ ។

នៅផ្នែកខាងក្រោម ចំបាំងក៏ចាប់ផ្តើមឡើង ដោយ
 ពួកចាមលើកទ័ងមកលុកលុយ នៅខាងលើមានការប្រយុទ្ធជា
 មួយទ័ងខ្លះដែលមានសភាពហាក់ដូចជាយក្ស ដើមទ្រង់ត្បូង
 ដោយខ្សែ ។ នៅពេលសង្គ្រាមផុតរលត់ សន្តិភាពក៏ចាប់
 ផ្តើមកើតឡើង ព្រះរាជាទ្រង់ធ្វើបុណ្យរំលឹកពីជ័យជំនះ នៅ
 គ្រប់ជួរជួរ ប្រជាជនតែងប្រកបការប្លែកៗ គ្នា ដូចជាធ្វើ
 ជាតិគួរ ជាតិផែក គឺអ្នករៀបចំធ្វើប្តូរ ដើម្បីទ័ងធ្វើការ
 ជប់លៀង ។

18

នៅចុងខាងឆ្វេង ខ្លះក្រោយបង្អស់មានផ្ទាំងចម្លាក់មួយ
យ៉ាងតូច ដែលរៀបរាប់ពីការដៃគ្នាពីការប្រយុទ្ធ ។

រោងទងខាងត្បូង ពាក់កណ្តាលខាងលិច

នៅគ្រប់គែផ្នែកនេះ ដែលមានជាន់ខាងក្រោមបាត់បង់
រួចស្រេច ចំណែកនៅមណ្ឌលទី២ ធ្លាក់ពុំទាន់រួចទេ តែមាន
សារសំខាន់ជាមធ្យម ។ មានក្បួនព្យាយាមគ្រោះដោយកងទ័ព
ដែលមានដំរីជាយានជំនិះ ជាពិសេស៣ហោរម្នាក់ ។ សរុបគេ
មានស្នាមនៅលើខ្នងដំរី ហើយប្រយុទ្ធគ្នាដោយស្នាមទៅវិញទៅ
មក អ្នកខ្លះក៏ដង្ហក់ធ្លាក់ទៅលើកងទេរ ។ នៅចុងខាងកើត
មានដំរីប៉ាងកូសដង្ហែមកស្ទឹងដើម្បីផ្គុកទឹក ។
ផ្ទាំងមួយមានធ្លាក់បូកជាទិមិត្តរូបនៃស្ទឹង ។

(19)

រោងទងខាងលិច ពាក់កណ្តាលខាងត្បូង

នៅទីនេះ មានសភាពថ្លុកៗតែពុំទាន់បាត់បង់ហើយ ។

នៅជាប់ខាងក្រោម ពួកវាចំបាំងនិងមេប័ណ្ណលើដី ដើម្បី
ធ្វើដំណើរចូលទៅក្នុងព្រៃនិងទៀងលើភ្នំ (ដែលមានសភាព
ជាគ្រឹះកាលក្នុងរបស់វា) ។ ចំណែកនៅផ្នែកកណ្តាលមាន
ផ្លូវមួយអង្គរតែគេចត់វាមួយដោយទំនៀងដើមឈើមួយដើម ។

នៅផ្នែកខាងលើ មានរឿងសំខាន់ៗដែលរៀបចំបំណែងការ
កសាងវិហារ ពួកវាមកទំប្រឹងពាញថ្ម ដែលនៅទីនោះមាន
មេរនីកាន់រត់រដ្ឋសម្រាប់បញ្ជា ខ្លះទៀតរៀបចំគ្រឿងសម្ភារៈ
ខ្លះទៀតទំនៀងផ្លូវដែលត្រូវទៅលើវិហារ ។ ត្រូវបន្តិចមក
មានការពណ៌នាពីការរស់នៅនៃពួកផ្លូវ ។

នៅជិតទ្វារ មានផ្ទាំងចម្លាក់យ៉ាងវែងដែលលោកសេដ្ឋកិច្ច
បានដាក់ឈ្មោះថា " ចំបាំងគ្នាឯងក្នុងស្រុក " ចលនាយ៉ាង
សុភ័យស្មារតីនៃពួកវាក៏រត់រដ្ឋនៅតាមផ្លូវ តាមផ្លូវ មានមនុស្ស
ប្រុសស្រីដែលត្រូវគេត្រង់ដៃហើយនិងត្រូវការគំរាមកំហែង អ្នក
ខ្លះទៀតរៀបចំខ្លួនប្រាណនៅច្បាំង ។ នៅភាគខាងលើមាន
មនុស្សម្នាក់អង្គុយពុទ្ធជន្តិះហើយកាន់ក្បាលតី ដើម្បីបង្ហាញ

120

ដល់ប្រជាជន ។ នៅខាងលើខ្ពស់មានអ្នកបរាជ័យម្នាក់ជំរង់
ឆ្ពោះទៅរកព្រះគន្លងម្ចាស់ដែលទ្រង់រង់ចាំនៅក្នុងវាំង ។

បន្ទាប់មកទៀត មានសភាពលាយឡំគ្នាដោយការប្រយុទ្ធ
ពួកចាហានមានខ្លួនទេ និងមានការភាក់តែងជារបៀបវារៈដែល
គេមិនអាចសំគាល់ម្នាក់ៗបានទេ មានទ័ពខាងជើងចេញទៅជួយ ។

រោងទង់ខាងលិច ពាក់កណ្តាលខាងជើង

ពួកទ័ពចំបាំង មានតែដំបងសម្រាប់ការពារខ្លួន ខ្លះទៀតការ
ពារខ្លួនដោយវលក្ខណ៍និងជីវ ពួកទាំងនោះនាំគ្នាដើរតាមមាត់
ស្ទឹង ដែលនៅទីនោះគេឃើញមានត្រីមួយធំសំបើមត្របាក់
សត្វចតុប្បាទតូចមួយ មានអក្សរពារឹកខ្លីមួយបញ្ជាក់ថា៖ “ប្រើស
ជាចំណីរបស់វា” ។

21

មានអត្ថបទខ្លះទៀតដែលភ្ញាក់នៅក្រោមសត្វធំៗ បង្ហាញ
ពីស្តេចដេញតាមពួកសត្រូវ ក្បាច់ចម្លាក់នេះនៅសល់ពីការយឺត
ថ្មដែលលៀនចេញមកក្រៅ នៅក្នុងផ្នែកខ្ពស់ៗ ដែលគេរក
ឃើញរូបសំណាកមនុស្សសំខាន់ៗ ។

មិនឆ្ងាយពីទ្វារប៉ុន្មានទេ មានអក្សរចារិកនៅពីក្រោយ
 សម្រាប់ទទួលរំលឹកដល់ស្តេច ដែលចេញទៅធ្វើឈានក្នុងព្រៃ
 មុនពេលដែលទ្រង់នឹងធ្វើពិធីបុណ្យថ្វាយព្រះឥន្ទ្រ ដែលជា
 ទំនៀមទំលាប់របស់ពួកព្រាហ្មណ៍ ។ នៅខាងក្រោយនៃក្បូន
 ហៃមានស្រី ៗ និងកូនក្មេង តែគេសន្តិកឃើញមានមន្ត្រីដែល
 តែងមានមាឌខ្ពស់ជាងអ្នកដទៃ ឈរនៅលើដីរម្ងួយរួចហើយ
 ទទេក្បាលគោតោក្លានិទ្ធារដែលត្រូវគោតោ ។

រោងទង់ខាងជើង ពាក់កណ្តាលខាងលិច

នៅតាមជញ្ជាំងដែលមានទ្វារនៅផ្នែកក្រោម នៅចំណែក
 ខ្លះទៀតមានគូររាសដូច ៗ គ្នា ។ នៅផ្ទាំងបម្រុងទំ ១ មាន
 រូបចម្លាក់ពួកអត្តពលករ អ្នកលេងប៉ាហ្គី អ្នកលោតហាក់ អ្នក
 ប្រណាំងសេះ ។ នៅខាងលើរឿងនៅក្នុងព្រះរាជវាំងមាន
 ក្បូនសត្វគ្រប់បែប ដែលបង្ហាញនូវសត្វផ្សេងៗដែលរស់នៅ
 ប្រទេសខ្មែរក្នុងសម័យនោះ ។ នៅចុងម្ខាងទៀតមានផស្តិ
 អង្គុយ ការនាធម៌នៅក្នុងព្រៃ ហើយនៅតាម ភាគលើដែល

122

ចតុប្បន មានពួកស្រីមួយក្រុមនិងមនុស្សម្នាក់មានមាឌខ្ពស់
ដែលធ្លាក់ពីខាងលើ ។

នៅពាក់ព័ន្ធ មានការប្រយុទ្ធជាថ្មីទៀត ជាមួយនឹងពួក
ចាមដែលជាសត្រូវរបស់ខ្មែរ ភាន់ពីបុរាណកាលមក ។

ពោងទងខាងជើង ពាក់កណ្តាលខាងកើត

ជញ្ជាំងប្រាសាទស្រុកស៊ីនតៃចាន់អស់ លើកលែងតែ
ជញ្ជាំងពីរដែលនៅខាងចុង ដែលគេឃើញមានគូសត្រូវ
ជដែល ។ ពួកចាមមកពីខាងកើតដោយកងទ័ពយ៉ាងច្រើន
ពីខ្ពស់លើកម្ពុជនេះ ឃើញថាទ័ពខ្មែរបរាជ័យដោយភៀសខ្លួន
ទៅនៅលើភ្នំពុំហ៊ានតស៊ូ ។ នៅគ្រប់ផ្នែកនេះ មានសភាព
អ្វីអន្ទាក់ពីរឿងពិតជាក់ស្តែង ។

មណ្ឌបមុម ខាងទិសឦសាន

ក្បួនព្យាយាមគ្រានៃពួកទ័ពចំបាំងនឹងទ័ពដំរីយ៉ាងច្រើន
ប៉ុន្តែពុំសូវសំខាន់ឡើយ ។ នៅកណ្តាលមណ្ឌបមានបាទដ្ឋាន

23

មួយយ៉ាងច្រើនតាយ មានកងខ្លួនសំរាប់ដកល់រូបព្រះព្រហ្ម ។
គេមិនអាចដឹងបាននូវដើមកំណើតនៃបាទដ្ឋាននេះ ដែលខុស
ពីរបៀបបាយ័ន គេចាត់ទុកថាប្រហែលជាសាងនៅក្នុងសតវត្ស
ទី១០ ។

រោងទង់ខាងកើត ពាក់កណ្តាលខាងជើង

ការប្រយុទ្ធយ៉ាងធំរវាងកងទ័ពចាម និង កងទ័ពខ្មែរជា
ច្រើនទៀត បង្កើតជាទីលានមួយគួរឱ្យខ្លាច ដែលមានទ័ព
ដ៏វៃជ្ជូបប្រយុទ្ធដែរ ដ៏វៃមួយ ។ ប្រយុទ្ធនឹងប្រមោយ តែអាច
ចូលគូសត្រូវបាន ខ្លះទៀតប្រយុទ្ធតទល់គ្នា ។ ទង់ចំបាំង
និងកូសមានចំនួនច្រើនអគគណនា ហាក់ដូចជាផ្កាយពិត ។
គេសំគាល់ឃើញនាគាមជ្រុង កងទ័ពខ្មែរមានជ័យជំនះលើពួក
កងទ័ពចាម ។

រោងទង់ខាងក្នុង នៅកណ្តាលទី ២

នៅទីនេះមានសភាពប្រួលក្នុងការស្សៀង ក្នុងការធ្វើ
ដំណើរចេញពីផ្លូវចូលខាងលិចមកដល់ប្រាសាទខាងត្បូង ។

គេមិនមែនដើរតែខ្លួនឯងទេ គេមានមួយជំហ្លុះណោះទេ គេអាចបន្ត
 ដំណើរទៅមុខទៀតដកបដល់ក្នុងខិតខំរោងទងជាតំណាងៗ ទៀត
 ផង ។ នៅផ្ទាំងចម្លាក់ខ្លះទៀត មានធ្លាក់ជាក្បាច់ទុកដូចជា
 ផ្ទាំងមួយពីររូបភាព និងមានរោងទងខ្លះទៀតបានភ្ជាប់ទៅនឹង
 ភាព ដែលលើកយកមកបង្ហាញយើងយ៉ាងច្បាស់លាស់ក្នុងការ
 ធ្វើដំណើរវែង ។

រោងទងខាងកើត ពាក់កណ្តាលខាងត្បូង

១- នៅចន្លោះវង់ពីរ នៅខាងស្តាំ មានវង់ស៊ីម៉ង់នៅក្នុងព្រៃ
 នៅស្រុក ភ្នំ ។ នៅខាងមុខ “ដែលមានស្នាមរលុបច្រើន”
 ពណ៌ខាងក្រៅរឿងនៅក្នុងវង់ ព្រះរាជាដែលជាអធិបតីក្នុងពិធី
 នោះ ធ្លាក់ពុំទៅហើយ ។

២- នៅចន្លោះក្នុង ។ នៅខាងស្តាំ ស្តេចគង់ក្នុងវង់
 នៅក្នុងចំណោមពួកវង់ទាំងអស់ នៅពីលើរឿងនេះ មាន
 និទានពីរឿងរូបរាងនិងការបរទេញសត្វ នៅជុំវិញមុខព្រះ
 ព្រហ្មមានពន្លឺភ្លើងពីក្នុងប្រាសាទ ដែលមាននាងទេពកញ្ជាហោះ
 ចេញ

ហើរលើភាគាស ។

៣- រោងទងនៅខាងក្រោម នៅខាងស្តាំមានក្បួនគង់ក្នុង
 រាំងវៃហាមដោយពួកភីលៀន ។ មានផ្ទាំងចម្លាក់យ៉ាងធំនៅខាង
 មុខផ្លូវបត់ខាងឆ្វេង មានក្បួនព្យុហយាត្រា ចំនែកនៅក្នុងក្បួន
 នោះមានខ្មែរនិងចាមលាយទៀត មានមន្ត្រីឈរលើជើម្លូយ ។
 មមខាងទិសអគ្នេយ៍

ពួកចាហានចេញដំណើរ និងមេទ័ពឈរលើជើម្លូយ ។

រោងទងខាងត្បូង ពាក់កណ្តាលខាងកើត

១- នៅរោងទងខាងក្រោម : មានផ្ទាំងចម្លាក់បាក់បែក
 ហើយមើលមិនច្បាស់ ។ ពួកចាហានចាមហែក្បួនទៅប្រយុទ្ធ
 ជាមួយមនុស្សពីរពួក ដែលសុទ្ធតែមានមាឌធំ ។ ពួកចាហាន
 មកពីផ្លូវខុសគ្នា ក៏ម៉ឺនមានសាសន៍តែមួយ ។ រឿងនៅក្នុង
 រាំង : បន្ទាប់មកគេឃើញមនុស្សទៀងដើមដួង ហើយមាន
 ពស់មួយយ៉ាងធំនិងគ្រឿងមួយយ៉ាងស្រស់ ។ នេះជាទិសត្បូងខាង
 មហាសករ ម្យ៉ាងទៀតបង្ហាញពីការរស់នៅនៃពួកសិវនិង

សត្វដែលនៅលើភ្នំ ។ ម្តងនេះក្បួនព្យាបាយត្រាខែមនុស្ស
ដែលមានចុណ្យសក្តិខ្ពស់ ។ ហៅនៅមុខព្រះបរមរាជវាំង ដែល
មានប្រាសាទយ៉ាងល្អចិញ្ចែងចេញចេញ ។ បន្ទាប់មកទៀតមាន
ក្បួនត្រីកំពុងថើបដាច់និងភាក់តែងរាងកាយនៅមុខកញ្ចក់ ។

២ - នៅបន្ទប់តូច ៖ មានមន្ត្រីមានមាំប្រយុទ្ធនឹងគោ
ហើយនៅខាងឆ្វេងប្រយុទ្ធជាមួយជីវី ដែលអាចផ្តល់ជីវីបាន
ព្រមទាំងចាប់កាន់ខាងមុខបានមួយ ។

៣ - នៅចន្លោះវាំងពីរ ៖ តាមនៅជញ្ជាំងដែលបត់ពីផ្នែក
ខាងឆ្វេង មានពួកអ្នកជំនួញ នៅពីលើមានក្បួនព្យាបាយត្រា
ខែពួកអ្នកចំបាំងនិងស្តេចមួយអង្គយាងចេញពីវាំង “ ដោយ
ឃើញមានផ្លូវ ចំពង់សម្រាប់ដាក់ព្រួញ និងអំបុលសសៃ ”
ចំណែកខាងម្ចាស់ក្បួនវិញទ្រង់គង់នៅកណ្តាលពួកភិលៀង ។

នៅខាងមុខពីឆ្វេងទៅស្តាំ មានរឿងចំបាំងមួយ តែពុំ
សូវមានសកម្មភាពខ្លាំងណាស់ណាទេ និងឃើញមានការ
ប្រយុទ្ធជាមួយព្រះអង្គម្ចាស់មួយអង្គទៀត ព្រមទាំងទ័ពរថសំ

ព្រះអង្គ ហើយបានកំរើមួយនៅមាត់ទឹក ដែលមានអារាមនិង
មនុស្សអង្គុយជុំវិញភ្នំនឹង ។

បន្ទាប់មកមានហែក្បួននៃពួកអ្នកភ្នំ និងមនុស្សលីរូបរាជ
បល្ល័ង្កនៅលើស្មៅចេញពីកំរើ ដែលមានតែពួកស្រី ។ ពួកមន្ត្រី
ក្នុងកំរើ ។ នៅជាន់ចម្លាក់ខាងក្រោម មានព្រះអង្គម្ចាស់ក្សត្រី
មួយអង្គកំពុងរៀបហែបដាក់កូនភ្នំ នេះហាក់ដូចជាធ្វើឲ្យយើង
យល់ថា ភ្នំនេះនឹងត្រូវគេបណ្តែតបំបរមន់ចោលក្នុងគ្រឿង
មួយ នៅក្បែរនោះដែលមានអ្នកនេសាទម្នាក់ជិះទូកបន់សំណាញ់
ហើយនឹងក្សត្រីមួយអង្គដែលមានគ្រឿងអលង្ការជាច្រើន ហាក់
ដូចជាស្រីទេពកញ្ញាចុះពី លីមេឃមក ។ បឹងនោះប្រកប
ដោយដើមឈូកសម្រាប់ទ្រទ្រង់នូវទេវរូប ឬមនុស្សដែលរលាយ
ខ្លួនចាត់ និងពួកអ្នកធ្វើសក្ការបូជាលើកគុណ ។

រឿងនេះជាផ្នែកដើមនៃរឿងព្រេង ដែលទាក់ទៅលើផ្ទាំង
ចម្លាក់ខាងស្តាំនៃទ្វារចត់ គឺរឿងប្រទុមនៈ កូនរបស់ ព្រះក្រិស្ណៈ
និងព្រះនាង រុក្ខីនី ដែលបានយកទៅបណ្តែតចោលក្នុងសមុទ្រ

ដោយចិសាចរណ្ណៈ សម្បទៈ ។ កូនក្មេងនេះត្រូវជាចំណី
 នៃត្រីមួយ ដែលត្រូវអ្នកនេសាទបង់បានហើយយកទៅជូន
 សម្បទៈ ។ លុះដល់វះពោះត្រីបានឃើញប្រទុមនៈ (ដែលជា
 កាមៈ អាទិៈទេពនៃស្នេហា) ។ ស្រីចំរើរបស់ សម្បទៈ គឺនាង
 មាយាវតី (អវតារនៃ ភី ត្រូវជាប្រពន្ធរបស់ កាមៈ) បានយក
 ប្រទុមនៈទៅចិញ្ចឹមដោយលាភបំពូន ហើយក្រោយមកក៏យក
 ធ្វើជាស្វាមី ហើយសម្លាប់ សម្បទៈរោល ។

គេឃើញក្មេងនោះមានជីវិតរស់នៅ ហើយអង្គុយលើពោះ
 ត្រីដែល សម្បទៈ ធ្វើកាយវិការកាប់ជាកំណាត់ ហើយនាង
 មាយាវតីលើកដៃទទួលកុមារប្រទុមនៈ ។

រោងទង់ខាងត្បូង ពាក់កណ្តាលខាងលិច

១ - នៅចន្លោះរង្សីភ្នំពិរ : ផ្ទាំងចម្លាក់ខាងស្តាំទ្វារបត់
 មានស្នាមរលុបជាច្រើន គេសង្កេតឃើញមានមនុស្សរាងក្រ
 ក្នុងបន្ទប់មួយ នៅក្នុងរង្សី ដែលមានប្រពន្ធអង្គុយយំនៅក្បាល
 ជំណើក ។ នៅឆ្នែកខាងមុខ មានផ្ទាំងចម្លាក់ច្រើនរាងស្តាំរបស់

២១

10

ព្រះឥសូរ ដែលមានទឹកដៃពុំសូវល្អ : ព្រះឥសូរធ្លាក់ជាភាគិ-
ខេតតិរបែប មួយនៅលើកដបល្អិត មួយទៀតនៅលើដុំល្អិត
រីក កណ្តាលពួកអ្នកធ្វើសក្ការបូជា ដែលម្នាក់ក្រាបដល់ដី;
មានប្រអប់ ឬ កេង្រសម្រាប់ដំឡើងអង្គធាតុជាក់លើកដប ។

២- នៅតាមបន្ទប់តូចៗ នៅខាងស្តាំផ្លូវបត់ មានរូប
ព្រះឥសូរខុសៗ គ្នាកាន់សរត្រីស្នូល (ច្បូកថ្លៃបី) ខាងលើ
និពាណិជ្ជព្រះនារាយន៍មានដៃប្តូរចុះមកកសាងប្រាសាទ ហើយ
ទ្រង់ហាក់ដូចជាជំនុំចូលមករកព្រះឥសូរ ដែលឈរកាន់
សរត្រីស្នូល ។ នៅភាគខាងមុខនិពាណិជ្ជរៀងដដែលនេះតែ
គ្មានព្រះនារាយណ៍ទេ ។

៣- នៅតាមពេនទន់ខាងក្រោម : មានស្រីខេតកញ្ញា
ហោះហើរលើអាគាស និងព្រះឥសូរកាន់គ្រឿងឥសូរយេយស
របស់ព្រះព្រហ្ម ដោយធ្វើការភក្តីចំពោះព្រះព្រហ្ម ។ ទេសភាព
លើក្នុងដែលពោរពេញទៅដោយសត្វតាឡម្រឹត " មានខ្លាមួយ
ស៊ីមនុស្សម្នាក់ " បាទធ្លាក់តាមប្រាសាទដែលមានទ្វារបិទ ។

ព្រះអង្គម្ចាស់ក្រសួងយានយន្តក្រសួងកសិកម្ម ស្រូវ និងជ្រូក នៅទូទាំង
ខេត្ត មានតួស្រីទេពកញ្ញាចំនាត់កំពុងរំលោភចំលើផ្កាឈូក
ខាងលើមានព្រះឥសូរគង់លើរាជបល្ល័ង្ក កណ្តាលចំណោមពួក
បន្តិះទៅតា ។

គ្រូបង្គំចមក មាមប្រាសាទព្រះឥសូរ សាងនៅ
កណ្តាលស្រះ ។ តាមមាត់ស្រះមានឥសិវិនិសត្វរស់នៅ
មានខ្លាមួយដេញចាប់ឥសិមួយរូប; ចំណែកពួកអ្នកកាន់ព្រះតុដ្ឋ
សាសនា អង្គុយជង្គង់នៅក្នុងវាំងធ្វើសក្ការបូជាចំពោះព្រះ
សម្មាសម្ពុទ្ធ ។ នៅកណ្តាលផ្ទាំងចម្លាក់មានរូបព្រះនារាយណ៍ដៃ
បួននៅមាត់ស្រះ ដែលព័ទ្ធជុំវិញដោយស្រីទេពកញ្ញាកំពុងហោះ
ហើរ មានមនុស្សមួយគ្រុមទៀតធ្វើសក្ការបូជាក្នុងចំណោម
នោះមានមនុស្សម្នាក់ក្រាបសំពះដល់ដី ដោយរោតចំពោះ
កោដិដែលដាក់នៅលើរាជរាជ ។ មានទីពះសេះនៅក្នុងក្បាល
ហែវដែលធ្វើដំណើរមកក្នុងវាំង ។ ខាងឆ្វេងមានជណ្តើរសំរាប់
ដោយតាមសន្តិខាង មនុស្សម្នាក់អាងទាម្រង់របបញ្ជាតា

31

ចំណែកក្នុងអ្នកបំរើបានរៀបចំដំណើរចេញ ។ នៅក្នុងម្លូបត់
មានព្រះអង្គត្រូវស្រីជំរុំច្រើនអង្គកាប់ផ្កាឈូក ។ នេះប្រ-
ហែលជាព្រះរាជរៀបចំ ឬជំនួយយេសូសដំណើរត្រូវទៅវិហារព្រះ
ព្រះវិហារ ។

រោងទងខាងលិច ពាក់កណ្តាលខាងត្បូង

១- នៅពេលទងខាងក្រោម : ខាងស្តាំ មានពួក
ស្រី ។ នៅក្នុងបន្ទប់ខាងមុខ មានព្រះបាទយណ៍ដៃបួនប្រកប
ដោយភេតឧត្តរាណ្យលើគ្រុឌ ហើយបានបញ្ជាឲ្យខ្លាខុតាត
ដើម្បីបញ្ជាញខ្លាច្រវែងដល់ប្រដាប់ទទួលទៅ មានយក្សជាដើម
ហើយទងមានរឿងផ្សេងៗ ជាច្រើនទៀតនៅក្នុងរំង ។

132

២- នៅបន្ទប់ក្នុង : មានរឿងថ្មីទៀតនៅក្នុងរំង ដោយ
មានស្រីទេពកញ្ញារាំបន្ទាបដោយបទភ្លេងមួយក្រុម មានពួកស្រីៗ
គាំគ្នាបុណ្យវិកហលលេង បេះផ្កាឈូកក្នុងស្រះ ។ តាម
អត់ស្រះមានឥស្សីយេអង្គ ហើយមានប៉ារ៉ាវនៅខាងលើ ទងមាន
រឿងប្រព្រឹត្តទុក្ខារក្នុងមនុស្សប្រុសពីរនាក់ ។

៣- នៅចន្លោះវាំងភ្នំព្រី : ខាងស្តាំ មានការធ្វើ
 សក្តារបូជាដល់ព្រះនារាយណ៍វិស្វេស ដែលមានតាំងតែពីពេល
 កសាងប្រាសាទនេះមកម្ល៉េះ ។ តាមក្បាច់ចម្លាក់ខែរោងទង
 ខាងក្រៅ មានពួកកម្មករទំប្រើនិពាញដុំឱ្យធ្លាក់រលីល ខ្លះទំប្រើក
 ដុំដោយមត់ចត់ តាមរបៀបសិលាសម្បទាន ដោយប្រើករស្តូច
 ហើយដាក់ទៅវិញ ខ្លះទៀតទំដុំឱ្យគ្រឿងសំភារ និងបាច
 រលី ផ្តេវ ។

ខាងមុខមានគ្រឿងសក្តារបូជាចំពោះព្រះនារាយណ៍ហើយ
 មានស្រីទេពកញ្ញាជាអ្នកបំរើថាស ។ មានធ្វើពិធីសម្ពោធន
 ប្រាសាទ , រឿងនារាថរណ៍ ដោយមានលេងល្បែងចក្រន្ត
 ក្នុងទូក ដែលប្រកបដោយការតុបតែងយ៉ាងល្អរឺឆឆាយហើយ
 មានទូកព័ទ្ធជុំវិញ និងការប្រយុទ្ធគ្នា : ដូចគ្នានឹងបុណ្យនារា-
 ថរណ៍នៅទ្វារព្រីនី មេមណ្ឌលមុមខាងទិសនិរតីខែអង្គរវត្ត ។
 ខាងឆ្វេងអូរវត់ គេឃើញព្រះឥសូរនិងព្រះនារាយណ៍គំពូងរាំ
 ចាក់ក្បាច់យ៉ាងអស្ចារ្យ ។ ផ្ទាំងចម្លាក់ខ្លះទៀតរៀបរាប់ពីការ

រស់នៅរបស់សិ ដែលអង្គខ្លះអង្គយចត្រ័មណ៍ការខាងមិទៅ
ក្នុងគុហា ហើយនិងមានសិខ្លះទៅបេះផ្កាឈូកនៅជិតសត្វ
សាបមួយដែលចឹកគ្រឿងដោយចំពុះ ។

រោងទងខាងលិច ពាក់កណ្តាលខាងជើង

១- នៅចន្លោះរង្វង់រាងពីរ : ខាងស្តាំផ្លូវបត់ មានរឿង
ពាក់ខ្នងនៅក្នុងរង្វង់ដែលត្រូវលុបអស់ជាច្រើន ខាងមុខមាន
ផ្កាដំបូកបីផ្កា ដែលពណ៌នាអំពីក្បួនព្យាបាស្រាទ័ពដោយ
មានមេទ័ពជិះសេះ និងមានពីរនាក់អង្គុយក្នុងរថកង់ពីរសម្រាប់
ប្រយុទ្ធក្នុងសង្គ្រាមរួសដោយសេះ ។ ខាងឆ្វេងផ្លូវបត់
មានការបោស្រាទ័ពបន្តដំណើរទៅមុខទៀត ។

២- នៅតាមបន្ទប់តូច ៗ : ខាងស្តាំផ្លូវបត់ មានការ
សន្តិខាត្តារង្វង់មេទ័ពពីរនាក់នៅក្នុងរង្វង់ ស្រីស្នំជួយតុបតែង
កាយឱ្យក្រឡឹក ។ ខាងឆ្វេងមានប្រាសាទមួយ ដែលបិតបាំង
ដោយគំរូបពលីដែលមានរាងជាសាជីប្រហែលជា “ មណ្ឌប
សំរាប់រំលាយសពទង្កើត ” ។ ខាងមុខមានកន្លែងសម្រាប់

ជាច្រើននៃពួកព្រហ្មណ៍ ដែលមានទូរស័ព្ទយុទ្ធសាស្ត្រក្រោម
មណ្ឌលមានជំហ្មតមួយ មានគោលការណ៍យូរស័កបំបាត់ព្រះព្រាហ្ម
ចំណែកមនុស្សខ្លះទៀតរៀបចំគ្រឿងការព្រះយុទ្ធកណ្ណ ។

៣- រោងទងនៅខាងក្រោម : ផ្ទាំងចម្លាក់ធ្លាក់ចុះមក
អស់ភាគច្រើន ផ្ទាំងនេះបង្ហាញអំពីការកូរទឹកសមុទ្រ ។
ចម្លាក់ដែលនៅសល់ជាដំណែលមានគុណសម្បត្តិក្នុងសិលាសាស្ត្រ
ជាដំបូងមានមន្ទីរសន្តិបាតនៃពួកព្រហ្មណ៍ រួចមានស្រីទេពកញ្ញា
ហោះហើរលាយទៀននិងបក្សី ។ នៅក្រោមនោះសត្វតសមួយធំ
ក្បាលទាញដោយពួកយក្ស កន្ទុយទាញដោយពួកទេវតាហើយ
ព្រមទាំងមានមនុស្សមកជួយថែមទៀតផង ។ មានអរណ្តិក
“ ករុណាតារ ” វិណ្ណអរតារ នៅបាតសមុទ្រ ដើម្បីជា
ជំនួយដល់ការកូរទឹកម្រឹតឲ្យពួកទេវតាដឹកកុំឲ្យចេះស្លាប់ ដូច
នៅរោងវត្តដែរ ។

គេសង្កេតឃើញឋានព័រ : ឋានព្រះអាទិត្យនិងព្រះចន្ទ្រ
ដូច្នោះហើយបានជាឃើញមានដប់មួយ សម្រាប់គ្រឿងទឹកអម្រឹត

ដែលមានពួកទេវតានិងពួកអសុរ (យក្ស) ប្រាថ្នាចង់បាន ។
នៅខាងឆ្វេងមានព្រះកាទិទេពមួយអង្គ គង់លើសត្វស្វាបពេញ
បម្រើបណ្តាអសុរក្នុងពេលមានចំបាំង ដោយមានមេទ័ពយារលើ
ពង្សដែលទឹមសត្វកោរក្រំអស្ចារ្យ ។

ម្តងទៀតនិស្សាយ

ក្នុងយោគាទ័ត

ពាងទង់ខាងជើង ពាក់កណ្តាលខាងលិច

១- នៅពេលទង់ខាងក្រោម : មានផ្កាដ៏ល្អិតបី និងមាន
អំពីរៀងនៅក្នុងវាំង ។ នៅតាមផ្កាដ៏ល្អិតពីរទៀតមានក្បួន
ព្យុហយោគ្រានៃកងទ័ត ដែលហាក់ដូចជានៅចាំទទួលអំណោយ
រៀងៗខ្លួន ហើយដើរដំរីធំឆ្ពោះទៅក្នុងមួយដែលមានសត្វច្រើត-
ពាឡសាហារ ដូចជាដំរី ខ្លា រោស ជាដើម ។
បន្ទាប់មកមន្ត្រីម្នាក់មាឌខ្ពស់ ដើរកាត់តាមស្រះដំរីទៅវិហារ
ដែលមានបិទជិត ។ បន្ទាប់មកគេឃើញវិហារមួយទៀត
ដែលមានសកាតស្ងាត់ជ្រៀមមានផ្លូវចូលពីរ ។

136

ពួកវាសីលុតជន្លង់ចាំទទួលក្បួនហែមួយ ដែលមកពីខាង
 ឆ្វេង ដឹកនាំដោយមេទ័ពពីរនាក់ ដែលមានទាហានកាន់ច្បុក
 ផ្លែប៊ី ។ ពួកនេះប្រហែលជាទើបនឹងទៀងពីនាវានៅត្រើយ
 ម្ខាង ព្រោះរឿងនេះនិយាយអំពីសំពៅ ៣ ប្រកបដោយការ
 កុបតែងយ៉ាងស្រស់ ហើយមានទំហំធំៗ នៅលើសំពៅពីរ
 មានមនុស្សកាត់សក់ខ្លី និងមេទ័ពកាន់ច្បុកផ្លែប៊ី ឯសំពៅមួយ
 ទៀតពេញដោយមនុស្សមានផ្កាគ្របលើក្បាល ។

២- នៅតាមចន្លង់តូចៗ : នៅខាងមុខ ក្រោមការ
 ហោះហើរនៃស្រីទេពកញ្ញា នៅខាងឆ្វេងព្រះឥសូរមានដៃ ១០
 កំចាត់ក្បាច់តាមចង្វាក់រក្ខត ព្រះនាមយណ៍នៅខាងស្តាំ ព្រះ
 ព្រហ្ម ៥ នៅខាងឆ្វេង ជាមួយ គណេស ចំណែកខាង
 ក្រោមវិញមានពហ្គុក្តុនលេចព្រះចន្ទ្រ ។ នៅតាមបែបផែន
 ជញ្ជាំងផ្លូវថត់ មានវសីនៅលើក្នុង ព្រះឥសូរក្នុងយលើជ្រូក
 មួយយ៉ាងធំ នៅក្នុងចន្លោះព្រះនាមយណ៍និងព្រះព្រហ្ម ។

៣- នៅក្នុងចន្លោះវង់ទាំងពីរ : ខាងស្តាំផ្លូវថត់ មាន

ព្រះឥសូរដែលត្រូវជុំវិញដោយឥសីនិងពួកស្រី ។ ព្រមទាំង
មហេសី បារវតី ឯគាណាំងនិយមនៅក្បែរនោះ ។

នៅទាំងមុខ មានពួកឥសីអង្គុយកាត់នាធម៌នៅក្នុងព្រៃក្នុង
ហើយមានស្រីម្នាក់ បានរៀបចំតុបតែងកាយយ៉ាងស្រស់រះច៏ត
តាមបញ្ជាព្រះបុរាណនៃខ្លួនតាមចន្លោះទ្វារនិងបង្អួច នៅ
ចន្លោះព្រះពន្លឺប្លាស់ប្លាយអង្គ ឬអាទិទេពប្លាយ និងឥសីមួយអង្គ
គេឃើញមានល្អិតនិងសត្វកុកកែមួយ ។ នេះជារឿងព្រេង
មួយដែលយើងបានឃើញនៅអង្គរវត្ត កាលដែលគ្រងរាពណ៍
កាណ្ឌខ្លួនជាព្រះឥន្ទ្រ កូលទៅរួមមេត្រីជាមួយនិងមហេសីរបស់
ព្រះឥន្ទ្រនៅក្នុងបន្ទប់ ។ នៅកន្លែងខ្លះទៀត ថ្ងៃនីតិការហោះ
ចុះនៃទេពធីតាឈ្មោះ គង្គា ថ្ងៃនីកាលព្រះកាមៈ ទៅតានៃ
សេចក្តីស្នេហាបាញ់ព្រួញឆ្ពោះទៅព្រះឥសូរ ដែលកំពុងធ្វើឈាន
លើកំពូលភ្នំមួយ ដោយមានកិរិយាព្រះនាងធម៌នៅក្បែរផង ។
ព្រះឥសូរទ្រង់ក្រោកក៏ចេញទៅវិញ ។ ឯព្រះកាមៈត្រូវដួល
ផេតស្លាប់ ដោយចាញ់ប្លង់ប្លង់របស់ព្រះឥសូរ ហើយឃើញ

មហេសីនៅខាងចុងជើង គោណវាំងន ទៅតាមចំណក់ភ្នំ ។
ផ្ទាំងចម្លាក់នេះ បានបញ្ចប់ដោយរឿងមិនច្បាស់មួយ ដែល
និទានពីព្រះរាជទ្រង់ប្រជុំនាមីនមុនមន្ត្រីក្នុងវាំង ។

នៅខាងឆ្វេងផ្លូវបត់ ព្រះឥសូរជិះលើគោណវាំងន ចេញ
ទៅកសាងសាកលលោក ។

រោងទង់ខាងជើង ពាក់កណ្តាលខាងកើត

១- នៅចន្លោះវាំងទាំងពីរ : ខាងស្តាំផ្លូវបត់ ព្រះឥសូរ
ជិះលើគោណវាំងន ជាមួយនិងមហេសីដែលនៅទីនោះ អញ
ឃើញនាគរាជក្បាលច្រើន នៅខាងក្រោមមានស្រីទេពអប្សរ
ឈរចាំចាក់ក្បាប់ ។

នៅខាងមុខ មានគ្រឿងប្រដាប់សម្រាប់ចូជាសតមនុស្ស
ម្នាក់ ដែលនៅហតាមផ្ទាំងចម្លាក់ខាងក្រោម មានឈាបនស្ថាន
និងមណ្ឌបសម្រាប់ធ្វើពិធីបញ្ចុះសត នៅលើក្បាលយក្សមួយ ។
មានរឿងប្រយុទ្ធគ្នារវាងកងទ័ពបាណ្ឌវៈ និង កៅរៈ ក្នុងរឿង
មហាភារតៈ ព្រះឥសូរក្នុងខ្លួនជា កិរតា ប្រយុទ្ធនឹងអជ៌ិន

ដោយសារតែជ្រុកជ្រាមួយ ដែលម្នាក់ៗ ដេញមីថាខ្លួនបាន
សម្លាប់ ។ ក្រោយមកព្រះឥសូរចម្រើនព្រះអង្គពិត អង្គុន
ទទួលរតាព្រះឥសូរ ហើយព្រះឥសូរក៏ឲ្យត្រៀមសាស្ត្រាវុធ
ដល់អង្គុន ដែលយកទៅប្រើការនៅថ្ងៃក្រោយទៀត ។

នៅខាងឆ្នាំខ្លះ មានបន្តិកនិយមដ៏ទុំគ្នានៅក្នុងកំរង លើក្នុង
ដែលមានស្រូវធំៗដុំវិញ ។ រួចមានរឿងត្រងនិទានពីកង
រាពណ៍ដែលត្រូវព្រះឥសូរសង្កត់ក្នុងកាល ទិសការរើបរះ
ខែក្រែររាពណ៍ ដែលយើងយល់បានដោយសារក្បាច់ម្នាក់នៅ
អង្គរវត្ត ទិសក្បាច់ខ្លះទៀតដែលធ្វើឲ្យយើងតុំអាចបំភ្លេចចោល
បាន ដូចជាធ្លាក់ពីរះរះដោយហេតុ ។

នៅតាមផ្លូវចត់មានរឿងពីរដែលធ្លាក់ត្រួតលើគ្នា ។

146

២ - នៅរោងទងខាងក្រៅ : មានពួកស្រីបំរើកាន់ដំទូន ។
មករាប់មកនៅខាងលើមានឥសីសូត្រធម៌នៅលើដុំថ្ម ខាងលើជិត
ហើយទិសមានពួកវាដំបីអ្នករត់រត់រើមណ្ឌប ខាងក្រោយមាន
រើបដុំ : រាជបណ្ឌិតក្នុងប្រាសាទគ្មានព្រះរាជានុស្តបន្តិកនៅទេ ។

នៅតាមវិហារសង្កាត់ មានរូបសំណាកព្រះនារាយណ៍និងព្រះ
 នាងលក្ស្មីជាមហេសី ។ ឆ្ងាយបន្តិចមកទៀត ព្រះវេស្សនិង
 ពួកអ្នកធ្វើសក្ការបូជា នៅខាងក្រោមមានស្រីទេពកញ្ញា ហាក់
 ដូចជាក្សត្រមួយអង្គ មកបន់ស្រន់តាទិទេពមុនពេលធ្វើដំណើរ
 ចេញទៅច្បាំង ។ មានក្បួនព្យុហយាត្រាខាងពលថ្មើរជើងនិង
 ពួកកង្វង់ មានទ័ពជីវី-សេះ ព្រមទាំងក្សត្រីជាច្រើនអង្គគង់
 លើអង្រឹងស្មែង មានរកដួងដាក់នាគមួយយ៉ាងធំដាក់លើរទេះ
 ទឹមដោយគោ ។ គេធ្វើដំណើរមកដល់ផ្ទះមួយគ្នាមនុស្សនៅ
 បន្ទាប់មកគេឃើញស្តេចយាងចុះពីរាជវាំង ដែលមានកង ៦
 ហើយយាងចូលប្រាសាទដែលមានបុរាណច្រៀង សម្រាក់កំដរ
 បរិយាក ។ នៅពេលល្ងាចដ៏សែនវិភក្ស ។

មុមនៅទិសឦសាន

ក្បួនព្យុហយាត្រា ដោយសង្កត់ ៗ តែតុស្សវសំខាន់ ។

រោងទង់ខាងកើត ពាក់កណ្តាលខាងជើង

១- រោងទង់ខាងក្រោម : មានក្បួនព្យុហយាត្រាយ៉ាង

ធំ ៗ ដែលគេសង្កេតឃើញមានរបៀបទុកសក់ពីរបែប : "សក់
 កាត់ខ្លីនិងសក់គ្របផ្កា" ។ នៅខាងក្រោមមានចំពោះផ្ទៃជើង
 ដែលព័ទ្ធជុំវិញដោយអ្នកជិះសេះ, ចំណែករាជរបស់ក្សត្រីវិញទើប
 ដោយសេះក៏មាន អូសដោយដែកក៏មាន ។ នៅខាងលើរទេះធំ
 មួយកង ៦ មានហង្ស ព្រះអង្គខ្ចាស់មួយអង្គគង់ ដោយមាន
 អគ្គមហេសីពីរអង្គអមផង ។ ខ្ចាស់ក្សត្រីគង់លើអង្រឹងស្រួង
 ដែលមានក្មេងព័ទ្ធជុំវិញ ចូលតាមទ្វារពិសេសមួយ ដែល
 មានរាជបល្ល័ង្កនៅចំនេ និងស្តេចច្រកបដោយធុគង់លើដំរីហែ
 ហមដោយមេទ័ពពីរនាក់ ។

ចូលតាមទ្វារ ដែលមានផ្ទាំងចម្លាក់មួយតូចបង្ហាញពីស្តេច
 មួយអង្គ ប្រហែលជារស្តេចយាងទៅបួងសួងអាទិទេពមុនពេល
 ចេញទៅធ្វើចំបាំងទទេក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះឥសូរនៅពិភពជបល្ល័ង្ក។

២ - បន្តបន្ត : ក្នុងស្រះមួយមានទូកពីរដែលសោត
 មក ហើយនៅក្នុងទូកនោះគេឃើញមានក្បាលមនុស្សពីរ ។
 អ្នកមុជទឹកទម្រុជ ហាក់ដូចជាទំរាមរករបស់មានតម្លៃប្រហែលជាដុំ

ម្យ៉ាងដែលគ្មានរូបកងច្បាស់លាស់ ដែលគេឃើញលើស្មា
យកទៅដាក់លើកដបល្អិត ។ ស្រីទេពកញ្ញានិងបក្សីហោះ
ហើរព្រោងព្រាតនៅខាងលើរឿងទាំងអស់នេះ ។

នៅខាងឆ្វេងផ្លូវបត់ : គេច្រឡំឃើញរឿងនិទានអំពីការ
បំផ្លាញរូបសំណាកដែលមានរាងជាស្រី ។ គេបង្កើតរូបនេះ
ហើយអូសដោយមនុស្សនិងដំរី ។ វាដបល្អិត បុស បាន
យប់ជាជារឿងដួងសង្រ្គោះស្រ្តីម្នាក់ឲ្យរួចពីការឃុំឃាំង ។
នៅកាមប្បដែលនៅលើក្បាលយើង គេបានគាស់និងចបគាស់
ដំរីបានទំរែកង ។ នៅខាងក្រោមគេបានអនុវត្តន៍តាមរបៀប
ចាស់ ដើម្បីនឹងកំរើកង : គេដុតកងដោយភ្លើងរួចហើយគេ
បាចទឹកខ្មេះ ។ រឿងនេះ ហាក់ដូចជាឲ្យពិតមានដល់យើង
ពីរឿងព្រេងជាគំរូ ដែលតំណាលពីព្រះរាជាមួយអង្គ ដែល
បានយាងទៅក្រសាលព្រៃភ្នំ ហើយបានឮសំឡេងស្រ្តីម្នាក់
ស្រែកប្រៀងតម្កាញជាទីគាប់ព្រៃទ័យ ។ ទើបទ្រង់គាស់ថ្មចេញ
ហើយទ្រង់ទតឃើញព្រះអង្គម្ចាស់ក្សត្រីមួយអង្គ នាមដើម នាគី

ដែលទ្រង់នាំយកទៅអភិសេកជាមហេសី ។

រឿងខាងលើនេះ អាចជាប់ទាក់ទងទៅនឹងរឿងពីមុនមក ដែលចង្កូញព្រឹប្រកតដើមរហូតមក ដែលគេត្រូវការគោរពចូជា ជាចំបំផុត ។ នៅប្រកតខ្លះទៀត មានបញ្ជាក់ពីរឿងស្តេចស៊ីលីង និងមានព្រះឥសូរនៅជិតទីនោះផង នៅផ្ទាំងចម្លាក់ខាងក្រោយ ចំផុតនៃរោងទងខាងក្រោម មានរូបឥសីកំពុងឃ្លៀងកែវភក្តី មុខរោងទងនេះ មានការគោរពចំពោះមន្ត្រីម្នាក់ដែលបានជួយ សង្គ្រោះដល់ខ្លួន ។

៣- នៅចន្លោះរឹងទាំងពីរ : រៀបរៀងដេញយកលាក់ ក្នុងរូបបើរ ដែលត្រូវមើលពីឆ្វេងទៅស្តាំ ។ មានរូបមួយ អង្គសោយកង្កែបនៅក្នុងរំងដែលមានអគ្គមហេសី ហែហមដោយ មន្ត្រីរាជការ និងពួកស្រីរបាំ ។ ស្តេចអង្គនេះទ្រង់បានប្រយុទ្ធ ជាមួយនឹងពស់មួយ ពស់នោះក៏ត្រួសព័សមកលើព្រះកាយរបស់ ព្រះអង្គ ។ ដោយត្រូវនឹងព័សពស់នោះ ព្រះកាយនៃព្រះអង្គក៏ តូចទៅជាគេតពេតយូរមួយរំពេច ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់

ចញ្ជាយោងប្រញាប់ ឲ្យពួកពជបុរសរត់ទៅនិមន្តវសីភ័ក្ត្រនៃព្រមក
 ព្យាបាលរោគរបស់ព្រះអង្គ ។ ព្រះអង្គមហេសីក៏បានទៅសាក
 សួរពីរោគនោះដែរ នៅទីបំផុត គេសង្កេតឃើញទ្រង់ផ្ទុះហើយ
 មានសីមួយដាក់ថ្នាំព្យាបាលរោគថ្វាយព្រះអង្គ ។ គេសង្កេត
 ឃើញគ្រាយពីរឿងនេះមក មានរឿងប្រយុទ្ធគ្នាជាមួយពស់ ។

145

ល្អប្រាកដ ។ ខែដេញដូរសម្រាប់បង្កើនដំណើរការនៅផ្នែកខាងជើង ។
ផ្នែកប្រាសាទនេះ មានកងប្អូនជ្រុងទ្រវែង ចរណ៍កាយ៤៤៥ម៉ែត្រ
ទទឹង ១៤៥ ម៉ែត្រ ។

ឯមូលដ្ឋានដែលខ្ពស់ ប្រវែងពីកើតទៅលិច ១៤០ ម៉ែត្រ
ពីជើងទៅត្បូង ១១០ ម៉ែត្រ ស្ថិតនៅជាប់នឹងគំរែនព្រះរាជវាំង
ហើយនិងដំណើរការស្ថាបនាខ្លះខាងជើង គឺមានភាព
ស្រដៀងគ្នានឹងដំណើរការ ខែប្រះខាងជើងរាជធានីព្រះបាទយសោ-
វរ្ម័ន ដែលសាងនៅលើកំពូលភ្នំបាវន៍ក្នុងសតវត្សទី ៧ ។

បរិមាណនៃរូបភាពប្រាសាទនេះ អាចចាត់ទុកបានថាជា
ប្រាសាទមួយលំដាប់ ហើយល្អប្រសើរក្នុងចំណោមប្រាសាទ
រាជ្ជីរ ។ តាម ជីវភាពប្រាសាទបាគួនគឺជា " ប្រាសាទ
ស្តាប់មានកំពស់ខ្ពស់ជាងប្រាសាទពាស (បាយ័ន) ដែលមើល
ទៅគួរឲ្យរំភើបចិត្តយ៉ាងខ្លាំងលែង .. (ចុងសតវត្សទី ១៣) ។

តាមសិលាចារឹកព្រះរោងក ទំនើបនៃក្រុងវិសេនគេឃើញ
នៅជើងប្រាសាទបាគួននេះតែម្តង លោក សុំដែស បានចូល

ប្រៀបប្រដូចជា ប្រាសាទបុរាណនោះ មានភ័នភាគសមជា
 "ភ្នំមាស" ដែលជា "លំអៀងលោះកង់មី" ហើយ
 ភាគរឿងដោយព្រះបាទជេត្យវិគ្គយ្យន៍ទី ២ នៅកណ្តាល
 ព្រះរាជធានីភ្នំពេញ ។ គឺជាកន្លែងដ៏គល់សំរាប់លំដាប់ព្រះឥសូរ
 ទិស របស់ព្រះមាតិ ១៥ ភាគទេវតា ភាគរឿងអនុលោមទៅ
 តាម ទិស្តីទេវតា ហើយជា ប្រាសាទមួយដែលគេចាត់ទុកថា
 ជាទេវដ្ឋាននៃរាជធានីពេញ នៅចម្លោះកណ្តាលរាជធានីភ្នំពេញ
 ខេត្ត បឹង រាជធានីបាយ័ន ។

បុរាណសាស្ត្រសម្រាប់ប្រាសាទបុរាណនោះ គឺ
 មួយដែលមានព្រះឈើជាប្រធានបុរាណសាស្ត្រសម្រាប់ ហើយដែល
 បុរាណសាស្ត្រនេះធ្វើឲ្យខូចខាតអស់ជាច្រើន ។ សព្វថ្ងៃនេះ
 បុរាណសាស្ត្រ ហាក់ដូចជា រលាយទៅបង្ហាញឲ្យឃើញនូវវិស្វ
 បណ្ណាល័យដែលភ្ជាប់ទៅ និងផ្លូវគ្រឹះយ៉ាងរឹងមាំ និង កំពស់ស្មើនឹងពាក់
 ប្រាំបីម៉ែត្រ ដែលប្រហែលជាដេញដោលមានក្បាច់រចនា
 សំរាប់លើកិច្ចសម្របសម្រួលយ៉ាងល្អឯកតាមស្ថានភាព

ប្រាសាទភ្នំដេញដោយវិថីសាងតំបូកក់ ។ ប្រាសាទនេះ
សាងនៅដំបូលខ្ពស់មួយកន្លែង ដោយផ្កាដំបូកក់ទិដ្ឋប្រាយ-
ក្រៀមយ៉ាងធំៗ គួរឲ្យស្ងើចសរសើរទឹកមិនរក្សា ។

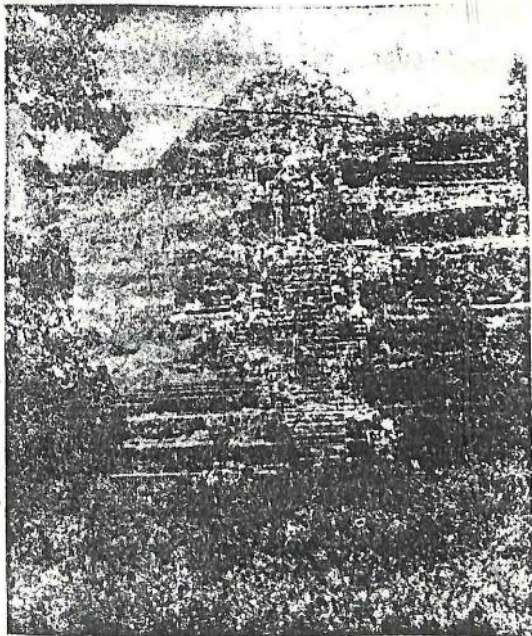
នៅច្របទីនិព្វះរាជលាងអង្គរធំ មានផ្លូវមួយចូលទៅកាន់
ប្រាសាទបាតូន ។ នៅក្បែរផ្លូវនោះគេបានសង់មណ្ឌបព្រះ
មានគោបុរៈរាងកោងជាភាគបាតខ្ពស់ពីរទីនិព្វះសំណង់
ទាំង ៣ នេះសាងនៅលើគ្រឹះយ៉ាងល្អ ដែលបញ្ចេញឲ្យដឹងថា
មុននៃគ្រឿងបរិកណ្ណទាំងឡាយ ។ ថ្ងៃក្រោយមកគេបានយក
ច្រវែងប្រាង្គដូចនេះ មកប្រើក្នុងសំណង់មុនខាងលិចនៃប្រាសាទ
អង្គរវត្ត ។ គួរប្រាសាទធំស្ថិតនៅក្នុងកំពែងទី ៤ ដែលគេ
បានឃើញរូបព្រះព្រាហ្មណ៍និយាយ និង សសរខ្លះ នៅសល់
ច្រើត ។ គួរឲ្យខ្លាច ។ នៅតាមផ្លូវវិថីនេះមានជំកល់
សិវលិង្គពីរលើយោទីឧបាគរវត្ត ។

មានផ្លូវមួយសាងតាមគោបុរៈនេះទៅបណ្តាយ ២០០ ម៉ែត

ដែលមានទ្រង់ប្រាសាទស្តាយ ប្រឈមយាយសម្រាប់ ។
 រយកៈគប្បន៍លំដាប់ ឲ្យមានសភាពហាក់ដូចជាជំនុំប្រយុទ្ធ
 ទទឹង ៥ ម៉ែត្រ ផ្ទះខ្ពស់នឹងបញ្ចប់ប្រាសាទ ។ គេបាន
 គន់រំលាយដដែលលើកលែង ដើម្បីឲ្យមើលទៅឈឺញាតិ
 រៀនបរិ ទាំងឡាយនៃសសរាង្គ

នៅកាមបូធាយ ។ នៃមណ្ឌបម្បូបមានរាងដូចកាក
 ប្រាស មានការខូចខាតស្រស់ស្រាយ ហើយមានដំបូងក្បែរ
 ចម្លាក់លំដាប់ រយសម័យស្រ្តី ។ មានទំលាង២
 លាន មួយលានស្រីដំបូងនៅខាងលើ មួយទៀតនៅខាងក្រោម
 ឆ្ពោះនៅកាមបាត ដែលមានបណ្តាយ ៣៧ ម៉ែត្រ ទទឹង
 រយ ៧ ម៉ែត្រ ។

ឧប្បាសានមានរាងដូចក្បែរស្រី មានជំហ្លាក់ ៥
 ផ្នែកឡើងទៅ ។ ដំណាក់នេះសាងចំនួនកម្រិតដំណាក់ទាំង
 ឡាយ ។ សករាជ្យទី ៧ និងទី១០ ប្រាសាទលើ
 ទាំងនេះមានបែបដូចគ្នា ដូចគ្នាដែរ ហើយមានផ្នែកខ្នាតខ្លួន

51

ប្រាសាទបាពួន

មើលចំពោះផែន

ហេតុផលផ្នែកខាងលើ ។ នៅខាងក្រោមវិញក៏មានភិក្ខុភាគ
 ប្រហែលៗគ្នាដែរ ។ បើតាមខ័ណ្ឌសុទ្ធនៃវិញ្ញាបនបត្រនេះ
 គុំមែនសាងចំបាំងនឹងជួរថែវឡើយ ។ ថែវទាំងនេះក៏ទ្រុឌវិញ
 ថ្នាក់ដំណើរទី១ ថ្នាក់ទី៣ និងថ្នាក់ទី៥ ។ ឯផ្នែកបរិវាណ
 លើមានកំពស់ពីដំរៅ ២៤ ម៉ែត្រ ។

នៅតាមជញ្ជាំងគ្រឹះ មានទ្វាក់ជាក្បាប់គ្របកល្យកយ៉ាង
 មាំមួនណាស់ តែគុំមានទ្វាក់លំអដោយរូបចម្លាក់អ្វីទេ ។
 ថែវខាងក្រៅក៏តែងនេះ ទើបនឹងសាងឡើងនៅពេលចន្ទ
 ក្រោយមកទេ ព្រោះគេឃើញមានស្លាកស្នាមដែលធ្វើព្រាង
 ដោយគំនរថ្មជាច្រើនយកទៅរៀបចំរួបលើគ្នា នៅផ្នែកខាង
 ក្រៅមានទ្វាក់ព្រះពុទ្ធរូបចូលនិព្វានមួយអង្គ ដំកល់នៅលើដំបូល
 ថែវ គេអាចយល់បានថា លក្ខណៈយ៉ាងណាវាខែនោះចុះដែល
 មានផ្ទាំងចម្លាក់ មានកំពស់ជានិច្ចកំណត់ ហើយមាន
 ភាពយ៉ាងនៅដាច់មុតាគ្មានការខូចខាតអីឡើយ ។ ឯប្រាង្គ
 នៅតាមជញ្ជាំង ម្នាក់ក៏រូបអស់ជាច្រើន ដូចជាការបោះនៅខាង

ជើងនិងខាងលិចដែរ ។

គេក៏ចង្អុលដំណើរចូលទៅកាន់ប្រាសាទនេះតាមគោបុរៈ
 ខាងត្បូង ព្រោះគោបុរៈនេះមានទ្វារចូល ៣ ឆ្ពោះទៅកាន់
 ដំណើរដែលពុំសូវចោត ។ នៅតាមក្បែរទ្វារចន្លោះផ្លូវ
 កណ្តាលហើយនិងយើងទិសខាងជើង គេសង្កេតឃើញនូវ
 លក្ខណៈទាំងឡាយនៃប្រាសាទនេះ សាងអនុលោមទៅតាម
 ទំនៀមទម្លាប់នៃក្បួនចេតនាខ្មែរក្នុងសម័យបុរាណ ។ នៅ
 កន្លែងនេះគេសង្កេតឃើញផ្ទះទំនំទ្វារមួយសាងពីថ្មភក់ ដែល
 មានដុំឈើដាក់តម្រុតពីលើ ស្ថិតនៅនឹងកន្លែងដើម ដោយ
 មានការរំលែកសំដៅច្រើន ។ គោបុរៈនេះមានលក្ខណៈ
 គោបុរៈ ៣ ទៀត ដែលមានក្បែរទ្វារតែមួយ ព្រោះជា
 គោបុរៈដែលមានគួង ហើយមានយ៉ាងមូលរាងកោងតម្រុតលើ
 គ្នា ។ មើលពីខាងក្រៅទៅ គេនឹងឃើញនូវចម្លាក់យ៉ាងល្អៗ
 ដែលធ្លាក់ជារួបទេវតា និងរូបមនុស្សតូចៗ អនុលោមទៅ
 តាមរបៀបវារៈដ៏ត្រចះត្រចង់ មិនតែប៉ុណ្ណោះមានធ្លាក់ជាផ្កា

53

ព្រឹត្តិការណ៍លើផ្ទាំងភ្នំ ៤ ជ្រុងស្ទើរ ដែលគេមើលទៅកាន់ដុត
ពាក់កណ្តាលប្រទេស ដែលគេបានប្រទះឃើញនៅក្នុងសាទ
បន្ទាយស្រី ។

នៅតាមផ្លូវពីខ្ពង់ខ្ពស់ គេបានប្រទះឃើញផ្ទាំងប្រាំបីជ្រុង
នៅជ្រុងខាងឦសាន ដែលរាងប្រាំបីជ្រុង គេមើលឃើញ
រាង ។ រឹមគេផ្ទាំងលើគេមើលទៅ រាងស្រដៀងនឹង
ម ។ ក្នុងភ្នំនេះ គេបានឃើញប្រកបដោយភ្នំ រាង
រាងប្រាំបី ដែលមានទ្រង់ទ្រាយសមដូចគ្នា ក្នុងរយៈពេល
ដាច់គ្នា គ្រប់ទិសទី ។ ម្យ៉ាងទៀតនៅតាមហត្ថទូរវោង
ខ្សោយ ដែលមានផ្ទាំងនៅលើសសរដ្ឋខ្ពស់ៗ ដូចជា
តាមជ្រុង ៤ ខែប្រាសាទកន្ទីរក្នុងដែរ គេបានឃើញ
ឃើញនៅកន្លែងនេះទាំងបីខ្លោង ក្នុងរយៈពេលដូចជា
ខាងលើខ្សោយ ។ គេបានឃើញនៅលើផ្ទាំង
នៅខាងក្រុង ។ នៅតាមផ្លូវទិសនេះមានការប្រកបដោយ
យ៉ាងណា ដែលជាហេតុបង្កឱ្យឃើញនៅក្នុង ។

មានក្បាលរចនាភិក្ខុភោជន ។ ដូចជាក្បាល ដែលគេធ្លាប់ដួបច្រូច៖
រួចមកហើយ ។ ត្រូវទាំងមានធ្លាក់លិកជារួចទៅតា រួចសត្វ
និងក្នុងភ្នំភ្នំជាច្រើនទៀត មិនតែប៉ុណ្ណោះមានធ្លាក់ជារួចសិ
រោគណ្តាលគំនូរក្នុង ។ ខែផ្កាវិចិត្រម្នាក់អនុរោបៈទៅតាមទំនៀម
ម្នាក់យើងប្រែសរ ។

នៅមុខទាំងស្រុងមានធ្លាក់ដំណើរស៊ីម៉ង់ត៍ដើម្បីឱ្យទ្រូងចុះ
ស្រួល ។ គ្រោះកំដៅដំណើរដ៏ខ្លាំងដើមត្រូវសឹកវិចិត្រសាសនាជាច្រើន
ដូចជាដំណើរនៅតាមមុខដទៃទៀត ដែលសុទ្ធតែជាដំណើរ
ខ្ពស់ហើយចោតពិបាកឡើងចុះ ហើយពុំមានទ្រូងស្អាតទេ
ស្រទន់ទាំងឡើយ ។

នៅក្នុងទី ២ មានថែវក្នុងចន្លៀតហើយមានចំរើនផ្សេង
ទៀតនៅអមទាំងគ្រា ឯចំណែកមុខទាំង ២ មានធ្លាក់ដួប
ផង ។ ដំបូលថែវមានរាងជាក្បាលយ៉ូត្របចន្តបតិលីថ្ងៃភពិ
ថែវទាំងឡាយនៅប្រាសាទវិមានអាកាស ដែលសាងប្រកួស
មុខគ្នានៅតាមអ័ក្ស ។ នៅតាមចន្លោះបង្អួចមួយក្នុង មានជាក

ចំរើនជើងទៀនជាលំអផង ។

ឯប្រាសាទនៅតាមជ្រុងមានការខូចខាតអស់ជាច្រើន នៅ
សល់តែចម្លាក់ដក់រាងខ្លះ ដែលទល់ទ្រដោយសសរនៅជ្រុង
ទិសឦសាន ។ នៅគ្រប់ភូមិកណ្តាលនៃគោបុរៈទាំងអស់មាន
សន្តិជាតិថ្នាក់ ហើយមានមើលមេរោញព្យាបាល ។ នៅតាម
ជញ្ជីកន្លែងនៃគោបុរៈនេះ មើលមើលតិចម្តាយទៅ នៅឃើញ
មានក្បាច់ចម្លាក់យ៉ាងល្អ ។ គោបុរៈទាំងអស់ មានជំបូល
រាងមូលដ្ឋានកំលាំងដោយក្បាច់គ្របកណ្តុរ ។ គោបុរៈយ៉ាង
ល្អឆើតនេះ ជាហេតុមួយទាំងអស់នៃស្ថានភាពរាងខ្សោយនៃ
ការរចនានៃគោបុរៈសម័យទី២ ។

នៅតាមជណ្តើរដែលគ្រាប់ពីផ្លូវមួយទៅកាន់ថ្នាក់ប្រាសាទ
ទី២ មានផ្លូវមួយទៀតគ្រប់ចង្អៀតបត់វិវេណគ្រាប់ តាមមុខប្រាសាទ
នីមួយៗ ដែលមានជាជណ្តើរព្យាបាល នៅថ្នាក់ទី៣ ដែលគេត្រូវបំ
បូលទៅវិញតាមជណ្តើរតើ ដើម្បីនឹងចៀសវាងជណ្តើរដែល
ចោក ។ ដោយគេត្រូវឡើងកុះតាមជណ្តើរមួយមោតពីខាង

លើកតាមចុះខាងត្បូង ព្រោះជនល្មើរនេះចុះទៀងស្រួលជាន់
ជនល្មើរជាន់ខ្លោយ ដែលមានដុំថ្មរមៀលធ្លាក់ពីជ្រុងទិសឦសាន
នៃគូប្រាសាទធំខ្ពស់ ។

ផ្នែកខាងលើមានចន្លោះប្រវែង ៤២ ម៉ែត្រ ទទឹង
៣៦ ម៉ែត្រ ហើយបានទទួលការវិនិច្ឆ័យអន្តរាយអស់ជាច្រើន
គឺនៅសល់តែគោចុះខ្លះនិងយំខ្លះនៅជាប់នឹងគូប្រាសាទ ។
នៅតាមជញ្ជីកន្លែងជញ្ជាំង មានលំអដោយក្បាច់រចនាជាបួនជួរ
តូចៗ យ៉ាងច្រើន ។ មានសំណង់មួយនៅជ្រុងទិសឦសាន
ដែលគេឃើញនៅសល់តែជញ្ជាំង និងសសរនៅតាមជួរថែវ
ដែលបង្ហាញឱ្យដឹងនូវការកសាងដោយគ្រឿងសម្ភារៈទាំងនេះ ។

ថែវទាំងនេះ បឿយឃើញទៀតនូវលក្ខណៈពិសេស គឺបែក
ជាពីរតាមចន្លោះយក្ស ដោយមានជញ្ជាំងទំលុះចោះជាបង្អួច
ដាក់ចំរើងជើងទៀនភ្ជាប់គ្នា ចន្លោះលើមានទម្រង់ហាក់
ដូចជាសាងដោយច្រើសសរទ្រ លក្ខណៈថ្លែកដែលគេពុំដែល
ប្រទះក្នុងការកសាងនៅជំនាន់នោះ ។

បើនរោលភ្នែកតិចម្ខាងទៅលើផ្លូវថ្នល់ចូលទៅខាងកើត,
 ទៅលើប្រាសាទភ្នំបាខែននៅខាងត្បូង និង ប្រាសាទវិមាន
 ពាកសនៅខាងជើង ដែលស្ថិតនៅស្របអ័ក្សគ្នាចាំអស់
 ប្រាសាទទៅលើគ្រោះឈើនៃអង្គរ គេអាចឃើញទស្សនីយភាព
 យូរដ៏ល្អក្រៃលែង ។ តែគេពុំអាចបំភ្លេចទុកនូវវិធីត្រឡប់
 មកវិញទេ ។ ស្ថាបត្យកម្មនៃប្រាសាទពណ្ណាល្លោះនេះ ដែលបាន
 កសាងឡើងវិញនៅលើផ្នែកលើ ហើយសុទ្ធសឹងរចនាលំអ
 និងបិទមាសតាមសម័យទី២៧ ។

ផ្នែកនេះមានពីរច្បាប់ គឺផ្នែកមួយថ្នាក់កំពស់ ៤ ជ្រុងស្មើ
 គឺខ្ពស់បំផុត ផ្នែកមួយទៀតកំពស់ជាតាមប្រាទ ។ ផ្នែក
 កំពស់ទីពីរនេះសុទ្ធសឹងតែមានលំអគួរឲ្យស្លឹចសរសើរដល់ស្នា
 ដៃនៃស្ថាបត្យករខាងតំបន់ឡើយ ។ ផ្នែកនេះដែលស្ថិត
 នៅក្នុងដី អាចប្រៀបធៀបប្រាសាទនេះ នឹងប្រាសាទ
 បារាយណ៍បាទ ឬប្រាសាទព្រះវិហារនៃភ្នំព្រះសុរេន្ទរ ដូច្នេះ
 វាមានលក្ខណៈ គឺមានភាគស្មើនឹងផ្នែកខាងលើដែរ ។

ក្បួនបំរើបាត

បរិភោគប្រាណៈ បាតនេះ លោក ស៊ីវែស បានមាន
 ប្រសាសន៍ថា : រឿងព័រទ្វី ១ ជាលំអនៅតាមក្បួនបាត
 ទាំង ៤ ផ្នែកនៃក្បួនសុទ្ធតែមានន័យដូចគ្នាគ្នា គឺយើងនឹង
 ឃើញរឿងព័រទ្វីនៅតាមក្បួនទាំង ៤ ព្រមទាំងរឿង
 ព័រទ្វីនេះ នៅក្នុងក្បួនទាំង ៤ រឿងគ្រឹះនៅក្បួនបាត
 ទាំង ៧ រឿងទាំងឡាយដែលមាននៅតាមផ្ទាំងចម្លាក់
 ទាំងនេះ សុទ្ធបំរើតែមានគោលចំណងដើម្បីឲ្យយើងដាច់យល់
 ស្រួលប៉ុណ្ណោះ ។

ព័រទ្វីចម្លាក់ទាំងនេះ គេធ្លាក់តាមលំអក្បួននៅ
 ប្រាណៈ បាតនី ដែលមានក្បួនសុទ្ធតែ ៧ ហើយមាន
 ក្បួនចម្លាក់ ដែលគេបន្តលាមនៅតាមរឿងផ្សេងៗដាច់ដោយ
 ឲ្យក្បួនគ្នា នៅតាមជ្ឈមុខទីទួរ ទីនៃតាមក្បួនចម្លាក់
 ដែលសុទ្ធតែមានសារៈសំខាន់ តាមស្ថានភាពនៃផ្ទាំងចម្លាក់ទាំង
 ៧ ដែលគេធ្លាក់ព័រទ្វីគ្រាមហូតដល់លើ ឲ្យមានទ្រង់

ប្រាយដូចជាគម្រងក្បាប់ ។ ក្បាប់ចម្លាក់ចាំឯងឡាយច្រើនតែ
 មានផ្ទាំងតូច ។ ជាលំអសមទៅតាមការនិយមរាប់គោន ហើយ
 ដែលមានក្បាប់ខ្លះ ចង្អុលសោភ័ណភាពដ៏គ្រប់គ្រងលាយ
 ចំរុះនៅតាមផ្លូវរឿងផ្សេង ។ បែបជាអ្នកចម្លាក់ពិតប្រាកដ ។
 គួប្រាសាទចាំឯងមូលនេះមានលំអដ៏គួរខ្លះ ជាហេតុធ្វើឲ្យមនុស្ស
 បានយល់យ៉ាងជាក់ច្បាស់ ឲ្យសាច់រឿងចាំឯងឡាយ ។

គោបុរៈខាងត្បូង មុខខាងឆ្វេង

នៅខាងលិច ក្បែរជើងប្រវត្តិនៃរឿង មានសត្វខ្លា
 ដេញខាំដីស្នាក់ ដែលកំពុងតែគេចខ្លួនរត់រឿងដើមឈើ,
 រឿងព្រានព្រៃម្នាក់បាញ់សម្លាប់សត្វក្ស័យ, ក្របីដល់គ្នា,
 ដីកំពុងការវាធម៌, ស្រ្តីម្នាក់កំពុងអង្គុយប្រឡែងជាមួយ
 កូន, រឿងចាំឯងនេះសុទ្ធតែមានការលាយទៀងរឿងក្រីស្តៈ :
 ការប្តូរកូនដើម្បីជៀសវាងអំពីសេចក្តីស្លាប់ កុំឲ្យមកបៀត
 បៀនដល់ក្រីស្តៈ, ការពិឃាតទារក, ក្រីស្តៈ ប្រយុទ្ធជ្នះ
 នាគរាជ ដោយហែកនាគរាជជាតំរែម្នាក់ ហើយតយុទ្ធ

ឈ្មោះនាគរាជទាំងពីរ ហើយបានទៅតេជោនិងសត្វតោដែល
មានមុខដូចជាមនុស្សទៀត ។ នៅខាងកើតមានឥសិមួយអង្គ
កាន់ក្បាលមនុស្សត្រូវប្រញូ ក្បាលនេះប្រហែលជាក្បាល
មនុស្សកំពុងស្លុតធម៌ ដែលគេឃើញនៅចំពីខាងក្រោម ។

គោបុរៈខាងត្បូង មុខខាងជើង

នៅខាងកើត ផ្ទាំងចម្លាក់ខាងក្រោមមានរឿងផ្សេង ។
ដំណាលពីជីវិតសី គឺមានឥសិមួយកំពុងកូរទឹកកោង មួយ
ទៀតកំពុងចុកពោះ ហើយនិងសីទី ៣ ចង្អៀញឲ្យឃើញ
ខ្លួនភាពព្យាបាទនិងមរណៈ ។ នៅផ្នែកចម្លាក់ខាងលើមាន
រឿងរាមកេរ្តិ៍ គ្រងចម្បាំងតួកស្វា និងយក្ស , ហេតុមាន
និងខាងសីភាគអង្គុយនៅក្នុងគុម្ពាតព្រៃឈើ ។ ផ្ទាំងចម្លាក់
មួយទៀតនៅខាងលើមានរូបព្រះនារាយណ៍ កាន់កេតនកណ្តា
ភាបធម្មតា ។ នៅខាងលិច គ្រងផ្នែកជញ្ជាំងដែលខូចខាត
មានសី មនុស្សនិងសត្វនៅក្នុងព្រៃ ព្រមទាំងការ

12 ប្រយុទ្ធគ្នាផ្សេង ។ ។

គោបរៈខាងកើត មុខខាងកើត

នៅផ្នែកខាងត្បូងមានរឿងរាមកេរ្តិ៍ ថ្ងៃនិងសេចក្តីទុក្ខ
 លំបាករបស់នាងសីតា ដែលទ្រង់ព្រះកន្សែងរៀបរាប់ថ្ងៃនិង
 សេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះនាងនៅលើភ្នំព្រះរាម នាងលើក
 ករប្រណម្យដាក់លើព្រះសិរ រំលឹកដល់គុណព្រះអគ្គីជាស្តេច
 ព្រះអគ្គីដែលនៅជិតព្រះនាង ហើយនិងព្រះមហេស្វរជិះរលី
 រោមសុភកដជាពោហនៈ ។ នៅផ្នែកខាងលើព្រះរាមនិង
 ព្រះនាងសីតា គង់លើបល្ល័ង្ករតន៍ ។ តមកគឺរឿងមហាការពៈ
 គ្រង់ចម្បាំងអដ្ឋិ នឹង ព្រះនារាយណ៍ ដោយសាររឿងជ្រុកច្រា
 ដែលជាគ្រង់យក្សម្នាក់ក្នុងខ្លួន ។

នៅផ្នែកចម្បាំងខាងជើងមានរឿង មហាការពៈ ដែល
 គេច្បាប់បានជួបប្រទះរួចមកហើយ នៅខាងត្បូងខែថៃអគ្គិ
 រត្តផ្នែកខាងលិច ប៉ុន្តែរឿងនៅប្រាសាទបាពួននេះ គេ
 គ្រាន់តែលាតត្រដាងពីចលនាវិស័ខាន់ៗ ខ្លះ ដែលនៅខាង
 លើមានក្រុមត្បូងត្រៀម និង គង់ទ័ពបាពួនវិះ លើកទៅច្បាំងនឹង

កងទ័ពភិស្មៈ ដែលមេទ័ពត្រូវត្រួតពិនិត្យទាក់ពិលើយានជំនិះ ដួល
 ដេកស្លាប់ ។ នៅខាងក្រៅគេឃើញរូបចម្លាក់មនុស្សធំ ។
 ជាយុទ្ធជនខ្លាំងពូកែ ហើយនិងកងទ័ពដែលចាញ់សង្គ្រាម
 យ៉ាងច្រើន នៅតាមបណ្តោយកងទ័ពដែលមានស្តេចគង់ ។
 នៅជិតផ្ទាំងចម្លាក់នេះ មានរឿងជាច្រើនទៀតនៅលាងទ្ប់គ្នា
 ហើយនិងមានរឿងព្រេងតូចៗ ដែលមានរឿងមួយបង្ហាញ
 ពីមនុស្សប្រុសម្នាក់ចង់ចាប់ស្ត្រីម្នាក់ ។

គោបុរៈខាងកើត មុខខាងលិច

នៅខាងជើងមានរូបជំរុំព្រៃមួយយ៉ាងល្អ និងរូបសិរស្រុក
 មួយ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ គេឃើញមានក្រុមរទេះ
 មួយជួរជុំកណ្តាលចំរើ និងសិរមួយគ្រឿងផង ។ នៅ
 ខាងត្បូង ពលជួស្នា កំពុងជំរុំទ្រូញបាញ់ស្រីម្នាក់ ។
 នៅក្បែរនេះ មានការប្រយុទ្ធរវាងមនុស្សនិងស្វា ហើយ
 និង ជំរុំ ។ នៅខាងត្បូង ពិលើមនុស្សម្នាក់ដែលកំពុងនៃបាញ់
 សត្វខ្លា មានរឿងប្រយុទ្ធនឹងស្ត្រីម្នាក់លើអាកាស នៅខាងស្តាំ

មានមនុស្សកំពុងចាប់សត្វចតុប្បាទ , ឥសីនៅក្នុងព្រៃ , ស្រី
ហើយនិងកងពលច្នៃស្នា ព្រមទាំងមានព្រះរាជាមួយព្រះអង្គ
គង់លើបល្ល័ង្កកណ្តាលរាជបរិពារ ។

គោបុរៈខាងជើង មុខខាងជើង

នៅខាងកើត គឺសង្រ្គាមក្នុងរឿងរាមកេរ្តិ៍ ដែលគេ
ឃើញព្រះរាមគង់លើរាជថេរីមាសេ ២ , ព្រះចៅក្រុងរាជាណា
មានដៃនិងក្បាលច្រើន កំពុងត្រូវយក្សក្បាលមនុស្សប្រឡាញ
រាជ ។ ក្រុងរាជាណាច្បាំងនឹងហានុមាន ហើយនិង
ក្រុងនិល ។ សុត្រីតច្បាំងនឹងមេទ័ពយក្ស ឯក្រុងរាជាណា
ច្បាំងនឹងព្រះរាមជិះលើហានុមានជាសេនាវែងឯក ព្រះអង្គច្រង់
ចង្រ្កិះ ។ ដើម្បីជោគជ័យយ៉ាងពិតៗក្នុងការបំពេញ
យោគកម្មក្នុងរឿងនេះ ។ នៅតាមបណ្តោយបង្អួចទី ១
នៃចែរនេះមានទ្វាក់ជាក្បាច់មូលក្រវើងៗយ៉ាងល្អស្រស់រវើក ។

នៅខាងលិច គឺរឿងសង្រ្គាមនៅប្រទេសលង្កាដដែល
ស្រូវរុករានក្នុង ។ មានរូបសត្វនិងរូបគំនូរផ្សេងៗ ។

គេឃើញបុត្រក្រុងរាជធានី ឈ្មោះ ឥន្ទ្រជិត ថ្ងៃនិសរកើតជាពស់
 នាគរាជ រួមរតន៍វិញអង្គព្រះរាម និង ព្រះលក្សណ៍ ចំណែក
 ឯពលស្វា ភិតភ័យយំឡឹកឡូល ។ ក្រុមហោះចុះពីលើ
 ភាគសមគលាបចំកពស់នាគរាជ ដោះក្សត្រចាំងពីអង្គឲ្យរួច
 ពីភ័យខ្ពកាយ ។ ព្រះរាមជិះលើរាជរថឈ្មោះភូសបក ទើប
 ដោយរាជហង្សរូបរស់ដៅទៅក្រុងអយុធ្យាបុរី ក្រោយពេល
 ដែលព្រះអង្គ ឲ្យពួកពលស្វាយបំសម្រាករួចហើយ ។
 នៅឆ្ងាយពីនេះបន្តិច ផ្នែកក្រោមមានជីវមួយតូច និង ឥសិ
 កូរទឹក ។ គេឃើញសុត្រិតយំឡឹកឡូល កើតទុក្ខជាខ្លាំង
 ដោយបងឈ្មោះ ពាលី បណ្តេញចេញពីភ្នំហិមាល័យ ។
 ពាលីជាបងត្រូវសព្វព្រះរាមត្រង់កណ្តាលខ្នង ដួលដេកស្លាប់
 កណ្តាលពួកពលស្វា ។

គោបុរៈខាងជើង មុខខាងត្បូង

នៅខាងកើត មានគោឈមមុខទល់នឹងរសះ ហើយនិង
 ព្រះរាម ព្រះលក្សណ៍ព្រមចាំងពួកពលស្វារបស់សុត្រិត

រាជវាំងលិចមានការប្រយុទ្ធគ្នារវាងអនុស្សវិនិស្ស ។ នៅ
ក្រុងជ្រុងព្រះនាងសីតាគន្ធីចេញទៅក្នុងទ្វារអារាហៈ ។

គោបុរៈខាងលិច មុខខាងលិច

រាជវាំងជើងមានការប្រយុទ្ធគ្នារវាងសត្វវិនិស្ស ។

រាជវាំងលិចមានការប្រយុទ្ធគ្នារវាងសត្វវិនិស្ស ។
ក្នុងក្រុងជ្រុងព្រះនាងសីតាគន្ធី មានស្នាមកំជិះនៅលើយោធបរទាត់
តែងតែលាបបាញ់ចម្រុះមក ។ ខាងត្បូងពីលើគ្រូបត្តិក្រឹត្យ
ដីឥសានេះ មានសត្វហង្សកំពុងទ្រទ្រាសទម្ងន់នៅលើពាលាស
ដែលជាវិមានព្រះអាទិ៍ទតមួយព្រះគន្ធី មានក្បាលពងទង្គិដៃ ។
បំរុងតែពុំល្អោះ មានច្បាប់ជារឿងចម្បាំងជាប្រើទៀត រាង
គង់រឹងជិះនៅលើយោធនៅមុខព្រះរាជវាំង ចំណែក ៦ រដ្ឋ
កំពុងទទួលសេវាស្តារតែព្រះហស្តព្រះនាមយោធិ ។

គោបុរៈខាងលិច មុខខាងកើត

រាជវាំងជើង មានរឿងចម្បាំងនៃការប្រយុទ្ធគ្នារវាង
រឿង ដែលមានប្រយោជន៍ជាមួយនឹងហង្សសត្វ ។ ស្នាម
មានស្នាមកំជិះ មុខស្នាមកំជិះស្រពៃណី នៅលើពាលាស

11-6

ផ្តល់ឱកាសដោយមានជំរុញមួយច្រើនក្រោម ។ ឆ្ងាយពីប
 នេះបន្តិច មានការប្រយុទ្ធគ្នារវាងជ្រុកត្រៃនឹងជ្រុកត្រៃ ក្បែរ
 នោះខាងឆ្នាំមុន យើងបានឃើញជ្រុកត្រៃយកមួយក្បាលជាមនុស្ស
 មិនតែប៉ុណ្ណោះមានឆ្នាក់ជាប្រសព្វរយមមុនទល់គ្នា ។

បរិវេណវាំងស្តេច

វិមានអាកាស

គ្រាសាទរំពាទកាលស ជាព័ន្ធមួយសោរពេញទៅដោយ
 ខ្មៅកំពាសគ្រប់ដំណើរកាលសម្រាប់ ។ គ្រាសាទរំពាទកាលស
 ទៀត រមែងបន្តរៀន ដោយព្រះបាទរាជេន្ទ្រវរ្ម័ន
 បញ្ជាបណ្ណៈព្រះនាម សិររណត គ្រោយមកដោយព្រះ
 ជីនារ័ន្ទ ៥ បញ្ជាបណ្ណៈព្រះនាម បរមវិរលោក និងព្រះបាទ
 សុរិយារ័ន្ទ ៦ បញ្ជាបណ្ណៈព្រះនាម បរមនិព្វានបាទ ដែលមាន
 ការស្រុតហូរជាដើមកំណើត ។ ទៅជំរកគ្រាដោយក្រសួង
 រាជរាជរាជ្យចាប់តាំងពីគ.ស. ១៩០៨ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

វិមានអាកាសបញ្ចប់ជាដំណើរដោយប្រយោជន៍ ទម្រង់ស្រស់
 គ្រប់វិសេសខាងគ្រូនៃមណ្ឌលបុរាណាទ គេត្រូវធ្វើដំណើរចូល
 ទៅដល់ ៣ បួរណាទ ២០០ ម៉ែត្រប៉ុណ្ណោះ គេនឹង បាន
 ឃើញ រូបសំណាកនៃវិមានអាកាសកំណើត ប្លែកដ៏ទាប ។

ដែលតភ្ជាប់មកពីជញ្ជាំងខាងក្រៅនៃកំពែងវាំង ប្រហែលជា
 ១០០ ម៉ែត្រ គេនឹងបានឃើញខ្យល់កើតឡើងវិញដែលបុព្វណ្ណក្នុងស្រុះ
 មួយដែលបានរក្សាទុកខ្យល់សភាពដូចដើម ដូចនៅលើទូលស្តេច
 គិលានីវេរ ។ នៅជញ្ជាំងខណ្ឌខាងលិចមានចម្លាក់រឿងនាវាចរណ៍
 នៅផ្នែកខាងកើត ។

បើចង់វិលមកវិញ ត្រូវដើរតាមនាគខាងលិចមុខខាងជើង
 នៅក្នុងបរិវេណវាំង ដែលនៅក្នុងមណ្ឌលនេះ ជញ្ជាំងធ្វើពីថ្ម
 បាយក្រៀម មានកំពស់ ៥ ម៉ែត្រ ហើយសង់យ៉ាងឆ្ងាយ មាន
 កំពស់ពីរជាន់នៃជញ្ជាំងទី២ ដែលសាងឡើងនៅពេលក្រោយ ។
 នេះ នឹងខណ្ឌពីជញ្ជាំងទី ១ ដោយស្នាមរក្ខាមួយទទឹង
 ២៥ ម. ។ ជញ្ជាំងនេះពីខណ្ឌមួយ ទទឹង ២៥០ ម៉ែត្រ
 បណ្តោយ ៦០០ ម៉ែត្រ ។

នៅផ្នែកខាងជើង នឹង ខាងត្បូងនៃមណ្ឌលនេះដែលមាន
 ក្រឡាផ្ទៃ ១៥ ហិកតា មានពាតពីរនៅផ្នែកនីមួយៗ សាងសំពី
 ថ្មបាយក្រៀមទាំងអស់ ហើយមានផែនការនៅគង្គីវាំង

ជាងគេ គឺនាគគ្រងផ្លូវដែលដើរកាត់មក ។ នៅលើផ្លូវដឹកច
 ស្មើរាងខ្វែង គ្រងផ្លូវទាំងពីរខាងលើ មានបរិវេណផ្លូវមួយ
 រាង ៤ ជ្រុងស្មើប្រកបដោយជាន់ - ថ្នាក់ ១ បញ្ជាក់ ព្រមទាំង
 ស្វាបកោងពីរដូចជាអង្រឹង រំលេចជាក្បាច់ចេតនាឃាំងល្អឆើត
 ឆាយ ប្រកបដោយគ្រឿងតុបតែងលំអិតសម័យបុរាណ ដូច
 នៅកន្លែងមុមមានរូបសំរាប់ធ្វើជាយានជំនិះ ។

ដីដែលបានដឹករកនាគ ជាប់ទាក់ទងទៅខាងក្រោម
 ប្រាសាទវិមានអាកាស ដែលនៅកណ្តាលមណ្ឌលនេះគឺហួស
 ពី ១ ម៉ែត្រ ២០ ទៅខាងលើដី មានកាតខុសគ្នា តែអាច
 ភ្ជាប់ទៅនឹងជ្រុងនេះបាន ។ គេអាចធ្វើដំណើរដំរីទៅ
 ខាងស្តាំបាន បើសិនជាផ្លូវនោះបានរៀបចំស្រួល ពោលគឺផ្លូវ
 ទៅខាងកើត ដែលនៅទីនោះមានស្រះចាស់មួយ ប្រវែង
 ៥០ ម៉ែត្រ ទទឹង ២៥ ម៉ែត្រ មានរឿងនិងថ្នាក់សំរាប់ឡើង
 កុះធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ដែលអាចឡើងដល់ដីទួលមួយតូច
 ប្រកបដោយដំណាំងធ្លាក់ក្បាច់ផ្សេង ៗ បង្ហាញអន្លាញយាយត្រា

មនុស្ស, បីរំ និង សេះ នៅក្រោមក្បាច់គ្របកជាសត្វហង្ស ។

វិលមកវិញតាមផ្លូវជើង ដោយបន្តជំរុំណើរជំរុំទៅខាង
កើត គេត្រូវបត់ទៅខាងត្បូងបេញតាមនាគ និងបានដល់មុខ
ទិសពាយ័ព្យនៃស្រះធំមួយ ដែលមានប្រវែង ១២៥ ម៉ែត្រ ទទឹង
៤៥ ម៉ែត្រ តែសព្វថ្ងៃនេះត្រូវរលុបបាត់ដោយដីដុះឡើង ហើយ
មានជម្រៅតាមការស្នង់មើលប្រហែលជា ៧ ម៉ែត្រ ៥០ ។
ស្រះនេះ មានជាដាក់ៗ ទំលាក់ដាច់ពីចិញ្ចឹមក្រាលថ្មនៃមណ្ឌល
ខាងជើង និងមានស្រះមួយទៀតនៅខាងកើត ប្រវែង
ប្រហែល ៥០ ម៉ែត្រ ទទឹង ២០ ម៉ែត្រ ជម្រៅ ៤ ម៉ែត្រ ៥០ ។

ផ្នែកមុខខាងលិច ខាងត្បូងនិងភាគខ្លះខាងកើតស្រះនេះ
លំអដោយក្បាច់ចម្លាក់ជាសត្វនៅក្នុងទឹក ដូចជា ត្រី, ត្រាម,
មករ, អណ្តើក, កន្ទាយ, ពស់ជាដើម ដែលមានសភាព
ហាក់ស្រដៀងប្រហែលឆ្មើលឆ្មាត់នៅក្នុងទឹក ។ ផ្នែកបាតជា
ដ្ឋាននាគ ដែលមានរាងជាសត្វរូបជាមនុស្ស ព័ទ្ធជុំវិញដោយ

នាគីចាំនឹងឡាយយ៉ាងកកកុញ និងមានមនុស្សដុះស្លាបច្រវែហល
 ជាតួក " កិន្ទ " ។ សភាពចាំនឹងអស់នេះ ច្រវែហលគ្នានឹង
 ប្រាសាទបាយ័នដែលមានមកុដរាជ្យ ទ្រដោយនាគសម្រាប់
 ចាត់ចែងវេទិកា ចំពោះព្រះមហាក្សត្រនិងចំពោះអ្នកមានបណ្ណា
 សក្តិធំៗ នៅក្នុងព្រះពន្លាសម្រាប់ធ្វើពិធីបុណ្យផ្សេងៗ យ៉ាង
 អក្ខរិក ។

អ្នកទស្សនាភាពចុះមកខាងក្រោមដើរពិនិត្យមើលនូវក្បាច់
 ចម្លាក់ កំរិតព័ជ្រុនខាងលិចរបូតដល់ជ្រុនខាងត្បូង ដែលនៅ
 ទីនេះ មានសុទ្ធតែជុំជុំគំរៀបគ្នាជាជណ្តើរភាពឲ្យឡើងទៅ
 ខាងលើវិញបាន ។

នៅទីនេះ មានបញ្ញាមួយជាភាគីកំបាំងជាងគេ ក្នុងចំ
 ណោមបញ្ញាចាំនឹងអស់ដែលចោទឡើង ចំពោះប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ
 ព្រះរាជវាំងនេះ : ថ្នាក់ចាំនឹងនេះត្រូវជុំវិញស្រះដែលច្រកបដោយ
 ការតុបតែងយ៉ាងចំណាស់ៗ សុទ្ធសឹងតែមានប្រយោជន៍ចាំនឹងអស់
 គឺសម្រាប់ការពារយ៉ាងមាំមួនដែលលើក មានសភាពខ្ពស់ទាប

មិនស្មើគ្នា ជាពិសេសផ្នែកកណ្តាល ដែលត្រូវស្តាប់នា

ប្រាសាទវិមានតាកាស ។

ប្រាសាទនេះ បានរៀបចំឡើងវិញ ដោយលោក
ហ. ម៉ាកសាល់ ។ ការជីកកាយខ្លះទៀតនៅពេលថ្មីៗនេះ
បង្ហាញឲ្យឃើញកម្ពស់ដីមួយទៀត ដែលខ្ពស់ជាងដីបាតក្រោម
០ ម៉ែត្រ ៨០ ។ ដូច្នេះការបំពេញដីត្រូវបំពេញយ៉ាងតិចពីរដង
ហើយកម្ពស់ដីមួយជាន់ៗ ចាក់ទង្គិចទង្គិចរុករុកជាច្រើន
នៅតាមជញ្ជាំងនិងតាមផ្លូវក្រាលថ្ម ។ ការនេះផ្តល់ព័ត៌មាន
យ៉ាងជាក់លាក់ថា ប្រាសាទនេះ សាងឡើងដោយសម្ភារៈ
ស្រាលៗ ត្រង់ផ្នែកខាងកើតនៃវិហារ ហើយវិហារនេះស្ថិតនៅ
ក្នុងចំណោមសំណង់យ៉ាងស្មុគស្មាញ ហេតុនេះហើយបានជា
ការជីកដី បង្ហាញឲ្យឃើញកំទេចដង្កូននិងក្បៀង ព្រមទាំង
ស្លាកស្នាមជាច្រើនកន្លែង ដែលមកពីឈើចាក់ចូលចំផ្លាញ
ផ្ទៃក៏មកពីត្រូវភ្នំនឹងនេះ ។

យើងគ្មានឃើញសញ្ញាអ្វី ដែលបញ្ជាក់ពីការបំពេញដីបន្ត

បន្ទាប់គ្នា ខាងឡើយ លើកលែងតែជាទំកណ្តាលដែលមាន
សិលាចារឹកនាមព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ ដែលបញ្ជាក់ឲ្យឃើញ
ថា ជាទំនេរបាទលើកដល់នៅក្នុងសតវត្សរ៍ ១២ ។

សិលាចារឹកទី ១ និយាយអៀបរាប់ពី “ ដើមជ្រៃ ” មាន
ប្រយោជន៍សំខាន់ ដោយបង្ហាញឲ្យភស្តុតាងនៃការបញ្ចូល
លាយគ្នា ក្នុងសាសនា និង ព្រហ្មញ្ញសាសនា ដែលគេនិយម
រាប់គោរពនៅសម័យនោះ គឺដើមភោជីព្រឹក្សក្នុងក្នុងក្នុងសាសនាមាន
សភាពដូចគ្នានឹងព្រះព្រហ្ម ដែលទុកជាបូជនីយដ្ឋាន ព្រះឥសូរជា
ដើម ព្រះនារាយណ៍ជាមែកពាង ។

សិលាចារឹកទី ២ និយាយសរសើរក្សត្រីមួយអង្គដែល
មានប្រាជ្ញាឆ្លៀតឆ្លាតលើសព្វកសិរិយានា ដែលបានផ្សប់ផ្សាយ
ឲ្យគុណប្រយោជន៍ដល់មហាជនជុំវិញព្រះអង្គ ហើយកាន់ខ្ជាប់
គូសិលធម៌ដូចឥសី ។ សភាពសព្វថ្ងៃចំពោះបញ្ហានេះ មិន
អាចធ្វើឲ្យគេជឿបានថា នៅក្នុងក្រុងព្រះបរមរាជវាំង មានការ
ចែងចែកជាព្រះវិញ្ញាណ ។ លើសពីនេះ សុទ្ធតែធ្វើត្រឹមត្រូវ

174

សម្ភារៈផ្សេងៗ ដែលពុករលួយ ជាពិសេស ចំកន្លែងសម្រាប់
 ព្រះរាជា ។ គេមិនគាប់យល់បាននូវការរៀបចំអគារទាំង
 ឡាយ ឲ្យមានសភាពសមរម្យ ។ អ្នកខ្លះបានទៅពិនិត្យ
 មើលសភាពទាំងអស់ មុនពេលរៀបចំនៅឆ្នាំ ១៩២២ ហើយ
 ពេលថា មានសភាពដូចគ្នានឹងព្រះបរមរាជវាំង ភ្នំពេញ ។
 ប៉ុន្តែច្រើនសតវត្សរ៍មក ព្រះមហាក្សត្រមានខ្សែស្រឡាយ
 ជាមួយគ្នាបានគង់នៅទីនេះ ហើយបានរុះរើឬ ស្តាបនាអគារ
 តាមព្រះទ័យរៀន ៗ មក ។

លោក ហ. ម៉ាកសាល់ ដោយសំគាល់ទៅលើភាពខែ
 របងខ្លះ ដែលមើលឃើញពីចំហៀង វែកបរិវេណកំរិតជា ៥
 មណ្ឌល គឺ: ១/ ពីខាងកើតទៅខាងលិច : ទីប្លាមួយដទៃទៀត
 ៧០ ម៉ែត្រ មានគោចុះចំសម្រាប់ចូល; ២/ ព្រះលានប្រវែង
 ២៨០ ម៉ែត្រ ក្នុងលាននេះមានវិហារវិមានណកាស និង ស្រះធំ
 មួយ ដែល កាចចូលទៅបានដោយគោចុះពីរ; ៣/ ផ្នែក
 សម្រាប់ស្រី ៗ ប្រវែង ១៥០ ម៉ែត្រ គឺមានទីប្លាជាសាធារណៈ

ពីខាងត្បូង ទាំងអស់នេះគ្មានទាក់ទងអ្វីទៅនឹងមណ្ឌលខាង
ក្រៅទេ; ២/មណ្ឌលទី ២ ដែលបើកចំហទៅមណ្ឌលទី ៣
សម្រាប់ពួកក្មេងស្រី ៗ អ្នកបំរើ ៥/ ទីធ្លាជ្រោយបំផុតបិទជិត
នឹងតុំដីនិងជាសម្រាប់ប្រើការអ្វីជាពិតប្រាកដឡើយ ។

គេយល់លក្ខណៈនៃបរិវេណនីមួយៗដោយសំគាល់ទៅលើ
វត្ថុផ្សេងៗ ដែលបានរកឃើញដូចជា វត្ថុធ្វើអំពីសិវិទ្ធិ និង ក្នុង
ឆ្នាំនេះ ហើយនិងទៅលើការដាក់តែងលំអស្របទៅតាមវប្បធម៌ ។

ការពិពណ៌នាអំពីប្រាសាទវិមានអាកាស

បើយើងគ្រឡេកភ្នែកមួយភ្លែតទៅ យើងនឹងអាចប្រៀប
ធៀបប្រាសាទនេះ ទៅនឹងប្រាសាទភ្នំបាខែន ដែលទុកដូច
ជាក្នុងនៅកណ្តាលមណ្ឌលនៃរាជធានីរបស់ព្រះបាទ យសោវរ្ម័ន
ដែលបានសាងឡើងក្នុងសតវត្សទី ៧ ។ ក្នុងចំណោមវិហារ
តូចៗ នៅតាមប្រាសាទវិមានអាកាស វិហារទី ២បានទាញ
ការចាប់អារម្មណ៍យើងយ៉ាងខ្លាំង ដែលមានរបៀបរៀបចំយ៉ាងសមរម្យ

ឥតខ្ចោះ ដោយសារជីវិត ៤ ជ្រុងទ្រវែង ហើយនិងប្រាសាទ
មួយគត់ ដែលធ្វើឲ្យយើងវិនិច្ឆ័យបានថាជាវិហាររាជមួយក្នុង
ព្រះរាជវាំង ។

នេះគឺជា "ប្រាង្គមាស" ដែលអ្នកទេសចរចំនង់
ឈ្មោះ ជីវ តា ក្រុង បានពណ៌នារៀបរាប់ ។ តាមអ្នក
ដំណើរនេះគេឃើញមានប្រាសាទសម្រាប់ស្តេចផ្លូវ ទាំងនេះ
ចេញកំយ៉ាងច្បាស់លាស់ពីស្ថានភាពនៃប្រាសាទ និងបង្ហាញ
ពីភូមិបុរាណដែលមានចំនួនយ៉ាងច្រើនឥតគណនា ។ នៅក្នុង
ប្រាង្គនេះ មានព្រលឹងនាគមួយ ដែលមានក្បាល ៧ ហើយ
ជាម្ចាស់ផែនដីនៃព្រះរាជាណាចក្រ ។ ពស់នេះចេញមកកល់ក្រី
ហើយមានកេងជាស្រី ។ ស្តេចត្រូវតែផ្លូវជាមួយពស់នេះជាមុន
លុះដល់វេទ ២ ទើបព្រះអង្គស្តេចទ្រង់ផ្លូវជាមួយមហេសី ។
ប្រសិនបើក្រីណាមួយព្រលឹងពស់នោះមិនបានមកទេ នៅ
ពេលនោះហើយ ដែលមរណភាពនៃស្តេចជិតមកដល់ហើយ
ឬ បើស្តេចទ្រង់ខានផ្លូវមួយយប់ជាមួយពស់នោះ ស្តេចនឹងត្រូវ

១១

ខ្លួនគ្រោះកាចជាមិនខាន ។

ប្រាសាទវិមានភាគាសមានរាងជាសាជី ប្រកបដោយ
ជាន់ថ្នាក់ធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម មានកំពស់ ១២ ម៉ែត្រ ដែល
មានជើង ៤ ជ្រុងទ្រវែង បណ្តោយ ២៨ ម៉ែត្រ ពីខាងទិស
តាយ័ព្យ ទៅខាងក្រោមមាន ២៨ ម៉ែត្រ ពីជើងទៅត្បូង
ខ្លី ៣១ ម៉ែត្រ ៗ ២៣ ម៉ែត្រ ខ្លីពីជួរជុំវិញដោយជញ្ជាំង
យ៉ាងហោចដែលមានចន្លក ៦ ចន្លក ៦ ទៅតាមក្នុង ៗ ដែលមាន
គោ ចំណែកដ៏វត្ត ។ ឈរលើគ្រឿងទ្រទ្រង់សម្រាប់សំគាល់
ជាមុន ។

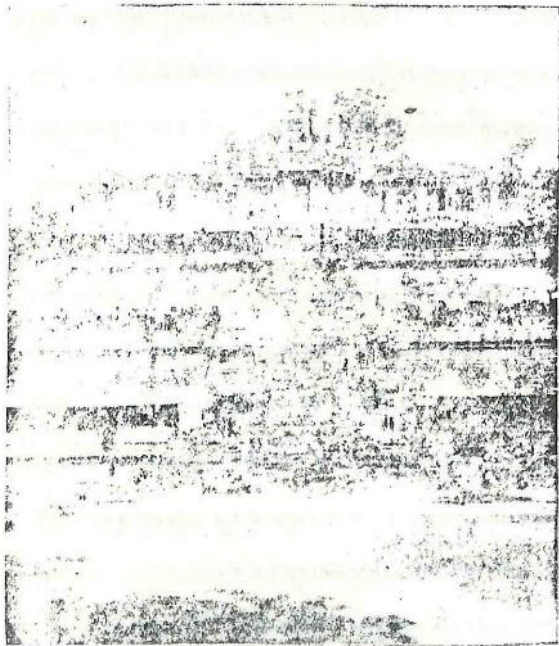
ជាន់ថ្នាក់ដែលតូច ។ មិនកាចឲ្យយើងធ្វើដំណើរបាន
ហើយប្រកបដោយក្បាច់រចនាលេចឡើងគ្រឿងគ្រឿង ហាក់ដូច
ជាមកុដមួយដ៏តូច ធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ក្បាច់មកុដនេះ មាន
ក្បាច់ល្អិត ។ ទៅជុំវិញខ្លីនៅបាតរោងខ្លី ដែលមានបន្ទុច
ដាក់ចំរាងខ្លីមុខកែងសម្រាប់សំគាល់ខ្លះមណ្ឌបតូច ។ ចំណែក
បរិវេណសម្រាប់ធ្វើដំណើរតាមមាត់ មានរាងខ្លីនិរតិយស្រប

ព័ន្ធពី ។ នៅទីនោះ មានសភាពស្ងៀមស្ងាត់ពុំមានជា
 សកម្មភាពអ្វីសោះឡើយ នៅតាមរោងទងរាងកោង ធ្វើត្រង់
 បាយក្រៀមហុំត្រង់ដោយដំបូលមួយ ធ្វើនេះហាក់ដូចជាស្រប
 ទៅនឹងការតាក់តែង ដែលបានចារឹកនៅដំណាច់នៃសតវត្ស
 ទី ១០ និងនៅដើមសតវត្សទី ១១ ។

អ្នកទស្សនាដែលបានឈប់សំរាកនៅលើជណ្តើរនៃវិមាន
 រាងសាដីនៅខាងលិច និងឃើញប្រាសាទមួយនេះទេ ដែល
 បានផ្តល់នូវការកត់សំគាល់របស់ពិសេសៗ នៅតាមរោងទង
 តូចៗ ដែលមានប្រវែងតែមួយម៉ែត្រ ជួនកាលមានជាន់
 កោង ២ ភ្ជាប់គ្នា ហើយមានរចនាជាក្បាច់នៅតាមជួរឱ្យកើតទៅ
 ជារាងអ្នកដែលមាននៅក្នុងកន្សោមតាទ ។

(១៧)

នៅលើដំបូលខ្ពស់ ចង្អុលបានជាទីឆ្ងាយសម្រាប់សំរាក
 កាយ ហើយមានទស្សន៍យកភាពច្នៃក្បាច់យ៉ាងល្អៗ នៅលើ
 វិហារជិតខាងនៃប្រាសាទបាពួន គេសង្កេតឃើញខ្លះទៀតមាន
 ស្លាកស្នាមចាស់ៗ នៅរោងទងក្រោមវិហាររាង ២ ជ្រុងទ្រវែង

ក្រសួង ប្រៃសណីយ៍

ជាតិសុខភាព

ដែលលេចត្រដែតឡើងនៅខាងក្រោមពីធុបាយក្រៀមដែលមាន
 ប្រវែង ២ ម៉ែត្រ ៥០ ។ វត្ថុចុកណាជាច្រើនបានត្រូវទូចខ្ទេចខ្ទីរ
 អស់ នៅវិហាររាងខ្លួនធ្វើពីធុបាយក្រៀម មានប្រាសាទ
 សម្រាប់បង្គុលបង្ហាញនូវទិសទាំង៤ ត្រង់ផ្នែកខ្ពស់បានទូចខ្ទេច
 ខ្ទីរអស់ ។ ការកសាងនេះប្រហែលជាមានសភាពដូចដើម
 ប៉ុន្តែត្រូវរៀបចំផ្លាស់ចូរទឹកខ្លួនក្នុងសម័យណាមួយមិនទាន់ បើ
 តាមមតិ លោក ជីវ - តា - ក្លាន់ ថា សំណង់ខ្ពស់ជាងគេធ្វើឡើង
 ដោយគ្រឿងសម្ភារៈស្រាល ។ ។

ថ្នាក់ទី ១ នៃវិមានភាគាស ហាក់ដូចជាមាននៅក្នុង
 រជ្ជកាលព្រះបាទយសោវរ្ម័ន ពីព្រោះមានអក្សរសិលាចារឹកក្នុង
 ឆ្នាំ ៩១០ ធ្លាក់ភ្ជាប់នៅតាមជួរទ្វារបង្គុលនៃឆកខាងកើតនៃ
 វិហារសព្វថ្ងៃនេះ ទាក់ទងទៅនឹងរូបសំណាកព្រះនារាយណ៍
 - ក្រិស្ណៈ ទុកសម្រាប់បង្គុលស្នងដែលមាននាមថា “ ត្រៃលោក-
 នាថ ” ។ សភាពដែលប្រឌិតឡើងឱ្យស្របទៅតាមសភាព
 នៃធម្មជាតិ ដែលសមតាមភាពនៃប្រាសាទវិមានភាគាស ហើយ

បញ្ជាក់ខ្លួនស្នាដៃនៃព្រះបាទ យសោវរ្ម័ន ។ ផ្លូវចូលទៅ
 កាប់មណ្ឌលព័ន្ធជាំនីមួយ ត្រង់ជ្រុងខាងកើតបានទិតចូលទៅ
 ជិតវិហារ ខេរមិនមែនជាមតិរបស់លោក ល្វី វិណ្ណ ដែលបាន
 ឃើញខ្លួនផ្លូវចូលបង្អួត បានសំណង់ចារឹកតាមផ្លូវនៃវិហារភាគស
 ម្រាយពេលដែលផ្លូវចូលវិហារមួយនៅភ្នំបាខ្លាំង ។

ចេញពីវិហារខាងត្បូងមក គេកាចចូលតាមប្រហោងជញ្ជាំង
 ដែលឆ្លុះ តោមណ្ឌលនេះ ត្រង់ផ្លូវចូលខាងកើតនៃបាគួន
 បេរីវិតប្រាសាទនេះ មានផ្លូវជើងមួយទៀតខាងទិសឦសាន
 សម្រាប់ចាត់ចែងការកិច្ចផ្សេង ។ ។

ប៉ុន្តែយើងកាចធ្វើដំណើរបានស្រួលដែរ ដោយចេញពី
 មណ្ឌលព័ន្ធជាំនីមួយតាមនាគខាងកើត ហើយដើរមន្តមកទៀតតាម
 ផ្លូវខាងស្តាំនៃទួលខ្ពស់កងខ្លាំងដែលធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ប្រកប
 ដោយមិច្ឆាដែលទ្រទ្រង់ដោយសសរយ៉ាងត្រង់ ពីជញ្ជាំងខាង
 កើតទិសខាងត្បូង ដែលទំលាក់ដាច់ពីមណ្ឌលព័ន្ធ ជិតទីប្រាសប្រាប់
 កាល អ្នកនឹងសំណល់ពីបុរាណនៅមណ្ឌលចាំនីមួយ ធ្វើពីថ្មបាយ

ក្រៀម ត្រូវបើកចំហរគាំព័ទ្ធជាងលិច ដែលត្រូវខូចខ្ទេចខ្ទីរអស់ ។

នៅភាមមុមខាងទិសអគ្នេយ៍នៃមណ្ឌល មានសង់គ្រឹះស្ថាន
ពីរធ្វើពីថ្មបាយក្រៀមនៅសម័យក្រោយចំផុត គ្រឹះស្ថានដែល
សំខាន់ជាងគេ គឺគ្រឹះស្ថានដែលមានផ្លូវមុខពីរ មានបង្អួចបែរ
ទៅទិសខាងត្បូងនិងមានរន្ធនឹងកោងហើយធំដែលមើលពីចំហៀង
ហាក់ដូចជាផ្នត់អង្គាញ៉ា។ គ្រឹះស្ថាននេះ គេហៅថា "បណ្ណាល័យ"

មានរូបនាគមួយ នៅខាងកើតផ្លូវចូលទៅក្នុងវាំងខាង
ក្រោយខឿនដណ្តើរនៃដីទួលលានដំរី ហើយជាកន្លែងសំខាន់
ជាងគេនៅខាងជើងនិងខាងត្បូង ព្រោះនាគនេះមានផ្លូវពីរចាក់

ថ្មបាយក្រៀម ។ លើកលែងតែផ្នកកណ្តាលដែលមានជាទី
ឆ្ងាយ រូបនាគកោងដោយផ្ទះនោះជាសញ្ញាទ្រប្រយ័តដោយ
មានសភាពពុំសូវមាំមួន ។ នៅភាមផ្ទៃមហាបង្អួចមានរូប
ចម្លាក់ក្បាលយក្ស ។ មានសិលាចារឹកធ្លាក់ក្នុងឆ្នាំ ១០១១
ក្នុងរជ្ជកាលនៃព្រះបាទ សុរិយាវរ្ម័នទី ១ ជាអត្ថបទនៃសម្បជ
អ្នករាជការនៃព្រះរាជាណាចក្រ ។

ព្រះទេពប្រណាម្យ

កសាងក្នុងបុរាណសម័យ ថែរក្សាដោយក្រសួងអភិរក្សអង្គរ
ពី គ.ស. ១៩១៨ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

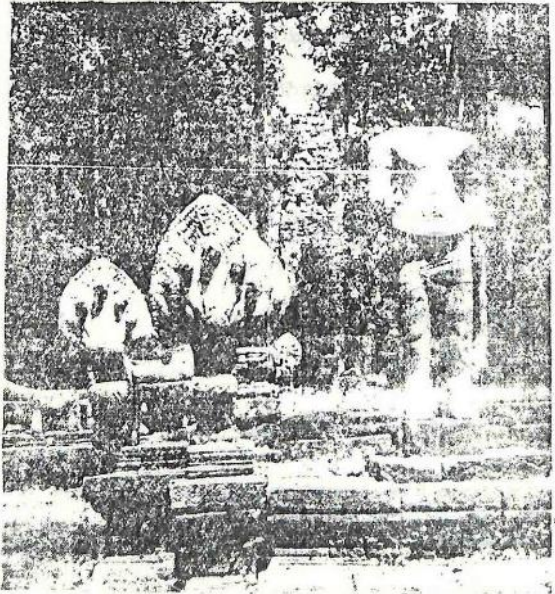
នៅឆ្នាំប្រហែលជា ១០០ ម៉ែត្រ ពីទិសខាងជើងនៃ
ព្រះលានស្តេចគំលង់ គេនឹងឃើញផ្លូវកាត់តាមជនីព្រៃត្នោត
ឆ្ពោះទៅព្រះពុទ្ធរូបអង្គធំ គឺព្រះទេពប្រណាម្យដែលគំពុងគង់តាម
ព្រះវិក្កខេត្តសមាធិ ។ គេត្រូវធ្វើដំណើរកាត់តាមផ្លូវលំមួយ
គ្រាលថ្មបាយក្រៀមប្រវែង ៧៥ ម៉ែត្រ ១១៧ ៨ ម៉ែត្រ តាមលំដាប់
ទិសខាងដែលមានសន្ធិសីមាដាក់នៅតាមជ្រុង ។ និងតាមអ័ក្ស ។

៧៩

ទិសខាងខាង បណ្តោយ ៥០ ម៉ែត្រ ១១៧ ១៤ ម៉ែត្រ
នៅខាងលិចមានទិសខាងមួយទៀតកងដាក់កាត់បាទ ជ្រុងមួយ ។
មានប្រវែង ៣០ ម៉ែត្រ ។ ជញ្ជាំងដែលខាងក្រោមធ្វើពីថ្មភក់
និងក្រណាត់ធ្វើពីថ្មភក់ ប្រកបដោយរូបចម្រុះបក្តាញក ។
នៅភាគីដាក់ឈមមុខទៅខាងកើតនឹងភ្នាក់ដៃនាគ ដែល

សាងកងបុរាណសម័យ ។ មានសម័យសន្តិភាពជាតិក្នុង
 ទៅគ្រប់ជ្រុងជ្រោយសេចក្តីថា ព្រះកាស្រមជំនាន់ដើម ដែល
 ព្រះបាទ យសោវរ្ម័ន បានកសាងកងសកវត្សរ៍ ៧ ។

ប្រាសាទរុតៈប៉ាលីស័យ

មើលបំពង់ ខាងកើត

ព្រះបាលីលីយ

គួរព្រះវិហារសាងនៅដើមសតវត្សទី ១២ គោបុរៈខាងក្នុង
សាងក្នុងចុងសតវត្សទី ១២ ដល់ដើមសតវត្សទី ១៣ ទទួល
ចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ ចាប់ផ្តើមថែ
រក្សាតាំងពី គ.ស. ១៩១៨ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ធ្វើដំណើរតាមផ្លូវចោតមួយ ឆ្ពោះទៅទិសខាងជើងឈៀង
ខាងក្នុងហ្លួស ក្រោយទេពប្រណាម្យតាមផ្លូវប្រវែង ១៥០ ម៉ែត្រ
តាមព្រះរាជលានដែលមានកំពស់ពីរថ្នាក់ គេនឹងបានឃើញ
ព្រះពុទ្ធរូបអង្គធំមួយនៅតាមគោបុរៈ ហើយនឹងបានដល់
ព្រះវិហារព្រះបាលីលីយ ដែលតំបន់ដោយដើមស្ពឺនិងដើម
ឈើទាលមើលពីចម្ងាយទៅមានសម្រស់យ៉ាងល្អថ្លក ។

ប្រាសាទព្រះពិដូ

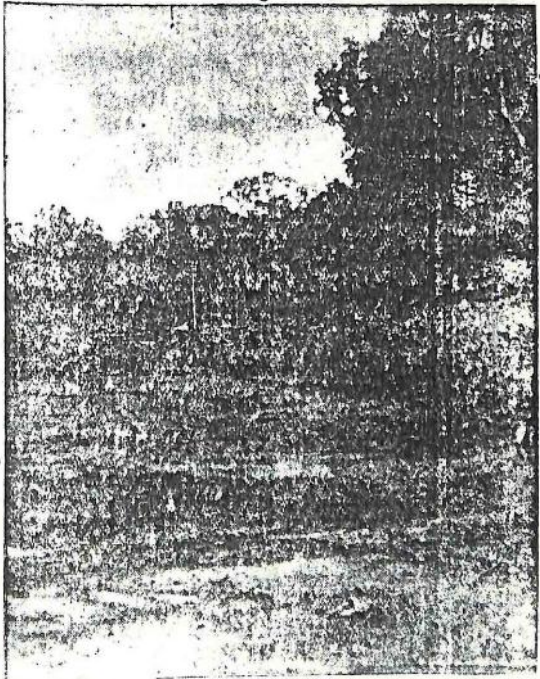
វត្តសំខាន់ៗ សាងនៅចុងសតវត្សទី ១២ ទទួលចំពោះ
ប្រាហ្មណ៍សាសនា លើកលែងតែគួរព្រះវិហារមួយ ទទួលចំពោះ
ព្រះពុទ្ធសាសនា ។

ការគ្រប់គ្រងថវិកាដោយក្រសួង ឥករក្សស្ថិត ព័ត៌ ស.រ.

១៧១៨ របៀបមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទព្រះព័ត្ត គឺជាទីប្រជុំដែលមានប្រាសាទ ៥ និង
ទីលានស្ថិតនៅខាងជើងព្រះរាជលានជ្រុងខាងកើត នៅចំពីមុខ
ទេពប្រណាម្យ ដែលលេចឡើងឆ្មារតាមកនៃទីក្រោមដើមរុក្ខ-
ជាតិធំៗ ។ ប្រាសាទនេះសាងឡើងក្នុងជំនាន់ដែលប្រកប
ទៅដោយការសំគិតសំគាល់យ៉ាងពិតប្រាកដ តាមការរចនាស្ថិតវត្ថុ
ក្នុងដើមសតវត្សរ៍ទី ១២ ។

ព្រះលានដំរី

ព្រះរាជលាងអង្គធំ

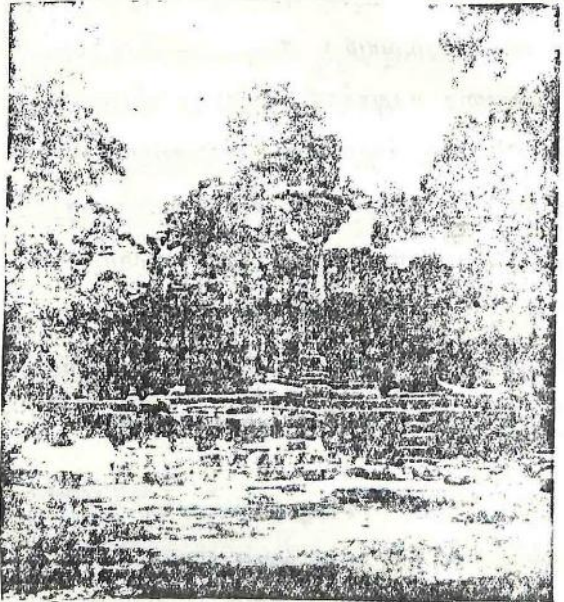
នៅមុខទ្វារជើងប្រាសាទបាយ័ន ផ្លូវស្របគ្នាពីរតម្រង់ពីជើងទៅ
 ត្បូងបង្កើតជាទីលានមួយចំណាយ ៧២០ម. ទទឹង ៨០ម.
 ដោយមានផ្លូវមួយកាត់ចំកណ្តាលឆ្ពោះទៅ “ ទ្វារជ័យ ” ទៅ
 ទ្វារកើត ។ ផ្លូវស្របទាំងពីរនេះធ្វើឲ្យមានការចាក់ទង់រាង
 ប្រាសាទនា ។ គឺផ្នែកទ្វារកើត : ប្រាសាទស្នូត្រីត្បូង ,
 ប្រាសាទយ៉ាងទ្វារត្បូងនិងទ្វារជើង, ព្រះពិធី; ទ្វារលិច
 ប្រាសាទបាពួន, ព្រះលានជ័រ, ព្រះរាជវាំង, និងប្រាសាទ
 វិមានអាកាស, ព្រះលាន “ ស្តេចគំសង្ក ” , ទេពប្រណម្យ
 និងព្រះបាលីល័យ ។

ទំហំព្រះលានពីរនោះមាន ២០០ម. X ៥៥០ម. អាចឲ្យ
 ក្បួនវៃចនា។ និងក្បួនព្យាយាមគ្រា ប្រព្រឹត្តទៅបានយ៉ាងងាយ។
 គឺព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ (ចុះសត្តវត្សទី ១២) ដែល
 បានសាងព្រះលាននេះ ។ លើព្រះលានមានសង្ក័រវិទិកា

អំពីសម្ភារៈស្រាល សម្រាប់ព្រះរាជាព្រមទាំងព្រះរាជបរិពារ
ទ្រង់ទតទស្សន៍យកាតផ្សេងៗ ។ ។

ព្រះលាង “ ស្តេចគំលង់ ” ស្ថិតនៅខាងជើងព្រះលាង
ជំរី ដោយប្រកមួយទ័ណ្ឌជាចំរើតា ។ បដិមាករវែងលេខនិយម
ហៅថា “ ស្តេចគំលង់ ” នោះ គឺដោយហេតុតែមានស្រដៀង
លើធ្មេញពពាលដូចជាភើតយូង ។ តាមការស្រាវជ្រាវនិង
ដោយសំគាល់ទៅលើសេចក្តីចារឹកមួយយូរក្រោមព្រះទ័ន បដិ-
មាករនេះគឺ “ ស្តេចយោមរាជ ” ហើយលាងជំរីនេះគេអាច
ចាត់ទុកជា “ វាលព្រះមេរុ ” សម្រាប់វិលាយព្រះសពព្រះរាជា ។

ប្រាសាទធម្មានន្ទ

មើលបំពាក់កញ្ចក់

ប្រាសាទធម្មានុស្ឋិ

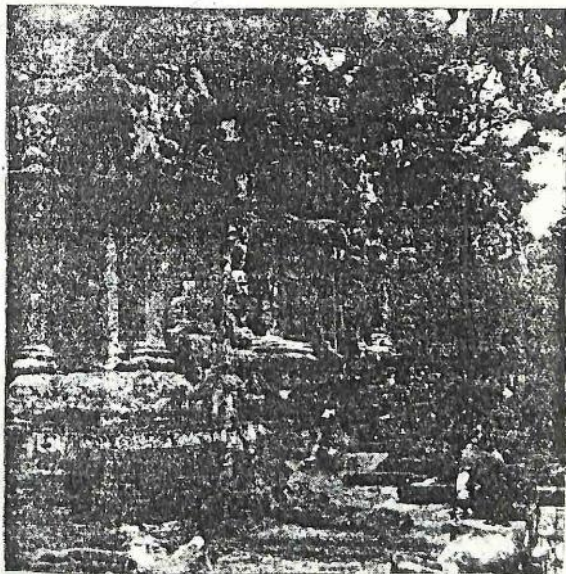
សាងនៅចុងសតវត្សរ៍ ១១ ដល់ពាក់កណ្តាលសតវត្ស
 ១២ ដោយស្នាដៃព្រះហស្តព្រះបាទឧត្តរាជវរ្ម័នទី២ ទទួល
 ចំពោះព្រហ្មញ្ញសាសនា ។ ក្រសួងអភិរក្សស្ថិតិ ចាប់ផ្តើម
 ថែរក្សាពី គ.ស. ១៩១៨ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ធ្វើដំណើរពីស្ថិតិរាជធានីភ្នំពេញ ដែលស្ថិតនៅតាមអ័ក្ស
 នៃគោបុរៈខាងកើត ចម្ងាយប្រហែល ៥០០ ម៉ែត្រ ពីគោបុរៈ
 នេះទៅ គេនឹងឃើញប្រាសាទធម្មានុស្ឋិតនៅពីខាងជើង
 ប្រាសាទពៅសាយ ។ ប្រាសាទនេះមានទម្រង់បឋមនិងការ
 រចនាផ្សេងៗ មានលក្ខណៈដូចប្រាសាទបាពួននិងប្រាសាទ
 អង្គរវត្ត ប៉ុន្តែមានការខូចខាតអស់ជាច្រើន សព្វថ្ងៃក្រសួង
 អភិរក្សស្ថិតិបានស្ថាបនាឡើងវិញរួចស្រេច ។ បើតាមអក្សរ-
 សិលាចារឹក នៅក្នុងកណ្តាលនៃប្រាសាទចេងមាលាប្រាប់ថា
 ប្រាសាទធម្មានុស្ឋិ សាងឡើងក្នុងពេលជាមួយគ្នានឹងប្រាសាទ
 ចេងមាលា ហើយនឹងប្រាសាទចន្ទាយសំរែ ។

ប្រាសាទធម្មានុមានគោលសំខាន់មួយគត់វិហារ ដែល
 លាតសន្ធឹងពីលើចម្លងកង ៤ ជ្រុងទ្រវែងមួយនៅទិសខាងកើត
 ដែលជាប្រាសាទប្រកបទៅដោយគោបុរៈពីរយ៉ាងសំខាន់ៗ គឺ
 គោបុរៈមួយស្ថិតនៅខាងកើត មួយទៀតស្ថិតនៅត្រង់ជ្រុងខាង
 ត្បូង ។ គេត្រូវដើរឆ្លងកាត់ស្រះបោកុរណ៍មួយ ដែលតំឡុង
 វិញប្រាសាទ ហើយគេចូលទៅក្នុងបរិវេណប្រាសាទ ដែល
 មានគ្រឹះកំពែងធ្វើពីថ្មបាយក្រៀមតំឡុងវិញ មានចរណ្តាយ
 ៦០ ម៉ែត្រ ទទឹង ៤៥ ម៉ែត្រ ។

194

ប្រាសាទចៅសាយទេវតា

មើលពីជ្រុងខាងកើតឃើញខាងជើង

ប្រាសាទចៅសាយទេវតា

សាងនៅចុងសតវត្សទី ១១ ដល់ពាក់កណ្តាលសតវត្ស
 ទី ១២ ដោយស្នាដៃព្រះហស្តព្រះបាទឧត្តរាទិត្យវរ្ម័នទី ២ ឧទ្ទិស
 ចំពោះព្រហ្មញ្ញសាសនា ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ ចាប់ផ្តើម
 ថែរក្សាតាំងពី គ.ស. ១៧១៧ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។
 ធ្វើដំណើរចេញពីអង្គរធំតាមទ្វារជ័យ ដែលស្ថិតនៅតាម
 អ័ក្សនៃគោបុរៈខាងកើត គេនឹងប្រទះឃើញប្រាសាទចៅ
 សាយទេវតា ដែលស្ថិតនៅឆ្ងាយពីគោបុរៈអង្គរធំប្រហែល
 ៥០០ ម៉ែត្រ ។ ប្រាសាទចៅសាយទេវតានេះមានសភាព
 ស្រដៀងគ្នានឹងប្រាសាទធម្មាឧទ្ទិសដែរ ហើយស្ថិតនៅខាងត្បូង
 ប្រាសាទធម្មាឧទ្ទិស ទុកណាជាគេពុំបានដឹងពីគម្រោងដ្ឋានការ
 ខូចខាតរបស់ប្រាសាទនេះក៏ដោយ ក៏គេអាចយល់
 ស្ថាបត្យកម្មនិងការរចនាផ្សេងៗ ដែលមានលំនាំលក្ខណៈដូច
 ប្រាសាទអង្គរវត្តដែរ ព្រោះជាប្រាសាទមានការរចនាតាមលំ
 នាំខ្មែរនៅចុងសតវត្សទី ១១ ដល់ពាក់កណ្តាលដើមសតវត្ស

ចំ ១២ បើតាមសីលាចារឹកនៅនឹងភ្នំកណ្តាលនៃប្រាសាទបេង
មាលាប្រាប់ថា ប្រាសាទនេះកសាងក្នុងពេលជាមួយគ្នានឹងប្រា
សាទបេងមាលា ហើយនឹងប្រាសាទចម្លាយសំរែ ។

ប្រាសាទចៅសាយទៅតា មានការបាក់បែកសស់ជាច្រើន
មកដោយអវិជ្ជាហើយ ប្រាសាទនេះប្រកបដោយរោងចុះ ៤
និងចណ្តាលយ ៤ ដែលបង្ហាញឲ្យឃើញខ្លះសំណល់នៃផ្ទាំង
ចម្លាក់ជាច្រើននៅជុំវិញប្រាសាទ ។

ប្រាសាទតាកែវ

សាងនៅចុងសតវត្សទី ១០ និងដើមសតវត្សទី ១១

រវាងឆ្នាំ ១០០០ ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៥ ចប្បាមរណៈ
ព្រះនាមបរមវរៈ លោក និង ព្រះបាទសុរិយាវរ្ម័នទី ១
ចប្បាមរណៈ ព្រះនាមបរមនិព្វានបតៈ ឧទ្ទិសចំពោះព្រះនា-
កយណ៍ " ព្រហ្មញ្ញសាសនា " ។ ក្រសួងអភិរក្សស្ថិតិ
បានចាប់ផ្តើមថែរក្សាតាំងពីឆ្នាំ១៩៤០រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទតាកែវ ស្ថិតនៅពីខាងកើតស្ទឹង ហើយស្ថិត

(១៧)

នៅខាងជើងចូល ការធ្វើដំណើរទៅកាន់ប្រាសាទនេះ ដោយ
 យើងត្រូវតាមផ្លូវខាងលិចខ្លះខាងត្បូង ។ ប្រាសាទនេះផ្ទះ
 ប្លង់ ១ ក្នុងរាងប្រលោម ដែលមានសករណ៍តាមធម្មតាប្លែកពី
 គ្នា ខាងត្បូង គ្រប់ដំបូលខ្លះទៀតខ្លះទៀតប្រកែកពី
 គ្នា គឺតុប្បូរមានរាងសាស្ត្រសំខាន់ៗស្រដៀងគ្នាមធ្យមគ្រឿង
 គ្រប់គ្រាន់ ប៉ុន្តែមានកងជាចេតិយ យើងមិនឃើញ
 មុខជាចម្លាយតូច ។ ស្ថិតនៅតម្រៀមគ្នាជាជួរ ២ ជ្រុងទ្រង់
 រាយតូច ។ ខាងនេះលេចជាកងទាំងទំនងជាផ្នែក ដែលលយ
 រាញ់ហើយហាក់ដូចជាទំនុក ។

ចំនងជើងជាហេតុអ្វី បានជាការកសាងប្រាសាទនេះតុប្បូរ
 រាងគ្រប់គ្រាន់ជាលំអ ប្រហែលជាកំពុងកសាងតុប្បូរហើយ
 ស្របវែនព្រះរាជាទ្រង់ទ្រង់ទ្រង់ទៅ ព្រះរាជាដែលសោយរាជ្យ
 រាយមកទៀតតុប្បូរកសាងបន្ថែម ឲ្យមានក្បួនរចនាមុខ
 រាងទៅតាមសកសម្ភារឡើយ ហោះបីជាព្រះរាជាអ្នកកសាង
 រាងគ្រប់គ្រាន់ហេតុអ្វីយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គ្មាននរណាមួយជា

អ្នកធានាអះអាងថាខ្លួនមើលការកសាងឡើយ ព្រោះហេតុនោះ
 បានជាប្រាសាទនេះត្រូវមានសម្រស់ដូចប្រាសាទដទៃទៀត ។
 ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ប្រាសាទនេះនៅតែមានទំនង
 និងគុណភាពយ៉ាងច្រើននៅដែក ខ្លះដែលមានការសំរិតសំ-
 ភាន់គួរជាទីពេញចិត្តដែរ ។ ដោយសារការសិក្សាយ៉ាង
 ល្អិតល្អន់ អំពីសំណាក់លោកស្រី ក្នុងរាជវង្សសាត្រ ,
 លោក ហ្គោទ្រូប៊ែរ និង លោក សិវែស ដែលពិនិត្យប្រាសាទ
 នេះក្នុងទស្សនៈវិបាកវាគ្គ គេអាចសន្និដ្ឋានបានថាប្រាសាទនេះ
 សាងនៅចន្លោះពេលដែលសាងដែកមួយ ខែប្រាសាទចម្លាយ
 ស្រី និង គោបុរៈ ខែព្រះលាងអង្គរធំ គឺកសាងឡើងនៅក្នុង
 ចន្លោះចុងសតវត្សទី ១០ និងដើមសតវត្សទី ១១ ។
 អក្សរសិលាចារឹក ដែលនៅទំនងដើមសសរគោបុរៈខាងកើត
 មានចំនួន ១០០៧ គូ ដែលដំណាលពីអំណោយខែការ
 កសាងប្រាសាទនេះ តែត្រូវបានប្រាប់អំពីគ្រឹះដែលជាមូល
 ដ្ឋានទេ គេបានចារក្រាបនឹងផ្ទាំងស្លឹកស័ម្ពាមួយ ដែលគេបាន

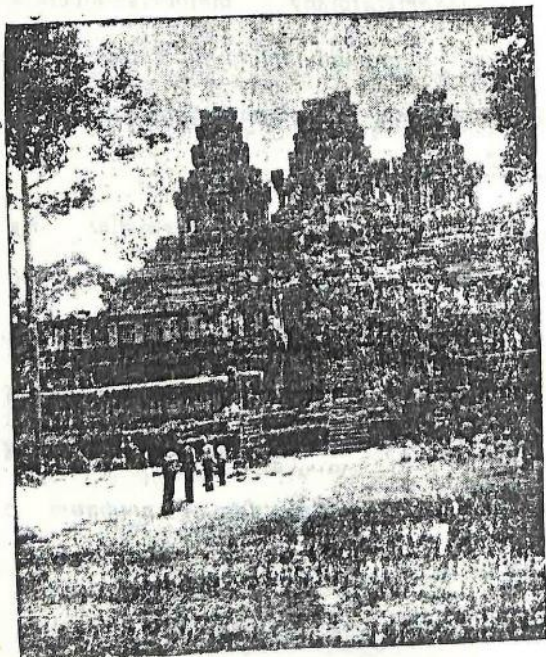
199

កេរ្តិ៍ឈ្មោះនៅក្នុងបណ្តាញយោធិ៍ត្រូវ ផ្ទាំងសីហានេះមាន
 គតិច្បាយភិការចាត់តែងទូទៅ ក្នុងរដ្ឋកាលនៃព្រះបាទសុរិ-
 យាវរ្ម័នទី ១ ថ្មីត្រូវតែមានធ្វើទិសភិការកសាង ក្នុង
 ឆ្នាំ ៨៧៣ ដោយព្រះបាទយសោវរ្ម័នយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏
 លោក សិវផែស បានយោបល់យល់ថាប្រាសាទតាកែវនេះ ចាប់
 ផ្តើមកសាងឡើងដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៥ ហើយកសាង
 បន្តិចដោយព្រះបាទសុរិយាវរ្ម័នទី ១ គឺជាក្នុងមាសឈ្មោះ
 "ហិមាសិរី" តំណាងក្នុងព្រះសុមេរុ ជាប្រាសាទសំណាក់ការ
 មួយរបស់ព្រះយមរាជ ជាតុលាការជាខ្ពង់ខ្ពស់ ។

ប្រាសាទនេះមានរាងជាសាជីហើយមានថ្នាក់ ៥ ដែល
 មានកំពស់រួមទាំងរាស់ ២២ ម៉ែត្រ គួបប្រាសាទដែលមានថ្នាក់ពីរ
 នៅពីក្រោម មានផ្លូវត្រូវជុំវិញ ដែលថ្នាក់ក្រោមបំផុតមានធ្វើ
 ជាកំពែងជញ្ជាំងត្រូវជុំវិញ ថ្នាក់បន្ទាប់មួយទៀតមានថែវត្រូវ
 ជុំវិញ ដែលមានគ្រឿងគាំទ្រ កើតឡើងដោយស្នាដៃ
 មនុស្សធិត ។ ដែលសាងឡើងស្ថិតនៅក្នុងផ្លូវនៃជ្រុងតែមួយ

ស្របនឹងភិក្ខុភាគនៃប្រាសាទ ជាកន្លែងមានសភាពចង្អៀត
 ចង្អល់ ហើយនិងជាកន្លែងដែលធ្វើឡើងដើម្បីព្យាបាលជម្ងឺ
 ជាបណ្តោះអាសន្ន នេះជាហេតុនាំឲ្យមានការចាប់ការម្នាក់
 យ៉ាងក្រៃលែង ។

ប្រាសាទនេះសាងឡើងដោយប្រាសាទនានាដែរ តាម
 សភាពធម្មតា ការកសាងឡើងដើម្បីទទួលសំរាប់មនុស្សណា
 ដែលមានប្តីប្រាមីដូចព្រះគាទិទេព ។ បើតាមការពិចារណា
 សព្វគ្រប់ទៅ ឃើញថាការកសាងនោះមានការសំគិតសំគាន់
 ផ្គត់ផ្គង់ជាទីជម្រក ឬត្រូវតែពុំមានការរចនាជាក្បាច់យ៉ាង
 ណាក៏ដោយ ការតុបតែងនៅតែមានសភាពល្អជាធម្មតា ។

ប្រាសាទតាកែវ

មើលបំពុំមុខខាងកើត

ប្រាសាទតាព្រហ្ម

សាងពីពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ទី១២ ដល់ចុងសតវត្សរ៍ទី១៣

១១៨៦ ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ បញ្ជាមរណៈ

ព្រះនាមមហាសំគត បតៈ ឧទ្ទិសចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ។

ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ ចាប់ផ្តើមថែរក្សាពី គ.ស. ១៩២០ រហូត

មកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ការធ្វើដំណើរចូលទៅទស្សនាប្រាសាទនេះ ត្រូវចូល

បានតាមផ្លូវពីរគឺ បើចូលពីទ្វារទិសខាងលិចត្រូវឲ្យឃានជំនិះ

រ៉ូម៉ក ឬ រថយន្តទៅឈប់ចាំនៅទ្វារទិសខាងកើត បើចូលពីទ្វារ

ទិសខាងកើត ត្រូវឲ្យឃានជំនិះទៅឈប់ចាំនៅទ្វារទិសខាង

លិចវិញ ។ ពីទ្វារខាងកើតទៅទ្វារខាងលិចនៃប្រាសាទ

តាព្រហ្មមានចម្ងាយផ្លូវ ១ គីឡូម៉ែត្រ ។

តាមធម្មតាទូទៅ លោក កាល់ឌូហ៊ីចឡី បានមាន

ប្រសាសន៍ថា : លោកអ្នកត្រូវតែថែរក្សាធម្មជាតិទាំងនេះឲ្យ

ស្ថិតនៅក្នុងសភាពថ្លៃថ្នូរជាដាច់ខាត ព្រោះធម្មជាតិទាំងនេះត្រូវប្រោះ

ត្រូវដោយទឹកភ្លៀងនិងកំដៅព្រះអាទិត្យ ។

ពោះបីធម្មជាតិទាំងនេះ ពុំមានការហត់ឡើយយ៉ាងណា
ក៏ដោយ ប៉ុន្តែមានការវិវាទសទួចខាតអស់ជាច្រើន ដោយ
ហេតុនេះហើយ បានជាសាលាបារាំងវិសេសផ្នែកចុងចូតាបាន
ប្រៀបធៀបនូវការលូតលាស់ចំរើនយ៉ាងសំខាន់ ក្នុងករណីយ
ដែលគេបានជួសជុលឡើងវិញខ្លះ ដើម្បីនឹងរក្សានូវសភាព
បុរាណឲ្យបានគង់ទ្រង់ជ័យជល ហើយជាប្រាសាទប្រកបដោយ
ព្រៃឈើដ៏ច្រើនដុះស្រោងស្រីង ។ ចើនិយាយឲ្យស្របទៅ
តាមភស្តុតាងដែលគេបានសំគាល់ ឃើញនូវក្បាច់រចនាខ្មែរ
ហាក់រស់រវើក ។

គួរឲ្យមានសេចក្តីសោកស្តាយយ៉ាងខ្លាំង ចំពោះបដិមារូប
ដែលគួរឲ្យអត់សរសើរមិនបាន ព្រោះវត្ថុនិមួយ ៗ មានបច្ច័យ
ទាក់ទងទៅនឹងចិត្តជាស្ថាពរ ហាក់ដូចជាទំនេះធ្វើឲ្យនឹកឃើញ
នូវគុណជាតិដែលជាហេតុនាំឲ្យដឹងខុសត្រូវ ។

ការត្រួសត្រាយឲ្យបានស្រឡះ ដើម្បីឲ្យស្រួលដល់ការ

ទស្សនាខ្ញុំបុកណាវត្តដែលបាក់ទ្រុឌទ្រោម ហើយមានលក្ខណៈ
 តូចធំដុះគ្របពីលើ ព្រមទាំងចូលឈើធំៗ ដែលរុំភ្នំខ្ពស់
 ព្រាយនៃនិម្មាមនកម្ម នាំឲ្យបាត់លំអនៃប្រាសាទ ។ យើង
 សូមឲ្យមានការគ្រោះរះពីអ្នកទេសចរ ខ្ញុំការពិនិត្យព័ត៌មានយ៉ាង
 យូរចំពោះថ្មនៃប្រាសាទនេះឲ្យបានសព្វគ្រប់ លោកអ្នកនឹង
 មានការញ្ជួលចិត្តយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការទ្រុឌទ្រោមចុះនៃប្រាសាទ
 ទាំងស្រុង ។

ការទស្សនាប្រាសាទតាព្រហ្មត្រូវចូលតាមទ្វារពីរគឺ ទ្វារ
 ខាងកើតនិងទ្វារខាងលិច ព្រោះទ្វារទាំងពីរនេះមានការចាក់ទង
 គ្នាដូចបង្ហាញនៅផែនទីស្រាប់ ការធ្វើដំណើរត្រូវប្រុងប្រយ័ត
 បន្តិច ព្រោះច្រើនវង្វែងផ្លូវ ។ បើតាមការពិតទ្វារទាំងពីរ
 នេះស្ថិតនៅម្ខាងម្នាក់ចាក់ទងគ្នាដោយសារចម្លងតូចៗ ដែល
 នៅហែរគ្នា ពុំចេះអស់ពុំចេះហើយពាសពេញរកយល់មិនបាន
 ព្រោះចម្ងាយទាំងនេះ ប្រចាក់ប្រទ័សគ្នាដោយផែនសិលាធំៗ
 ដែលរលំធ្លាក់ ប៉ុន្តែនៅតែមានគុណភាពយ៉ាងប្រសើរតាមការ

ប្រមូលផ្តុំនៃវត្តភ្នំព័ត៌ ។

ប្រាសាទភាព្រហ្ម គឺជាព្រះវិហារសម្រាប់ព្រះពុទ្ធសាសនា
 ដែលមានទម្រង់ជាជាន់ៗ ក្នុងចំណោមប្រាសាទទាំងឡាយ
 ដែលកសាងឡើងជាថ្នាក់ៗ ព្រោះមានផ្នែកខ្ពស់ៗ ឯរចៀប
 កសាងមានទម្រង់ផ្អែកផ្អួល ទៅតាមការចាំបាច់នៃថែវជាយ៉ាង
 នឹងភ្នំវិហារធំ ដែលស្ថិតនៅលើការប្រជុំនៃគោលសំខាន់ៗ
 ដែលទាក់ទងគ្នាមានទម្រង់ស្របទៅនឹងថែវ ដែលមានជាស្នូល
 " ច្រក " នៅតៗ គ្នាដោយបន្ទាយនិងធ្នូ ។ ឯចំណែក
 អក្សរខាងកើតនិងខាងលិច មានផ្នែកចូលរហូតទៅដល់ក្នុង
 ប្រាសាទ ។ យើងមានមនោសញ្ចេតនាខ្លះៗភ្ជាប់គ្នា
 ចំពោះផ្ទាំងសិលាដែលបាក់បែកនៅក្នុងប្រាសាទទាំងនេះ ដែល
 សាងចម្អុយ លើគ្នាលយចេញក្រៅ បើតាមការពិនិត្យឲ្យច្បាស់
 ទៅគេច្រើនឃើញមាននៅក្នុងប្រាសាទប៉ែកខាងកើត ។

កំពែងបរិវេណពីរដែលនៅតៗ គ្នា មានសភាពជាជញ្ជាំង
 ធម្មតា កំពែងខាងក្រៅមានបណ្តោយ ១.០០០ ម៉ែត្រ ទទឹង

៦០០ ម៉ែត្រ ពីទីជុំវិញក្រុមប្រាសាទទាំងមូល គេពុំមានការងឿន
 គួល់តែជញ្ជាំងទាំងនេះទេ ព្រោះជាជញ្ជាំងដែលសង់ឡើងប្រកប
 ដោយថែវ ព្យ យ៉ាងសំខាន់ ។ ហើយដែលស្ថិតនៅជិត ។ គ្នា
 ក្នុងផ្ទៃដីកង ៤ ជ្រុងស្មើ ដែលមានប្រវែងមួយជ្រុង ។ ចំនួន

១០០ ម៉ែត្រ កប់បាក់ទៅក្នុងប្រកបនៃប្រាសាទដែលមាន
 វែង ៦០ ហិកតា ។ សីលាចារឹកនៅប្រាសាទនេះបានបញ្ជាក់
 ប្រាប់ថា មានមនុស្សចំនួន ១២.៦៤០ នាក់ ស្ថិតនៅក្នុងនាទី
 ប្រាសាទ គឺមានព្រះសង្ឃធំ ៗ ចំនួន ១៨ គង្គី មានមន្ត្រីដាន់
 ខ្ពស់ ២ ៧៤០ នាក់ ទាហាន ២ ២៣២ នាក់ ហើយនៅក្នុង
 ចំណោមពួកទាំងនេះមានស្រីរាប់ចំនួន ៦១៥ នាក់ ។ ល ។

ទុកជាគេបានដឹងនូវកំណត់ពេលកសាងចំនួន ២០ ឆ្នាំ ក្នុង
 រាជ្យព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ការកសាង
 ប្រាសាទទាំងឡាយនេះ នៅតែមានទ្រង់ទ្រាយប្រហែលគ្នានឹង
 ប្រាសាទបាយ័នដែរ តែសព្វថ្ងៃនេះគេរកឃើញគ្រឿងសម្ភារៈ
 ដែលនៅសល់ក្នុងចន្លោះពេលយ៉ាងខ្លី ដោយបានសាងបន្ថែម

នឹងតម្រឹកឲ្យមានសភាពថ្លៃថ្នូរ ។ ព្រមទាំងបំពេញសព្វគ្រប់ពុំឲ្យ
 មានខ្លោះត្រង់កន្លែងដែលត្រូវចាក់ទងដល់លទ្ធិសាសនា ដែល
 គេបានសាងបញ្ជាក់ ឲ្យគ្រឿងអាករណៈនៃអង្គណាមួយឲ្យកើត
 មានឡើង ។ ប្រាសាទតាព្រហ្មនេះមានសភាពស្មុគ្រស្មាញ
 យ៉ាងខ្លាំងតាមការពិនិត្យរបស់លោក ក្រូលលីយេ ព្រោះជា
 ប្រាសាទ ដែលសាងដោយមានសំណង់លយពេញជាយ៉ាង ។
 ហើយដែលមានជាស្នាមរើរៀបចំត ។ គ្នា ដែលនៅតាម
 កន្លែងខ្លះមាន ទ្រង់ច្រាយប្រហាក់ប្រហែលគ្នានឹងប្រាសាទអង្គរ
 វត្ត ច្បាស់ ។ ដោយសារការចង់ដឹងឲ្យជុំវិញនៃការត្រួត
 ត្រាយ ដែលបានចាត់ចែងបញ្ចូលគ្រឿងសម្ភារៈខ្លះ ដើម្បីឲ្យ
 មានការពិតប្រាកដឡើង គេបានទុកប្រាសាទតាព្រហ្មនេះឲ្យ
 នៅមានភាពដដែល ដើម្បីជាភស្តុតាង ។

សន្លឹកសំខាន់នៅប្រាសាទតាព្រហ្មនេះ មានចារឹកនៅគ្រប់
 ជ្រុងទាំង ៤ ដែលគេបានរកឃើញនៅក្នុងថែវជិតគោបុរៈកំពែង
 ទី ២ ដែលមានចុះពីកំណត់កាលពី គ.ស. ១១៨៦ គឺក្រោយ

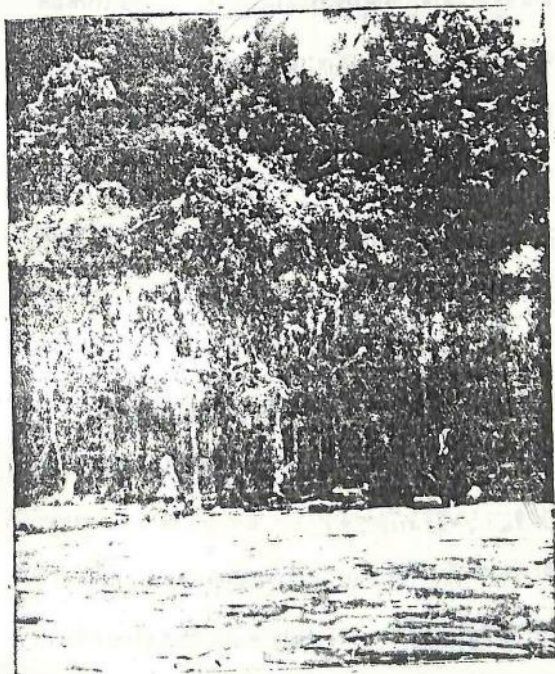
ពេលដែលព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ ទ្រង់ឡើងសោយរាជ្យ ។
 ដោយមានការចាក់ទង់ និងការសាងរូបព្រះមាតាបស់ព្រះអង្គ
 ដែលសាងឡើងជា "ប្រាសាទបារមីតា" ជាក្នុង "សុត្រិកភាព
 នៃគតិបណ្ឌិត" ដែលចូលចិត្តខាងការដោះប្រស្នាសមតាម
 កិរិយានៃអ្នកប្រាជ្ញ ហើយដែលទុកដូចព្រះមាតានៃព្រះពុទ្ធ
 ទាំងឡាយ នេភាចចាត់ដាក់ប្រាសាទនេះទៅក្នុងចំណោម
 ប្រាសាទជាចំណាត់ទាំងឡាយ ខ្ពស់បំផុតនៃព្រះពុទ្ធភាព
 នៃព្រះញាតិវង្ស ដែលទុកដូចជាទេវៈ ។ ក្រោយពីបាន
 រៀបរាប់ខ្លះនាមនៃព្រះអយ្យកោ ព្រះអយ្យកា ព្រមទាំង
 ដោយជ័យ ក្នុងចម្បាំងជាមួយប្រទេសចំប៉ា សំលាចារឹកនេះ
 បានកត់សម្គាល់ថា ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ បានចាត់ចែងឱ្យ
 សាងរូបទេវៈចំនួន ២៦០ ព្រមទាំងរូបព្រះគ្រូនៃព្រះអង្គ ,
 ប្រាសាទមានរូបនាយ ៣៧ ធ្វើពីថ្មភក់ខ្ពស់ៗ , លំនៅ ៥៦៦
 ធ្វើពីថ្ម និង ២៨៦ ធ្វើពីឥដ្ឋ ព្រមទាំងមានជញ្ជាំងកំពែង
 ប្រវែង ២៧០២ ព្យាមធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ។

209

15

មានកម្ម ៣១៤០ ហើយមានប្រជាជន ៧៧.៣៦៥ នាក់
 ជាអ្នកកែច្នៃក្រាសាង តាមសេចក្តីយ៉ាងពិស្តារនៃអត្ថបទនេះ
 ដែលអធិប្បាយបញ្ជាក់យ៉ាងរក្សារក្សាយ ខ្លះបែបបទផ្សេងៗ ។
 គេបានរៀបរាប់ ជាពិសេសខ្លះនានារោជក៏ណាធ្វើអំពីមាស
 ខ្នង ៥ គោន ព្រះវិទនធ្វើពីសូត្រ ៥១២ និងកូស ៥២៣
 ហើយក្រោយពីរាជបញ្ជា ដែលតែងតាំងឡើងសម្រាប់ពិធី
 បុណ្យផ្សេងៗ ទ្រង់បានបញ្ជាឱ្យសាងមន្ទីរព្យាបាលរោគ
 ចំនួន ០០២ ខ្សែក ។

211

ប្រាសាទតារព្វហ្ម

មើលប័ណ្ណាល័យកែតនៅភ្នំពេញទំ ២

ប្រាសាទបន្ទាយក្តី

សាស្ត្រនិពន្ធគណ្តាលសតវត្សទី ១២ ដល់ចុងសតវត្ស
 ទី ១៣ ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ បញ្ជាបរណៈ ព្រះនាម
 "មហាបរមសំគតបតៈ" ទទួលចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ។
 ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ បានថែរក្សាពី គ.ស. ១៩២០ រហូតដល់
 សព្វថ្ងៃនេះ ។

លក្ខណៈសំខាន់ :

ប្រាសាទនេះមានលក្ខណៈដូចប្រាសាទគោកព្រហ្មដែរ ការ
 ធ្វើដំណើរកាត់ប្រាសាទនេះពីម្ខាងទៅម្ខាងបាន ដោយឈប់
 យានដឹកទុកនិងផ្លូវក្លោងទ្វារ ។

បើចេញពីប្រាសាទគោកព្រហ្មចេញមើល ធ្វើដំណើរទៅកាន់
 ប្រាសាទបន្ទាយក្តី ដោយដើរកាត់តាមផ្លូវដីតូចដែលមាន
 ចម្ងាយ ១០០ ម៉ែត្រ គេនឹងបានទៅដល់ក្លោងទ្វារខាងលិចនៃ
 ប្រាសាទ ។

ប្រាសាទនេះជាទីពឹងរលឹកយូរថ្មី នៃគំនិតប្រយុទ្ធប្រយោ

ក្នុងការរៀបចំ ។ ប្រាសាទបន្ទាយក្តីមានទំហំតូចជាង
 ប្រាសាទតាព្រហ្មនិងប្រាសាទព្រះខាន់ ដែលសាងបំពេញ
 ដោយស្នាព្រះហស្តព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ ។ ប្រាសាទ
 បន្ទាយក្តីនេះ សាងនៅជិតគ្នា នៅក្នុងកំពែងពិសេសដែល
 មានបណ្តោយ ៦៣ ម៉ែត្រ ទទឹង ៥០ ម៉ែត្រ ហើយដែល
 មានកំពែងខាងក្រៅបណ្តោយ ៧០០ ម៉ែត្រ និង ៥០០ ម៉ែត្រ
 ទទឹង ។

តាមស្វាគម្ភាមន្ត្រី ដែលគេបានឃើញនៅប្រាសាទនេះ
 ប្រហែលជាសាងពីរជាន់ខុសគ្នា ហើយមានលំដាប់ដូចប្រាសាទ
 អង្គរវត្តនិងប្រាសាទបាយ័ន ដែលមានក្បាច់ចម្លាក់ខ្លះស្ថិតនៅ
 កំបាំងនឹងក្បាច់ក្បាំងយ៉ាងច្រើន តាមកន្លែងខ្លះនៃការកសាង
 បន្ថែម ដើម្បីឲ្យដឹងច្បាស់ឡើងទៀត ហើយមានទ្រង់ទ្រាយ
 ដូចជាខូចខាតវត្ថុអ្វីមួយក្រោយពេលដែលកសាង ដោយមាន
 គោលសំខាន់ៗ នៃវិធីវិនិយោគ ដែលបង្កើតបានជារូបមន្ត
 នៃការមោឃ្យា ។

វិចិត្ររូបដែលមានសភាពច្នៃក្នុងសភាពដើមនោះ គឺមក
 ពីរឿងសំបុកណាដែលមានសភាពស្មើ ហើយជាតួព្រះវិហារ
 សម្រាប់ព្រះពុទ្ធសាសនា ដោយមានថែវព័រពាក់ទងគ្នាតាម
 ស្នូលតែមួយ " ច្រក " ដែលបញ្ជាក់ឲ្យដឹងនូវសភាពសម្បូណ៌
 ដោយចន្ទាយយ៉ាងពិត ។ ចន្ទាយព័រនេះ ស្ថិតនៅពាក់ទង
 នឹងទីធ្លាមួយដែលមានជំហរជាពាកពុទ្ធ នៅខាងកើតមាន
 កំពែងពីរសង់នៅត ។ គ្នា ។

ឯសភាពដែលខូចខាតនោះ មានមកជាយូរអង្វែងណាស់
 ហើយ គឺច្រើនមានផ្ទាំងថ្មធំៗ រមៀលធ្លាក់ ដោយមកពីការ
 រៀបចំពុំបានល្អ ហើយជាហេតុនាំឲ្យខាតខូចខាត ព្រោះថ្ម
 ភក់ដែលយកមកកសាងនោះ ច្រើនតែថ្មស្រួយ ចណ្តាល
 ឲ្យមានការបើកបញ្ជាអស់ជាច្រើន ។ ប្រាសាទចន្ទាយ
 ក្តី ដែលហាក់ដូចជាដុះឆ្ពោះឡើងច្រកដោយសម្រស់យ៉ាងល្អ
 តើ មិនចាញ់សម្រស់នៃប្រាសាទឯទៀតឡើយ ព្រោះ
 ប្រាសាទនេះបង្ហាញឲ្យឃើញនូវវិជ្ជកធំៗ ដែលរលំធ្លាក់ មិន

អាចនឹងរៀបចំឲ្យបានស្រួលចូលវិញឡើយ គេពុំអាចរកការ
 ពិតនូវការប្រើប្រាស់ដែលបានបំរុងទុកជាមុន ក្នុងការកសាង
 ប្រាសាទនេះទេ ។ សិលាចារឹកដែលគេរកឃើញនៅ
 គោបុរៈខាងលិចខែកំរែងទីពីរ បានបង្ហាញខ្លះៗដែលគេ
 យកមកប្រើម្តងទៀត ឬនេះមានចំណាស់តាំងពីរជ្ជកាលព្រះបាទ
 កង្ការវរ្ម័ន ក្នុងសតវត្សទី ១០ ។ សិលាចារឹកនេះបានបង្ហាញ
 ឲ្យដឹងទៀតថា ប្រាសាទចម្ងាយក្តីនេះសាងនៅជិតប្រាសាទ
 គុយទីស្វរៈ ហើយព្រមទាំងសំបូនសង្រួនដល់ព្រះវេស្វរៈ ម្យ៉ាង
 ទៀតសិលាចារឹកនេះ បានរៀបរាប់អំពីការកសាងរួចសំណាកពីរ
 គឺរួចព្រះព្រហ្មមួយ រួចព្រះនាកយណ៍មួយ ។

5

ឯក្បាច់ក្បាច់ ហើយនិងក្បាច់នៅផ្ទៃមុខទាំងទ្វារនៃព្រះវិហារ
 ពុទ្ធសាសនាប៉ែកខាងមហាយាននេះ សុទ្ធតែគួរជាទីជាប់ចិត្ត
 ហើយសំខាន់ៗ ទៀតផង ។ ក្បាច់ខ្លះត្រូវរួចខាតដោយ
 សារការបង្អិនបំផ្លាញនៃសាសនាព្រហ្មណ៍ ក្នុងសតវត្សទី ១៣
 ព្រោះគេឃើញនៅសល់ក្នុងមួយធ្នើតំណើ ដែលក្រសួងសកិករ

អង្គបុរាណសាស្ត្រសម្រាប់យើង ។

ស្រះស្រង់

សាងនៅក្នុងសតវត្សរ៍ ១២ ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧

ចម្ងាយពីរោងចក្រ ១២ ម៉ាយ មហាបរមសីតតបត ។ ក្រសួង

អភិរក្សវប្បធម៌ បានចែករដ្ឋបាលឆ្នាំ ១៩៦០ រហូតមក

ដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ការធ្វើដំណើរចេញពីប្រាសាទចម្ងាយក្តីតាមទ្វារខាងកើត

កាត់តាមថ្នល់ឆ្ពោះត្រង់ទិសឆ្នើម ១១ គេនឹងបានទៅដល់

កាំដំណើរយ៉ាងសន្តិវិធានហាល ដែលស្ថិតនៅចំពីមុខ

ប្រាសាទចម្ងាយក្តី គេនឹងឃើញផ្ទះទឹកល្អិតល្អាចនៃស្រះស្រង់

ដែលមានបណ្តោយ ៧០០ ម៉ែត្រ ទទឹង ៣០០ ម៉ែត្រ បើតាម

ការស្នាមបើលទៅ ប្រហែលជាស្រះនេះដឹកមុខក្នុងព្រះ

បាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ ព្រោះស្រះនេះស្ថិតនៅឃ្វាតពីក្រុងប្រាសាទ

ចម្ងាយ ។ ស្រះនេះមានកាំដំណើរធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម

បើយើងទៅធ្វើវិថីភ្នំ ។ នៅក្នុងបណ្តោយស្រះមានកោះមួយធ្វើពី

ផ្ទាំងថ្មដែលមានរាងនៅជាប្រាសាទមួយតូច ។

ស្រះនេះមិនដែលរីងទឹកទេ ហើយមានដើមរុក្ខជាតិធំៗ
ដុះនៅជុំវិញ ដែលធ្វើឲ្យមានទិដ្ឋភាពយ៉ាងត្រចះត្រចង់នៅក្នុង
ចំណោមប្រាសាទនានានៃអង្គរ ។ មានទីលានភ្ជាប់ទៅនឹង
សំណង់តូចៗ ខ្លះនៃកងហាល ដែលមានជាបន្ទប់មួយធំរាង ៤
ជ្រុងទ្រវែង ព្រមទាំងមានជាថែវត្រួតជុំវិញផង ផ្នែកម្រាលធ្វើ
ពីថ្មភក់ បើតាមការពិតនៃវេទ " រាងរោ " នីមានធ្វើជាផ្លូវ
តូចៗ ពីរទៀត ហើយមានកាំជណ្តើរមួយស្ថិតនៅជាប់នឹងអ័ក្ស
ដែលមានជាសង្កាត់ ។ ចែកបានជាជណ្តើរ ៣ នៅកណ្តាល
អ័ក្ស ដែលនៅអមជណ្តើរនេះមានធ្លាក់ជាបួនគោតិវ មាន
ភាពយ៉ាងអន់អាច មានសាងជាផ្នែកកងហាល ដែល
ល្បឿនលយចេញ ហើយជាលំអដោយភ្នាក់ដៃនាគយ៉ាង
សង្ហាផង ។ ការចនាសិល្ប៍ប្រកបដោយថ្មដៃយ៉ាង
ប្រណីតបង្ហាញពីភាពសម្បូណិកកុញ ដោយក្បាច់ដ៏ប្រសើរ
ផ្សេងៗ នៅពីខាងមុខកងហាលមានរូបគ្រុឌមួយយ៉ាងធំប្រគង

ប្រចាំកំលើរដ្ឋមានដែលមានក្បាល ៣ ឯក្បាលឯទៀតសម្រាប់
 រ៉ាំរ៉ៃ ។ នៅពីខាងក្រោយ មាននាគក្បាល ៣ មួយទៀត
 ដែលមានកន្ទុយធ្លាក់ភ្ជាប់លំអដោយក្បាលនាគតូចៗ ដាក់ពី
 លើភ្នែកគ្រុឌយ៉ាងច្បាស់ៗ ។ ឯកន្ទុយនាគធ្លាក់ដាក់លើជើង
 សសរដែលមានធ្លាក់ជាលំអប្លែកៗ ហើយដែលដាក់ភ្ជាប់ទៅ
 ខ្លឹមគ្រឹះយ៉ាងធំ ។ រួចទាំងនេះមានសភាពល្អឥតខ្ចោះ
 មានទ្រង់ច្រាយនៅសល់ខ្លះ ដែលមានសភាពដូចនៅប្រាសាទ
 បាយ័នដែរ ។

ប្រាសាទក្រវាង

សាងនៅដើមសតវត្សទី ១០ "គ.ស. ៧២១" ដោយ
 ព្រះបាទ ហស្តវរ្ម័នទី ១ បង្ហាញរណៈព្រះនាម "រត្នោរណាក"
 ទទួលចំពោះព្រហ្មញ្ញសាសនា ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ បាន
 ថែរក្សាភាគីពី គ.ស. ១៧២៧ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទក្រវាងនៅចំពីខាងកើតអង្គរវត្ត តាមផ្លូវរំងឹតូច
 ត្រង់គីឡូម៉ែត្រលេខ ១២ ខ័ណ្ឌលេខ ១៣ ដែលមានគូប្រាសាទ

៥ សន្និសីទក្នុង តែសព្វថ្ងៃនេះត្រូវវិនិច្ឆ័យទូទាត់អស់ជាច្រើន ។
ប្រាសាទនេះមានលំអគ្រប់កន្លែងទាំងអស់ ដែលមានលក្ខណៈ
ពិសេសម្យ៉ាងតាមការរចនានៅអង្គរ ដូចជាក្បាច់រចនាខ្លះធ្លាក់
នៅលើឥដ្ឋខាងក្នុងភូមិហារទាំងនោះ ។

មានស្រះបុរាណពីដីជុំវិញ ហើយមានទំនប់មួយនៅ
ចំសព្វយ័ត្យ សម្រាប់ផ្លូវចូលកាន់ប្រាសាទ ។ ប្រាសាទ
ទាំងនេះស្ថិតនៅជិត ៗ គ្នាលើទីលានដីមួយ ដែលបែរមុខទៅ
ចំសទ្វារកើត ។ ការរួចខាតនេះមានមកអស់កាលវាយុរ
មកហើយ ព្រោះមានរុក្ខជាតិធំៗ មានឫសចាក់រុក្ខកើតលើ
ឥដ្ឋ ឯការដែលវិនិច្ឆ័យនៃផ្លូវចូលនៅពេលពីមុន គួរឱ្យស្តាយ
ណាស់ ។

ប្រាសាទប្រែប្រួល

ស្ថិតនៅចុងសតវត្សទី ១០ " គ.ស. ៧៦១ " ដោយ
ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន បញ្ជាមរណៈព្រះនាម " សិវៈរលាក " ។
ទទួលបានព្រះហោត្តសាសនា ថ្វាយចំពោះព្រះនារាយណ៍ ។

ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ បានចាប់ផ្តើមថែរក្សាតាំងពី គ.ស. ១៩៣០
រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទនេះ ស្ថិតនៅចម្ងាយ ២៣០០ ម៉ែត្រ ពីផ្លូវ
ខ្វែងវង់ពីទិសវង់តូចត្រង់ជ្រុងស្រះស្រង់ ដែលស្ថិតនៅត្រង់ផ្លូវ
កែងកាច់ទៅទិសខាងជើង ហើយដែលស្ថិតនៅចម្ងាយ
៥០០ ម៉ែត្រ ពីខាងត្បូងចំបង់ទិសទក្សិណនៃបុរាណយោងទិសបូព៌ា
គឺស្ថិតនៅត្រង់បង្គោលគីឡូម៉ែត្រលេខ ១៦ ។

ប្រាសាទប្រែរួច លាតត្រដាងឲ្យឃើញខ្លះទ្រង់ច្រាយ
និងវិសាលភាពយ៉ាងប្រណីត ដែលសាងឡើងដោយវត្តធាតុ
ពណ៌ក្រហម គឺសាងអំពីថ្មបាយក្រៀមនិងឥដ្ឋ ។ គេបាន
ច្រើនប្រែប្រួលរៀបចំឡើងវិញ ដោយយកដីនិងឫសឈើឲ្យអស់
ចេញ ដើម្បីកុំឲ្យមេរៀលធ្លាក់ ហើយយកកំបោរនិង
បាយអមកក្តាប់ឥដ្ឋ ដើម្បីឲ្យមានសភាពរឹងប៉ឹងដូចធម្មតា ។

ប្រាសាទនេះ សាងក្រោយប្រាសាទមេបុណ្យ ប៉ុន្តែ
មានសភាពដូចគ្នាបេះប៉ង គឺប្រាសាទដែលសាងឡើងជា

ប្រាសាទភ្នំ ព្រមទាំងមានជាប់វាលលេចលយចេញកាន់ពីពេល
 គណនីមកម៉្លេះ ហើយមានទាំងបន្ទប់វែង ៗ សំយុងបន្តមក
 ក្រោមទៀត ។ ពួកប្រាសាទភ្នំទាំងនេះ ជាកន្លែងសម្រាប់
 ព្រះរាជទេព មានកង់ជាសាជី ដូចជាមកុដកង្កែប ជ្រុងញាយ
 ហើយមានជាប់បន្ទប់ វែងសាងទទឹងស្របពោះវែរដង ព្រមទាំង
 មានបន្ទប់បន្ត ៗ ចំនួន ១២ នៅតាមក្បាលជណ្តើរ
 ធំឃ្លីជាកន្លែងសម្រាប់ដកលំ សិវៈលិង្គ ដូចជានៅប្រាសាទ
 បាសនវែង ។ ឯសិលាចារឹកបានអធិប្បាយប្រាប់ពីកំណត់
 កាលគណនីពី គ.ស. ៩៦១ និងប្រាប់ពីឈ្មោះប្រាសាទព្រម
 ទាំងឈ្មោះបញ្ជាក់ពី ព្រះរាជវង្សនៃព្រះបាទរាជេន្ទ្រវរ្ម័ន ដែល
 ប្រាសាទនេះសាងសង់ឡើងឈ្មោះ រាជេន្ទ្របាទ្រស្វរៈ ដាក់នៅ
 នឹងគូ ប្រាសាទកណ្តាល ហើយមានរូបសំណាកព្រះអង្គ
 ដកលំដៃ និងប្រាសាទអាមជ្រុង គឺជាព្រះរូបដែលចាក់ទងទៅ
 និងសាសនាព្រាហ្មណ៍ ព្រោះព្រះអង្គជាអ្នកទ្រទ្រង់នឹងគោរព
 ព្រះឥសូរ ឯព្រះមាតាចា និងព្រះអនុជរបស់ព្រះអង្គទ្រង់គោរព

ព្រះនាងឧបាតកវតី ដែលជាមហេសីនៃព្រះឥសូរ ព្រះបាទ

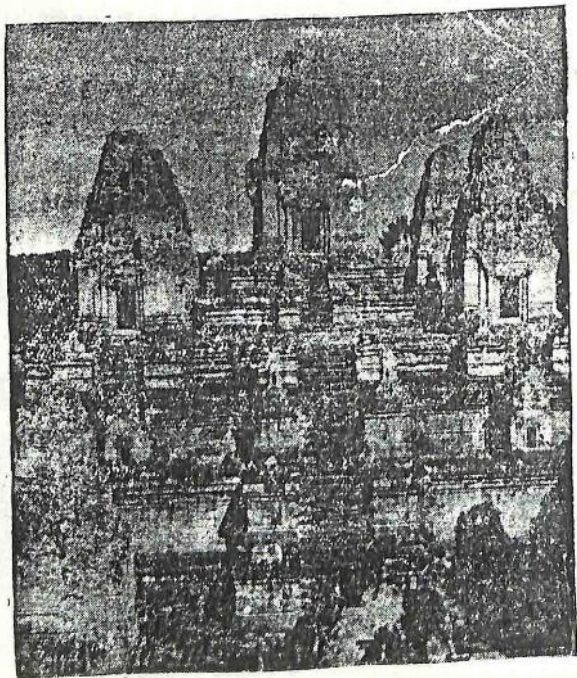
ហសិវ័ន្តទ្រង់គោរពព្រះនារាយណ៍ ។

សិលាចារឹកនេះ បានបញ្ជាក់ឱ្យដឹងពីការនៅរួមរួមសាមគ្គី
រវាងព្រះរាជវង្សានុវង្ស ក្នុងពេលដែលព្រះអង្គទ្រង់មានព្រះជន្ម
នៅឡើយ ។

នៅស្រុចនឹងអ័ក្សនៃប្រាសាទមេបុណ្យខាងកើត មានទី
វាលមួយច្រកចង្កោយផលិតផលយ៉ាងច្រើន ដោយការបង្ហូរ
ទឹកពីបារាយណ៍ទិសខាងកើតមកប្រើប្រាស់ ។ បើតាមយោបល់
លោក ហ៊ុលីតស្វាន ថាទីនេះ ជាកន្លែងដែលលូតលាស់ក្រោយ
ពេលដែលលើកទីក្រុងពីកោះភ្នំមក ព្រោះទីក្រុងនេះបានត្រូវ
បោះបង់ចោល ក្រោយពីពេលដែលបានរីកចម្រើនពី គ.ស.
៧២១ រហូតមកដល់ គ.ស.៧២២ ។ ព្រះបាទរាជេន្ទ្រវរ្ម័ន
បានបោះបង់រាជធានីនេះដើម្បីមកកាន់រាជធានីវិញ ដែលក្នុង
សម័យនោះហៅថា យសោធរបុរៈ ។

គេពុំបានដឹងថា តើមកពីហេតុអ្វីទេ បានជាជនជាតិកម្ពុជា
 ហាត់ចែងសាងប្រាសាទនេះឡើង ឲ្យមានទ្រង់ព្រាយដូចជា
 កន្លែងបញ្ចុះសព ដែលមានឈ្មោះថា ប្រែប្រួល ដែលជាកន្លែង
 ធ្វើឡើងតាមប្រពៃណីនៃឈាមនកិច្ច ដូចមានការគូសវាស
 ព្រាងជាដំបូង ខ្ញុំកង់គំនូររូបអសុភយ៉ាងព្យាបាទ តាមការ
 ផ្គត់ផ្គង់យ៉ាងប្លែកៗ ពីគ្នា ដូច្នោះ ។ គេឃើញមានជើងមួយ
 ស្ថិតនៅក្រោមជើងជណ្តើរខាងកើត នៃគូប្រាសាទកងសាដី
 ដែលគួរឲ្យក្រឡេកក្រែកមើលខ្ញុំពិតបុណ្យ តាមចំណងជើងរូប
 គំនូរដែលរមៀលធ្លាក់មកពីក្រប ដែលសាងសម្រាប់ពិតថ្វាយ
 ព្រះភ្នំនៃស្តេចគំលង់ដែលទ្រង់សុភតនៅលើភ្នំភ្នំលែន ។

បើតាមថ្វីដៃនៃនិម្មាបនកម្ម ប្រាសាទនេះមានកំពែងពីរ
 ជាន់ប្រកបដោយគោបុរៈ ៤ ហើយនិងមានជាគូប្រាសាទកង
 សាដីដែលមានជណ្តើរតូចៗ សម្រាប់ទល់ទ្រូងប្រាសាទ
 បន្ទាយចាំង ៥ នោះ ។ ផ្នែកខាងកើតនៃកំពែងខាងក្រៅមាន

ប្រាសាទវៀងរួម

មើលបំពាក់ព័ត៌មាន

ជ្រុងប្រាយសមភាមការនិយម ដោយមានសាងជាប្រាង្គ
 ប្រាសាទពីរក្រុមស្ថិតនៅ ៣ ម្ខាង ភាមរចៀបយ៉ាងសមទៅ
 ភាមអ័ក្សនៅលើរឿងគ្រឹះធំកម្ពុយ ។ គួប្រាង្គទីមួយដែលនៅ
 ខាងជើងផ្លូវចូល ពុំបានសាងនៅលើមូលដ្ឋាននៃរឿងដែល
 បានប្រុងច្រៀបជាស្រេចនោះទេ ឬមួយក៏គយកដង្ហប្រាង្គនេះ
 ទៅប្រើជួសជុលកន្លែងដទៃទៀត ដោយប្រាង្គនោះទ្រុឌទ្រោម
 ពេក ។ នៅលើរឿងគ្រឹះកណ្តាល មានប្រាង្គមួយធំជាងគេ
 ដែលមានសភាពគ្របសន្តិក ទៅលើប្រាសាទដទៃទៀត ។
 ប្រាសាទនីមួយៗ មានប្រវែង ៥ ម៉ែត្រ ក្នុងមួយជ្រុង ។
 ព្រមទាំងមានសាងជាថ្នាក់ៗ តូចៗ នៅផ្នែកដំបូល ។ នៅភាម
 ជ្រុង មានការទូចភាគអស់ជាច្រើនភាមកន្លែងខ្លះ ដែលខ្ពស់
 ហើយមានផ្កាដ្ឋានមៀលច្នាក់ ហើយនិងនៅភាមកងប្រាសាទ
 ដែលលៀនលយចេញក្រៅ ដែលមានស្នាមក្រហែងដង្ហ ។
 ដង្ហនីមួយៗ មានទំហំ ៣០ X ១៦ X ៨,៥ ដែលរៀបផ្គុំភ្ជាប់គ្នា
 បានដោយមិនបាច់ប្រើបាយអ គឺយកជ័រលើមកភ្ជាប់ជំនសវិញ។

29

ប្រាសាទមេបុណ្យទិសបូព៌

សាងនៅពាក់កណ្តាលសតវត្សទី ១០ "គ.ស. ៧៥២"
 ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន បញ្ជាមរណៈ ព្រះនាមសិវលោក ។
 ការវែកញែកដោយក្រសួងអភិរក្សអង្គរ ពីគ.ស. ១៩៣៥ រហូត
 ដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

នៅខាងជើងប្រាសាទច្របូបមួយ ៥០០ ម៉ែត្រ គេនឹង
 ទៅដល់បារាយណ៍ទិសបូព៌ ដែលស្ថិតនៅត្រង់បង្គោលគីឡូ
 ម៉ែត្រលេខ ១៦ បារាយណ៍នេះមានទទឹង ២ គីឡូម៉ែត្រ
 បណ្តោយ ៧ គីឡូម៉ែត្រ ហើយមានជំនួលខ្ពស់ពីខ្ពស់វិញច្រកប
 ដោយសន្ទឹកសីមាដាក់នៅតាមមុមផង ។ ទីនេះលោក ជីវ-
 តា ភ្លាម បានឱ្យឈ្មោះថាបឹងធំ ដែលឈ្មោះដើមហៅថា
 យសោធរគតតៈ ដែលបានជីកក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទយសោវរ្ម័ន
 ក្នុងចុងសតវត្សទី ១០ ។

វិទ្យុជីកយ៉ាងធំនេះ ជាគំនូនសម្រាប់បញ្ចូលបញ្ចេញទឹក

ស្នើសុំសៀវភៅ ហើយព្រមព័ន្ធជាកន្លែងសម្រាប់បញ្ជូនទឹកទៅ
 ដាក់តាមទីកន្លែងជំនាប ដែលសព្វថ្ងៃនេះបានក្លាយទៅជាកល
 ស្រែអស់ទៅហើយ ។ កាលជំនាបដើមបាក់យណ៍នេះមាន
 ជម្រៅ ៣ ម៉ែត្រ ដោយមានភស្តុតាងជាសំភារៈគឺកាំជ័រ ឈ្នួរ
 ធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ដាក់នៅទីកន្លែងនៃប្រាសាទមេបុណ្យ
 ចំណុះទឹកដែលមាននៅក្នុងបឹងនេះមាន ៤០ លានម៉ែត្រគូប ។
 ដោយហេតុមកពីមានជំនាប ទឹកដ៏ល្អបំប្លែងមកចាក់បំពេញ
 ដូច្នេះហើយបានជាមានកន្លែងខ្លះ ត្រូវទះគោកអស់គ្នាសល់
 ទឹកឡើយ ។

២៦
 ៧ ហេតុនេះហើយ បានជាទៅកណ្តាលគេឃើញមានជា
 កោះតូចមួយរាង ៤ ជ្រុងស្មើ ក្នុងមួយជ្រុង ៗ ប្រវែង ១២០
 ម៉ែត្រ ។ នៅលើកោះនេះ គេបានសាងប្រាសាទ
 មេបុណ្យទិសបូព៌ា ស្របទឹងអ័ក្សនៃគុហារជាទ្វារចូលទៅ
 ព្រះរាជវាំងអង្គរធំនឹងក្លាងទ្វារជ័យ ។ ប្រាសាទនេះ
 មានស្ថានភាពជាប្រាសាទភ្នំ ដែលជាទីតាំងនៃភ្នំព្រះសុមេរុ

ប្រាសាទមេបុណ្យទិសបូព៌ា

សាងនៅពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ ១០ " គ.ស. ៧៥២ "

ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន ៧ បញ្ជាមរណៈ ព្រះនាមសិវលោក " ។

ការវែរក្សាដោយក្រសួងអភិរក្សអង្គរ ពី គ.ស. ១៩៣៥ រហូត

ដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

នៅខាងជើងប្រាសាទប្រែរួបចម្ងាយ ៥០០ ម៉ែត្រ គេនឹង

ទៅដល់បារាយណ៍ទិសបូព៌ា ដែលស្ថិតនៅត្រង់បង្គោលគីឡូ

ម៉ែត្រលេខ ១៦ បារាយណ៍នេះមានទទឹង ២ គីឡូម៉ែត្រ

បណ្តោយ ៧ គីឡូម៉ែត្រ ហើយមានជំនួលខ្ពស់ពីខ្ពស់វិញប្រកប

ដោយសន្ធិសីមាដាក់នៅតាមមុមផង ។ ទីនេះរលោក ជីវ-

តា ក្លាន់ បានឲ្យឈ្មោះថាបឹងធំ ដែលឈ្មោះដើមហៅថា

បរោណេរតតក ដែលបានជីកក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទយសោវរ្ម័ន

ក្នុងចុងសតវត្សរ៍ ១០ ។

វត្តទឹកយ៉ាងធំនេះ ជាតំបន់សម្រាប់បញ្ចូលបញ្ចេញទឹក

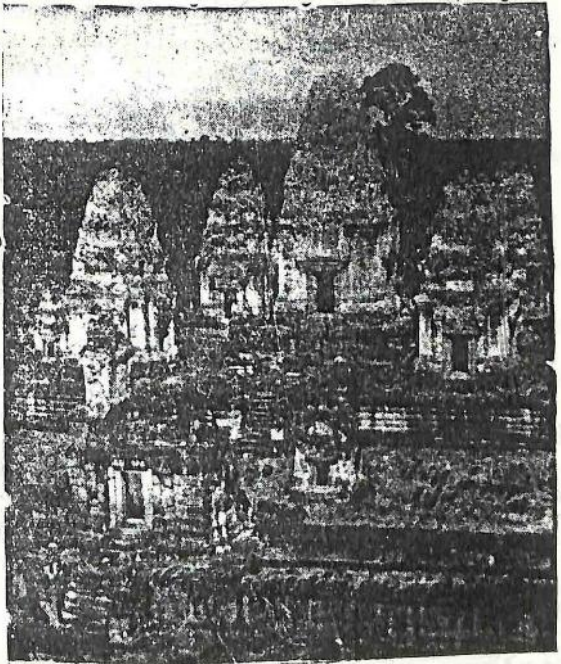
ស្នើសុំសៀមរាប ហើយព្រមព័ន្ធជាកនៃខ្លួនសម្រាប់ចង្អុលទឹកទៅ
 ដាក់តាមទីវាលទំនាប ដែលសព្វថ្ងៃនេះបានក្លាយទៅជាកល
 ស្រែអស់ទៅហើយ ។ កាលជំនាន់ដើមបុរាណនេះមាន
 ជម្រៅ ៣ ម៉ែត្រ ដោយមានកសិករជាសំអាងគឺកាំជះ ឈ្នួរ
 ធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ដាក់នៅទីនឹងទីចូលនៃប្រាសាទមេបុណ្យ
 ចំណុះទឹកដែលមាននៅក្នុងបឹងនេះមាន ៤០ លានម៉ែត្រគូប ។
 ដោយហេតុមកពីមានជំនួប និងដីល្បប់ហូរមកចាក់បីពេញ
 ដូច្នេះហើយបានជាមានកន្លែងខ្លះ ត្រូវទះគោកអស់គ្មានសល់
 ទឹកឡើយ ។

០៦
7

ហេតុនេះហើយ បានជានៅកណ្តាលគេឃើញមានជា
 កោះតូចមួយរាង ៤ ជ្រុងស្មើ ក្នុងមួយជ្រុង ៗ ប្រវែង ១២០
 ម៉ែត្រ ។ នៅលើកោះនេះ គេបានសាងប្រាសាទ
 មេបុណ្យទិសបូព៌ា ស្របនឹងអ័ក្សនៃគុហារជាទ្វារចូលទៅ
 ព្រះរាជវាំងអង្គរធំនឹងក្បែរទ្វារជ័យ ។ ប្រាសាទនេះ
 មានស្ថានភាពជាប្រាសាទភ្នំ ដែលដានិមិត្តរូបនៃភ្នំព្រះសុមេរុ

ឯក្សប្រាសាទរាជជាសាមីមានធ្វើជ័រល្អិដោយក្នុង ១ សាងនៅ
 ក្នុងបរិវេណកំពែងទាំង ៤ ជាន់ ។ ក្សប្រាសាទនេះមាន
 ប្រាសាទធម្មតា គឺមានកំពស់ពីរគម្ពាន ៣ បែក្រែ ព្រមទាំង
 មានគុហារក្នុង ។ សាងតម្រៀមគ្នាជាជួរ ២ ជុំវិញវិវ័ន
 ប្រហែលជានៃខ្លួនគ្រែ ដំបូងនេះ ដែលមានជិតតម្លៃជុំវិញ
 ពោះត្រូវខ្ទប់ខាតរាស់ ។ គេត្រូវធ្វើដំណើរចូលទៅកាន់
 ប្រាសាទនេះដោយទូក ដែលជាហេតុនាំឱ្យយើងមានការ
 សន្សំយប់ពោះកាល ទេសៈនេះឈររស់ ព្រោះជាហេតុនាំឱ្យ
 មនុស្សទៅចូលសក្ការបូជាមានចំនួនតិចណាស់ តែមានសភាព
 ត្រជាក់ស្រួលជាទីចំគុត ។

មានសិលាចារឹកលេខច្រើន ដែលគេបានរកឃើញនៅក្បែរ
 ប្រាសាទ ព្រមទាំងបានរកឃើញនូវរូបសំណាកជាច្រើនទៀត ។
 ឯសិលាចារឹកនោះ មានចុះខ្លឹមណាត់ពេលនៃការកសាងក្នុង
 គ.ស. ៧៩២ គឺសាងមុនប្រាសាទវិហារ ៧ ឆ្នាំ ដែលនាំ
 ឱ្យយើងសំគាល់ឃើញនៅគ.មប្រាសាទទាំងឡាយ ដែលមាន

ប្រាសាទមេឃុណ្យទិសបូព៌

ភ័ក្ត្រលំលិន្តិ គ្រឹះជំនុំស្រាវជ្រាវ ឯរូបសំណាកដែលគួរ
 គោរពថ្វីជា គឺរូបព្រះឥសូរ និង រូបព្រះបរវរិក្ខ ដែលទុកដូច
 ជាព្រះវរមាតា - បិតា ខែព្រះបាទរាជគ្រូស្រាវជ្រាវ ។ មានរូប
 លិន្តិ ៨ ទៀត ដែលជាមូលលិន្តិរបស់ព្រះអាទិទេព ៨ រូបដែល
 ភ័ក្ត្រលំលិន្តិក្នុងគុហារក្ស ។ ទាំង ៨ នៅជុំវិញ គឺមានលិន្តិព្រះ
 ទកយេណី និង លិន្តិព្រះព្រហ្មជា ដើម ។ ប្រាសាទមេឃុណ្យ
 អាចចាត់ថ្នាក់លំលិន្តិក្នុងព្រះបាទសាទ ដែលគួរជាទីគោរពថ្វីជា
 តាមអារម្មណ៍ដែលជាភិក្ខុគុណដល់ព្រះអាទិទេព គឺមានរូប
 សំណាកស្រ្តីទេពអប្សរមួយយ៉ាងល្អ ដែលបាទរកឃើញនៅ
 ក្នុងគោលគ្រួសត្រាយរៀបចំ រូបនេះមានក្បាច់យ៉ាងល្អ
 រាងដូចមានទង់ក្បាច់ ខែរូបព្រះនាងបរវរិក្ខតាមការរៀបចំ
 ខែសិលាចារឹក ។

ប្រាសាទនាគព័ន្ធ

សាងនៅពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ ១២ ដោយព្រះបាទ
 ជ័យវរ្ម័នទី ៧ បច្ចាមរណៈ ព្រះនាមមហាបរមេស័រតតបតៈ
 ថ្វាយចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ បាន
 ថែរក្សាគាំទ្រ គ.ស. ១៩២២ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទនាគព័ន្ធ ស្ថិតនៅទិសឦសានប្រាសាទក្រោលគោ
 តាមផ្លូវតូចមួយមានចម្ងាយ ៣០០ ម៉ែត្រ ដែលកាត់តម្រង់ទៅ
 កាន់កោះដីតូចមួយនៃប្រាសាទ ដែលមានសណ្ឋានទិសបូកពី
 ប្រាសាទមេបុណ្យដែលស្ថិតនៅក្នុងបារាយណ៍ ។ ប្រាសាទ
 នេះស្ថិតនៅតាមអ័ក្សដាមួយគ្នានឹងប្រាសាទព្រះទ័ន ដែលមាន
 រយ្យះថា ជ័យតតតៈ មានបរិមាណ ៣៥០០ ម៉ែត្រ ទទឹង
 ៧០០ ម៉ែត្រ ។ កោះដីតូចនេះ មួយជ្រុងៗប្រវែង ៣៥០ ម៉ែត្រ
 សាងភ្ជាប់នឹងកំដរណ្តើរដែលឆ្ពោះទៅអ័ក្ស ព្រមទាំងមានផ្នែក
 ជារូបដីតូច ៗ ដាក់នៅតាមមុខប្រាសាទ ដែលសព្វថ្ងៃនេះ
 គេឃើញរូបមួយនៅសល់នឹងកន្លែងត្រង់ទិសឦសាន ។

31

តាមសិលាចារឹកនៅប្រាសាទព្រះខ័ន បានបញ្ជាក់ឲ្យដឹង
 ថាជយភតករនេះ គឺជាឈ្មោះប្រឹក្សានៃខាងជើង ។ លោក
 ជីវិតក្នុង បានពណ៌នាថាស្រះនេះមានទឹកថ្លាមកពីស្ទឹង
 ប្រាសាទ ដែលមានតួដូចពាសចាំងឆ្ពោះរាយឡើងដ្ឋានលូក
 ដែលនាំមកនូវពណ៌សប្បុរសដូចទឹក "បឹងឈាម" នៃព្រះភគវន្ត ។
 នៅកណ្តាលមានកោះមួយច្រកចង្កោយប្រាសាទ ដែលគួរឲ្យ
 រីករាយទៅតាមផ្លូវទឹកដែលត្រូវជុំវិញប្រាសាទនេះ ហើយជា
 ទឹកទ្រុំ "ទឹកមន្ត" សម្រាប់លាងបាចដែលប៉ាន់ពាល់ ការ
 គ្រប់គ្រងតាមប្រឹក្សានេះទៅកាន់ប្រាសាទ គេត្រូវជិះទូក ។
 លក្ខណៈជាគ្រឿងសំគាល់នៃប្រាសាទនានាខ្លះនេះ គេ
 បានដឹងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ។ កាលពីឆ្នាំ ១៨៧៧ លោក
 ជីឡាប៉េត បានយល់ថាជារីហារទទឹងចំពោះព្រះតួដែលចូល
 និញ្ចាម និងជាគាត់ទឹកសម្រាប់ជម្រះមន្តិលចាំងឡាយ ដើម្បី
 ឲ្យបានបរិសុទ្ធស្អាត ។

កាន់ពិពលដែលរុករកជាថ្មីឡើងវិញ ដោយលោក

សីវែស លោក ហ៊ុណូត និងលោក គោឡូប៊ែរមក គេអាច
 សំគាល់បាននៅនឹងផ្ទះស្រះធំ ដែលមានទ្រង់ច្រាយដូចជាស្រះ
 អនោតត្តៈ ដែលជាស្រះស្ថិតនៅកណ្តាលភូមិភាគភ្នំហិមពាន្ត
 គឺជាភ្នំកំពូលពិភពលោក ។ ស្រះនេះជាទីគោរពបូជាតាម
 ទំនៀមទម្លាប់នៃប្រទេសឥណ្ឌា ព្រោះស្រះនេះភ្ជាប់ទៅស្រះ
 តូច ៗ ៤ ទៀត ទំហំប៉ុន ៗ គ្នាតាមទរ ៤ ដែលជាទិដ្ឋភាព
 នៃទន្លេធំ ៗ ទាំង ៤ នៃពិភពលោក ។

ផ្ទៃទឹកហើយនិងផ្កាឈូករីកមួយទ្រព្រះគង់ទំទេតជាទិដ្ឋភាព
 នៃផែនដីជីវិតសុខ ហើយមានភិកភាគដូចរូបព្រះនារាយណ៍
 គង់នៅលើទឹក បញ្ចេញ " ផ្កាឈូកព្រះត្រហ្ម" ។ រូប
 ប្រដូចដំលូ ៗ នេះ របស់លោក ប៊ូល មូស ជាអគ្គនិយ ៃនៃផ្ទៃ
 ទឹកដែលមានភាពជីវិតនេះព្រមទាំងគួប្រាសាទផង ។

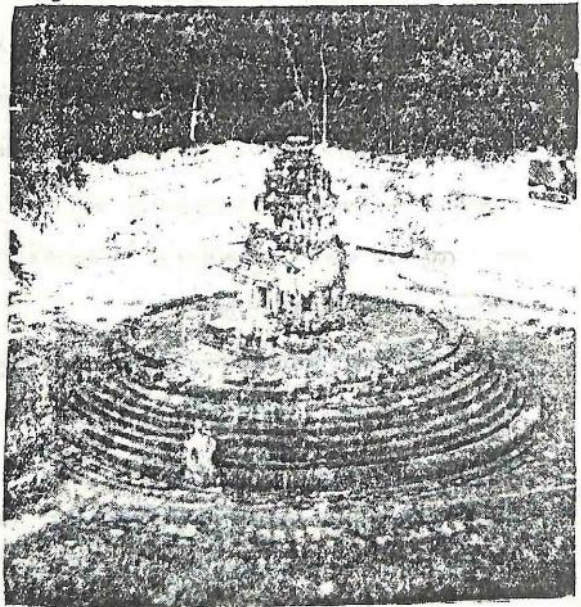
តាមសីលាចារឹកនៅប្រាសាទព្រះខ័ន បានបញ្ជាក់ឲ្យដឹង
 ថាជយភតករនេះ គឺជាឈ្មោះប្រឹក្សានៅខាងជើង ។ លោក
 ជីវភាពាទ័ បានពណ៌នាថាស្រះនេះមានទឹកថ្លាមកពីស្ទឹង
 ប្រាសាទ ដែលមានពន្លឺដូចមាសចាំងឆ្លោះណាយឡើងវិញផ្កាព្រឹក
 ដែលនាំមកទូរពណ៌សម្បុរដូចទឹក "បឹងឈាម" នៃព្រះភគវន្ត ។
 នៅកណ្តាលមានរោងប្រកបដោយប្រាសាទ ដែលគួរឲ្យ
 រីករាយទៅតាមផ្លូវទឹកដែលព័ទ្ធជុំវិញប្រាសាទនេះ ហើយជា
 ទីតាំង "ទឹកមន្ត" សម្រាប់លាងបាបដែលប៉ាន់កាល់ ការ
 ធ្លាក់កាត់តាមបឹងនេះទៅកាន់ប្រាសាទ គេត្រូវជិះទូក ។

លក្ខណៈជាគ្រឿងសំគាល់នៃប្រាសាទនាគត្តិនេះ គេ
 បានដឹងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ។ កាលពីឆ្នាំ ១៨៧៧ លោក
 ជីឡាប៉ក បានយល់ថាជាវិហារទុទ័សចំពោះព្រះពុទ្ធដែលចូល
 និព្វាន និងជាអាងទឹកសម្រាប់ជម្រះមន្ទិលទាំងឡាយ ដើម្បី
 ឲ្យបានបរិសុទ្ធស្អាត ។

តាំងពីពេលដែលរុករកជាថ្មីឡើងវិញ ដោយលោក

សីវែស លោក ហ៊ុណូត និងលោក គោឡូប៊ែរមក គេកាច
 សំគាល់បាននៅនឹងផ្ទះស្រះធំ ដែលមានទ្រង់ច្រាយដូចជាស្រះ
 អនោតត្តៈ ដែលជាស្រះស្ថិតនៅកណ្តាលភូមិភាគភ្នំហិមពាន្ត
 គឺជាភ្នំកំពូលពិភពលោក ។ ស្រះនេះជាទីគោរពចូជាភាម
 ទំនៀមទម្លាប់នៃប្រទេសឥណ្ឌា ព្រោះស្រះនេះភ្ជាប់ទៅស្រះ
 ភូម ១ ៤ ទៀត ទំហំប៉ុន ១ គ្នាភាមទរ ៤ ដែលជាទីអំតូរ
 នៃទន្លេធំ ១ ទាំង ៤ នៃពិភពលោក ។

ផ្ទៃទឹកហើយនិងផ្កាឈូករីកមួយទ្រព្រះគោទំទេតជាទីអំតូរ
 នៃផែនដីដ៏បរិសុទ្ធ ហើយមានភិនភាគដូចរូបព្រះនារាយណ៍
 គង់នៅលើទឹក បញ្ចេញ " ផ្កាឈូកព្រះព្រហ្ម " ។ រូប
 ប្រដូចដ៏ល្អ ៗ នេះ របស់លោក ប៊ូលមូស ជាអគ្គនិយ ៃនផ្ទៃ
 ទឹកដែលមានភាពបរិសុទ្ធនេះព្រមទាំងគួប្រាសាទផង ។

ប្រាសាទនាគព័ន្ធ

មើលពីជ្រុងខាងកើតខាងត្បូង

ប្រាសាទព្រះទ័ន

សាងនៅពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ ១២ គ.ស. ១១៧១
 ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ បញ្ជាមរណៈ ព្រះនាម មហា
 បរមសំគតបតៈ ទទួលចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ។ ក្រសួង
 អភិរក្សអង្គរ បានចាប់ផ្តើមថែរក្សាពី គ.ស. ១៩២៧ ហេតុ
 មកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

លក្ខណៈសំខាន់ :

ការធ្វើដំណើរទៅកាន់ប្រាសាទនេះ ត្រូវចូលពីខាង
 កើតចេញទៅទិសខាងលិច ឬ ចេញសមកវិញ ។ មុន
 នឹងចូលលោកអ្នកត្រូវមានការប្រុងប្រៀបជាមុនបង្អិត គឺត្រូវ
 ទុកយានជំនិះ នៅទីនិទាវដែលនៅឈមមុខ លោកអ្នក ឬ ក៏យក
 ទៅទុកនៅប្តូរកណ្តាលនាទិសខាងជើងក៏បាន ។ ផ្លូវចូល
 ទាំង ៣ នៃប្រាសាទនេះដាច់ទាក់ទងនឹងផ្លូវធំ គឺផ្លូវ
 ឆ្ពោះទៅក្បាលទ្វារខាងកើត ដែលស្ថិតនៅជិតភ្នំប្រែលេខ ៧
 ផ្លូវចូលទៅក្បាលទ្វារខាងជើងនៅជិតភ្នំប្រែលេខ ៨ ឯផ្លូវ

ជើងដែលតម្រង់ទៅក្នុងទ្វារខាងលិច ស្ថិតនៅត្រង់គីឡូ

ម៉ែត្រលេខ ៧ ។

ប្រាសាទព្រះខ័នមានរាង ៤ ជ្រុងច្រវែង បណ្តោយ
 ៨០០ ម៉ែត្រ ទទឹង ៧០០ ម៉ែត្រ ដែលមានស្រះបោកូរណី
 ភ័ក្ត្រជុំវិញ ហើយជាប្រាសាទមានផ្ទៃដីចំនួន ៥៦ ហិកតា ។
 ប្រាសាទនេះមានភិក្ខុភាគ នឹងលំដាប់ជាច្រើន ដូចប្រាសាទ
 កាព្រហ្ម ហើយមានសំណង់ជាច្រើនសាងគដាប់ ។ គ្នាភ័យ
 ទៅមួយ នៅសល់តែចន្លោះក្នុង ។ កំពែងទី ៣ មាន
 បណ្តោយ ២០០ ម៉ែត្រ ទទឹង ១៧៥ ម៉ែត្រ ហ៊ុំព័ទ្ធក្នុងប្រាសាទ
 ទាំងមូល ដែលមានភាពទូលំទូលាយល្អសមទៅតាមវិលាស-
 ភាពជំនាន់ដើម ប៉ុន្តែតែមានភាពច្របូកច្របល់នៃនិម្មាបនកម្ម
 ដូច្នេះក៏ដោយ ។ ប្រាសាទនេះច្រើនស្ថិតនៅផ្តុំគ្នាទៅតាមភាព
 យ៉ាងរុងរឿងបំផុត ព្រោះសំណង់ទាំងនេះស្ថិតនៅផ្តុំគ្នា លើ
 មណ្ឌលតែមួយយ៉ាងទូលាយ ដោយមានសំណង់ខ្លះសាង
 ដោយឈើប្រក់ក្ស័រ ។

នៅប្រាសាទព្រះខ័ននេះ វត្តធាតុចំរើង ឡាយនាំឲ្យស្រួល
 យល់ណាស់ ដោយហេតុនេះហើយបានជានៅតាមទ្វារ
 ប្រាសាទមាន សិលាចារឹករៀបរាប់ពីសមណាចិត្តដែលពោរ
 ពេញដោយការរីកចំរើនខាងវប្បធម៌ ហើយនិងមានរៀប
 រាប់បញ្ញត្តិឈ្មោះវត្តដែលជាទីគោរពដូចជា ដើម្បីជាអំណាច
 មនុស្សដែលមានកិត្តិយសទុកដូចជាព្រះភាពិទេព ។ វត្តចំរើង
 នេះចាត់ចែងសាងឡើង សមជាប្រាសាទដែលមានលក្ខណៈ
 ជាប្រាសាទមនុស្សវិយ័ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត បើតាមសិលា
 ចារឹក ដែលគេរកឃើញកាលពី គ.ស. ១៩៣៩ មានបរិ-
 យាយថាកន្លែងនេះ ទុកដូចជាកន្លែងនាំមកឲ្យជ័យជំនះគឺជា
 ទីក្រុង "ជ័យស្រី" ។

តាមរយៈរបស់លោក សិវដែល ថា : ប្រាសាទនេះ
 សមជាមានឈ្មោះថា ព្រះខ័នពិតមែន ប៉ុន្តែតែមានឈ្មោះ
 ដើមថា ទីក្រុងជ័យស្រី និងឈ្មោះថ្មីថាព្រះខ័នដូច្នោះ ក៏ឈ្មោះ
 ចំរើងនេះសមតាមការវិវឌ្ឍន៍របស់ខ្មែរពិតប្រាកដ គឺមានន័យ

ជាព្រះខ័នរាជ្យ ។ ឯឈ្មោះថា នរេរស្សយស្រី នេះមានម័យ
ថា ទីក្រុងដែលពោរពេញទៅដោយសេចក្តីសម្បូរណិសច្ច្យាយ
ដែលប្រជាជនតែងហៅថា ព្រះខ័នរាជ្យ ពោលគឺព្រះខ័ន
នោះឯង ។

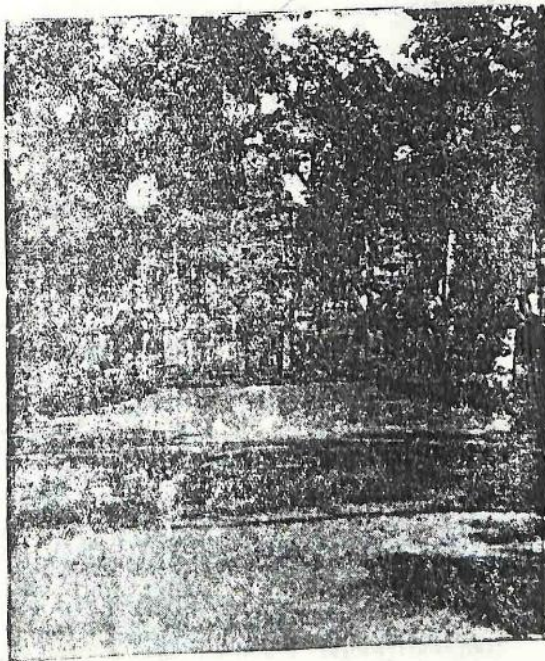
ផ្តេរទៅវិញ ចំពោះលោកអ្នកណាដែលបោះទស្សនា
ប្រាសាទតាព្រហ្ម ឬ បន្ទាយក្តី ដែលស្ថាបនាដោយព្រះបាទ
ជ័យវរ្ម័នទី ៧ នោះដែរ រមែងមានផ្លូវចូល ៤ ឆ្លងកាត់ស្រះ
បោក្រណីដែលគេតែងឃើញរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ព្រោះ
តាមផ្លូវឆ្លងកាត់ស្រះ តែងមានទ្វាក់ជារួមយក្ស "អស្ស"
ពាញនាគ ដូចជានៅតាមមាត់ប្រក់នៃក្បាលទ្វារកន្លែងដែរ
ហើយជាទីក្រុងមួយដែលជាទីមិត្តរួបរួមនៃម្ចាស់បន្ទាយក្តី ដែលនៅ
ជាប់ស្រយាយពីប្រាសាទបន្ទាយក្តី ។ ទីក្រុងទាំងពីរនេះ
មានលក្ខណៈដូចគ្នាបេះបិក វត្តទាំងនេះជាដំណាងរាជធានី
ដែលត្រូវទទួលការអះអាងបន្ថែមតាមសេចក្តីសំរេចចិត្ត ឬ តាម
គុណប្រយោជន៍យ៉ាងប្រសើរនៃទ្វារចូល ព្រោះជាផ្លូវជើងទុស

ថ្ងៃកតិសភាពធម្មតា ធ្វើឡើងសម្រាប់រទេះ ឬ ជីវិតញូចូល ។
 ព្រះទ័នតុំមានទំរង់មុខគុហារដូចជាប្រាសាទបាយ័ន កំពែង
 ខាងក្រៅនៃប្រាសាទតាព្រហ្ម, ចន្ទាយក្តី, ប្រាសាទ
 ការសាមនីសប្រាសាទអង្គរធំនោះទេ ព្រោះជាប្រាសាទសាង
 មុនគេ ហើយជាព្រះរាជវិសេសវិសេសនោះគាសន្តសម្រាប់ព្រះ
 បាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ ក្នុងពេលដែលកំពុងស្ថាបនាជាថ្មីឡើងវិញ
 នៅទីក្រុងនេះ ដែលត្រូវខូចខាតដោយពួកចាមចូលមកលុក
 លុយក្នុង គ.ស. ១១៧៧ ។

នៅប្រាសាទនេះមានសិលាចារឹកមួយ ចារឹកនូវអក្សរ
 យ៉ាងច្បាស់លាស់កាលពី គ.ស. ១១៧១ ថា: ព្រះពោធិសត្វ
 លោកេស្វរៈព្រះនាមជ័យបរមេស្វរៈនោះ ព្រះអង្គទ្រង់នោះតប្បជា
 ទុកដូចព្រះបិតារបស់ព្រះអង្គ ដូចជានៅប្រាសាទតាព្រហ្មដែល
 ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ បានសាងរួមមួយជាដំណាងព្រះមាតានៃ
 ព្រះអង្គ ដែលមានព្រះនាមថា ប្រាជ្ញាបារមីតា ។

សិលាចារឹកនេះបានបង្ហាញឲ្យដឹងថា មានរូបដំណាក់

៥១៥ រូប មានមន្ទីរព្យាបាលរោគ ១០២ ក្នុងព្រះរាជាណាចក្រ
 តែតុំបានបញ្ជាក់ថាសាងនៅគ្រងណា ។ នោះឡើយ ព្រមទាំង
 មានគេហស្ថានមួយជាកន្លែងឈប់សំរាក ។ ឯចំណែកកម្មករ
 ហើយនិងអ្នកបំរើក្នុងការកសាងប្រាសាទ មានចំនួន៧,៧២០
 នាក់ ដែលក្នុងចំណោមនេះមានស្រ្តីបំរើចំនួន ១.០០០ នាក់
 ផង ។ ក្នុងមួយឆ្នាំមានបុណ្យទានធំៗ ចំនួន ១០ ដង ហើយ
 ក្នុងមួយខែមានថ្ងៃបុណ្យ ១០ ថ្ងៃ ដែលជាថ្ងៃសំដែងនូវទឹកចិត្ត
 របស់ខ្មែរ ក្នុងថ្ងៃបុណ្យតាមប្រពៃណីសាសនា និង តាមពេល
 សំរាកលំហែ ។

២២/២០

ប្រាសាទព្រះខ័ន

មើលបំពាក់គណបដៃភ្នំព្រះខ័ន

ទិសខាងកើត

ដែលហាក់ដូចជាការមួយសិននៅកណ្តាល

វាយចំពោះគ្រប់ ជំនាន់

ទិសខាងកើត ទិសខាងលិច

ទិសខាងកើត

ដែលហាក់ដូចជាការមួយសិននៅកណ្តាល

វាយចំពោះគ្រប់ ជំនាន់

ទិសខាងត្បូង ទិសខាងលិច

មានខ្សែដណ្តឹងសាងពីឫកាយក្រៀម និងមានធ្មេជ្ជដណ្តើរ ២
 ខ្សែតតូច ៗ នៅតាមឥក្ស ពាក់តែដំណើរដោយរូបរតាមរា
 មាត់ដណ្តើរ ហើយមានធ្មេជ្ជដណ្តើរទឹកបញ្ចេញពីទីលានថ្នាក់
 ខាងលើផង ។ ទំលេខទី ១ មានប្រវែងទទឹង ៧ ម៉ែត្រ
 ហើយគែមជុំវិញទទឹង ២ ម៉ែត្រ គ្រាប់ទៅនឹងសណ្ឋានកងមូល
 នៃរូបនាគរាជ ។ ទំលេខទី ២ គឺភ័ក្ត្រទៅលំដាប់ប្រវែង ៧ ម៉ែត្រ
 ពីជើងទៅត្បូងប្រវែង ៨ ម៉ែត្រ មានកំពស់ ២ ម៉ែត្រ ២០
 " គែម " ៧ គែមជុំវិញទទឹង ២ ម៉ែត្រ ២០ គ្រាប់ទៅនឹង
 កំពែង ដែលជាដណ្តឹងទល់ទ្រនៃផ្នែករាងខាងលើ ដែលមាន
 ចាក់ដំបូលពេញ ។

ប្រាសាទនេះមានប្រាង្គ ២ រាងកំពស់បួស្ថិតនៅជាប់ ៗ
 គ្នាលើផ្ទៃគ្រឹះជាមួយគ្នា ។ សព្វថ្ងៃនេះដីដុះហើយមាន
 ទម្រង់ពីរជួរគឺជួរខាងក្រោមមានលំហដាងគេ ដោយមានសាង
 ជាថ្នាក់ ៗ នៅជាន់ខាងលើមានលាបដោយទឹកកំប្លោក តែ
 សព្វថ្ងៃនេះរលប់បាក់អស់ហើយ ប្រាង្គសំខាន់ជាងគេគឺនៅ

ជ្រុងខាងជើងឆៀងខាងកើត ចំណែកប្រាង្គនៅជ្រុងខាងត្បូង

ឆៀងខាងកើត គ្រឿងខាងលើត្រូវវិនាសទូទាត់អស់ហើយ ។

ឯការស្ថាបនាប្រាង្គទាំងពីរថែកខាងជើង ដែលស្ថិតនៅស្រប

នឹងជណ្តើរកើតទៅលិចនោះ គឺជាឧបាហារណ៍មួយភាគនាំ

ឲ្យយល់នូវទម្រង់ដើមដែលមានប្រាង្គពីរជួរ ដូចនៅប្រាសាទ

ព្រះនាវជរ ឯប្រាង្គពីរទៀតនោះ ស្ថិតនៅក្នុងសភាពដូច

ទើបនឹងព្រាង ឬ មួយក៏ ត្រូវវិនាសទូទាត់អស់ ។

ប្រាសាទព្រះគោ

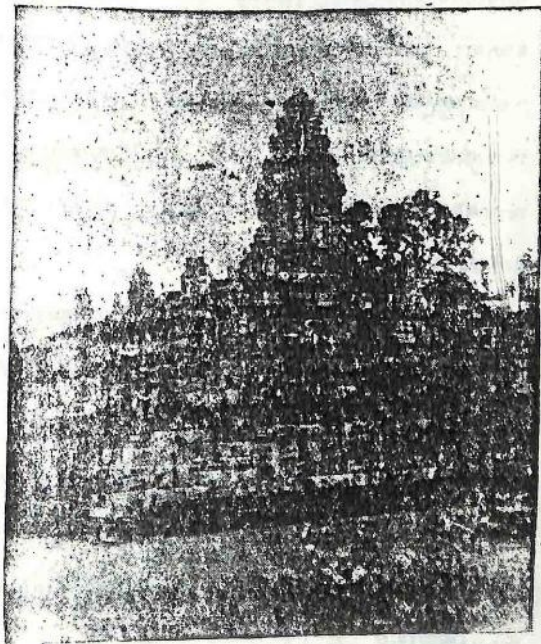
(មើលពីខាងកើត)

ប្រាសាទព្រះគោ

សាងនៅចុងសតវត្សរ៍ ៧ " គ.ស. ៨៧៧ " ដោយ
 ព្រះបាទ " ឥន្ទ្រវរ្ម័នទី ១ " បញ្ជាមរណៈ ព្រះនាម " សិវ-
 លោកា " ថ្វាយចំពោះព្រះឥសូរ ក្នុងសាសនាព្រាហ្មណ៍ ។
 គ្រឹះស្ថានអភិរក្សអង្គរ បានថែរក្សាគាំទ្រ គ.ស. ១៩៧២
 រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ព្រះគោសាងឡើងចំពោះដល់វិញ្ញាណក្ខន្ធព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន
 ទី ២ ព្រមទាំងបញ្ចូលសេវាព្រះបាទឥន្ទ្រវរ្ម័នទី ១ ។ ប្រា-
 សាទនេះ ស្ថិតនៅទិសលិចផ្លូវចូលទៅកាន់ប្រាសាទបាគង
 ហើយស្ថិតនៅទិសត្បូងផ្លូវជាតិលេខ ៦៦ សៀមរាប ភ្នំពេញ
 ចម្ងាយ ៥០០ ម៉ែត្រ ។ ប្រាសាទទាំងឡាយនៃប្រាសាទនេះ
 ច្រើនខាងនៅផ្នែកខាងកើត ហើយសាងឡើងនៅលើផ្នែក
 ប្រវែងពីកើតទៅលិច ៥០០ ម៉ែត្រ ពីជើងទៅត្បូង ២០០ ម៉ែត្រ
 ដោយគិតរួមទាំងស្រះជុំវិញផង ហើយជាប្រាសាទសាងដោយ
 ឥដ្ឋនិងថ្មបាយក្រៀម ។ មានផ្ទាំងសិលាចារឹកមួយ មាន

ទម្រង់យ៉ាងល្អស្ថិតនៅទីនេះគាបបុរៈគំពែងទី ១ សិលាចារឹកនេះ
 ថ្ងៃនៃសក្ការបូជាចំពោះព្រះឥសូរ ហើយបន្ទាប់មកថ្ងៃនៃពិធីបូជា
 មុកាតនៃព្រះបាទឥន្ទ្រវរ្ម័ន ចារជាអក្សរសំស្ក្រឹតយ៉ាងវែង
 រួចពោលអំពីការគោរពបូជាព្រះទេវរាជ ដែលស្ថិតនៅលើ
 បូជាគ្រួសារ គឺគ្នាដែល ព្រមទាំងបញ្ជាក់អំពីការកសាងបដិបា-
 ករណ៍ ក្នុង គ.ស. ៨៧៧ គឺព្រះឥសូរ ទីនេះ ទេវី ។ ទៅ
 មុនសិលាចារឹកម្ខាងទៀត មានចុះជាភាសាខ្មែរ រៀបរាប់
 បញ្ជាក់កាលពី គ.ស. ៨៧៣ ក្នុងរាជ្យព្រះបាទ យសោវរ្ម័ន
 ដែលទ្រង់បញ្ជាក់ឱ្យកសាងរោងបរមេសូរៈ ដាក់នៅទីនៃប្រាង្គ
 ជ្រុងខាងកើត ហើយទីនេះ ព្រះវិទ្យុសូរៈ ដាក់នៅប្រាង្គខាង
 ត្បូង ។ មានសិលាចារឹកមួយទៀតចុះចុះកំណត់កាល
 សតវត្សទី ១១ " គ.ស. ១០០៥ " ដែលបញ្ជាក់ឱ្យដឹងនូវ
 រដ្ឋកាលព្រះបាទ ជ័យវរ្ម័ន ដែលគ្រងរាជ្យពី គ.ស. ១០០២
 ដល់ គ.ស. ១០១០ ព្រមទាំងបញ្ជាក់ឱ្យដឹងនូវការដេញដោលមក
 រាជ្យព្រះអង្គ ដោយព្រះបាទសុរិយោវរ្ម័នទី ១ ។

២៩

ប្រាសាទបាគង

មើលព័ត៌មានទាន់ដៃ ភាសាខ្មែរ

www.budinst.gov.kh

www.elibraryofcambodia.org

ប្រាសាទបាគង

សាងនៅចុងសតវត្សទី ៧ គ.ស. ៨៨១ ដោយព្រះបាទ
 ឥន្ទ្រវរ្ម័នទី ១ បន្ទាបរណៈ ព្រះនាម “ ឥសូរលោកា ”
 ថ្វាយចំពោះព្រះនាកយណ៍ ។ ការវិថរក្សដោយក្រសួង
 អភិរក្សអង្គរ ចាប់តាំងពី គ.ស. ១៧៧៦ រហូតមកដល់សព្វ
 ថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទបាគង ស្ថិតនៅតាមផ្លូវជើងមួយប្របកដោយដី
 ខ្ពស់ចម្ងាយ ១៥០០ ម៉ែត្រ ពីផ្លូវលេខ ១ នៅត្រង់ផ្លូវខ្លួន
 ដែលមានសញ្ញាចម្ងាយ ១៣ គីឡូម៉ែត្រពីសៀមរាបក្រុង តាម
 ផ្លូវ “ សៀមរាបភ្នំពេញ ” ។ ផ្លូវជើងនេះតម្រង់ទៅជ្រុង
 ប្រាសាទធំទិសឦសានមើលពីចំហៀង ។ នៅទិសឦសានមាន
 ជញ្ជាំងកំពែងទី ២ អមជុំវិញរហូតដល់ចុងទិសខាងកើតនៅមុខ
 គោបុរៈទី ២ ។

បាគងជាប្រាសាទមានរាងជាសាជី ស្ថិតនៅក្នុងកំពែង
 ទី ៣ គឺជាប្រាសាទភ្នំ មានទ្រង់ច្រាយប្រវែងលក្ខណ៍

ប្រាសាទអកយំ ដែលស្ថិតនៅទិសទិសគ្រុនសៀមរាបហើយ
 នឹងប្រាសាទរោងចិន នៅលើភ្នំគូលែន ។ ប្រាសាទ
 នេះជាប្រាសាទកណ្តាលនៃគ្រុនមួយឈ្មោះ "ហិហារលីយ" ។
 សាងឡើងថ្វាយចំពោះព្រះអាទិទេព ។ នៅប្រាសាទនេះ
 គេឃើញមានការរូបមួយ ជាដំណាងផ្ទះខ្មែរសាច់ដែលនៅ
 ជិតរាជធានីខ្មែរ ។ ប្រាសាទនេះប្រហែលចាប់ផ្តើមសាង
 ឡើងក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទ "ជ័យវរ្ម័នទី ២" ក្រោយពេល
 ដែលព្រះអង្គទ្រង់យាងចាកចេញពីភ្នំគូលែន ។

ប្រាសាទទាំងឡាយនៅអង្គរ សុទ្ធតែមានទីលានសាង
 ឡើងជាថ្នាក់ ។ បន្តបន្តបំលើគ្នា ។ ប្រាសាទនេះគេអាចប្រៀប
 ទៅនឹងភ្នំព្រះសុមេរុដែលជាភ្នំនៅកណ្តាលទ្វីប ព្រោះសាងឡើង
 មាន ៥ ថ្នាក់ ព្រមទាំងមានតាំងរូបនាគ គ្រុឌ ធ្នាំទ្វារ និង
 យក្ស នៅគ្រប់មុខប្រាសាទទាំង ២ ទិស តាំងពីថ្នាក់ក្រោម
 រហូតដល់ថ្នាក់លើ ។

ល្អ ៗ ព្រមទាំងមានលំអដោយរូបភាវ័យក្រអូកកា និងជារូបស្រីជា
 ដើម សុទ្ធតែជារូបដែលគេធ្វើសក្ការបូជាវាលវៃ ដើម្បីសេចក្តី
 សុខចម្រើនព្រមទាំងមានរូបសន្សំរាជមួយអង្គ ដែលគេតែង
 គោរពបូជាមួយឆ្នាំម្តងរៀងរាល់ឆ្នាំ គឺសុទ្ធតែជាខិទស្សនៈមួយ
 ថ្ងៃថ្នាំ ដែលបង្ហាញឲ្យឃើញនូវភាពស្រឡះហើយនិងមានលំអ
 ដោយរូបមនុស្សដាក់ហូរវិចិត្រភាពដណ្តើរ ប្រៀបប៉ាន់នឹង
 ដណ្តើរមួយនៅ ស្ថានសួគ៌ ជាកសិណា សាក្សីមួយបង្ហាញនូវ
 ក្រិត្យវិធីនៅបូព៌ាទិស ។

បាគងជាប្រាសាទមួយមុខគេ សាងអំពីថ្មភក់ប្រកប
 ដោយខ្ពស់បំផុតមួយយ៉ាងប្រសើរ ដោយព្រះបាទ “ឥន្ទ្រវរ្ម័ន”
 ដែលទ្រង់បានឲ្យឈ្មោះថា “ ប្រាសាទថ្មខែស ” ។

សិលាចារឹកមួយរកឃើញដោយលោក ទ្រូវេ កាលពី
 គ.ស. ១៧៧៥ មានទាក់ជាអក្សរយ៉ាងល្អ ៗ ហើយ
 រៀបរាប់អំពីការប្តឹងស្នង និងការរំលឹកអំពីកិត្តិសព្ទខែព្រះបាទ
 “ ឥន្ទ្រវរ្ម័ន ” ដែលទ្រង់បានគសាងកាលពី គ.ស. ៩៧១

នូវរូបសីវលិង្គ " ស្រីវង្សាសូរ " ហើយនិងអំពីការកសាង
 រូបព្រះ នារាយណ៍ ៨ យ៉ាង សមរម្យទៅតាមទ្រង់ច្រាយនៃ
 ប្រាសាទទាំង៨ ដែលនៅជុំវិញផ្នែកខាងក្រោម, នៅខាង
 លើបាខដ្ឋានមានជណ្តើរនៅគ្រប់អ័ក្ស ។ ប្រាសាទនេះ
 មានរូបសំណាកជាច្រើនទៀតសាងនៅក្នុងប្រាសាទ ព្រមទាំង
 មានការវះរូបជាច្រើនទៀត និងរូបសំណាកខ្លះមានភាពទាក់ទង
 ទៅនឹងរូបមនុស្សស្ងាប់ មិនតែប៉ុណ្ណោះ មានរៀបរាប់អំពី
 ការកសាងបឹងមួយនៅប្រាសាទលង្វែរ មានឈ្មោះថា
 " វង្សាភត្តកៈ " ។

3

ល្អ ៗ ព្រមទាំងមានលំអដោយរូបការក្សត្រកតា និងជារូបស្រីជា
 ដើម សុទ្ធតែជារូបដែលគេធ្វើសក្ការបូជាវាល់ថ្ងៃ ដើម្បីសេចក្តី
 សុខចម្រើនព្រមទាំងមានរូបសន្សំរាជមួយគន្លឹ ដែលគេតែង
 គោរពបូជាមួយឆ្នាំម្តងរៀងរាល់ឆ្នាំ គឺសុទ្ធតែជាខ្លះស្រូវមួយ
 ថ្ងៃថ្នាំ ដែលបញ្ញត្តិឲ្យឃើញខ្លះភាគស្រូវចុះហើយនិងមានលំអ
 ដោយរូបមនុស្សដាក់ហ្មវ័រពាមដណ្តើរ ច្រៀមបាទនិង
 ដណ្តើរមួយនៅស្ថានសួគ៌ ជាកសិណសាក្សីមួយបញ្ញត្តិឲ្យ
 ក្រឹត្យវិន័យនៅបូព៌ាទិស ។

បុគ្គលជាប្រាសាទមួយមុខគេ សាងអំពីថ្មភក់ប្រកប
 ដោយខ្ពស់បំផុតមួយទ្រវែង ដោយព្រះបាទ "ឥន្ទ្រវរ្ម័ន"
 ដែលទ្រង់បានឲ្យឈ្មោះថា " ប្រាសាទថ្មបៃតង " ។

សិលាចារឹកមួយគេឃើញដោយលោក ទ្រូវ កាលពី
 គ.ស. ១៧៧៥ មានផ្ទុកជាអក្សរយ៉ាងល្អ ៗ ហើយ
 រៀបរាប់អំពីការបូជានិស្សន្ទ និងការរំលឹកអំពីភិក្ខុសព្វនៃព្រះបាទ
 " ឥន្ទ្រវរ្ម័ន " ដែលទ្រង់បានកសាងកាលពី គ.ស. ១៧១១

ឧប្បសិវលីន្ត "ស្រីវត្តស្វរ" ហើយនិងអំពីការកសាង
 រូបព្រះ នារាយណ៍ ៨ យ៉ាង សមរម្យទៅតាមទ្រង់ច្រាយនៃ
 ប្រាសាទទាំង ៨ ដែលនៅជុំវិញវត្តក្នុងខោម, នៅទាំង
 លើបាទដ៏មានជំនួញនៅគ្រប់អំក្ស ។ ប្រាសាទនេះ
 មានរូបសំណាកជាច្រើនទៀតសាងនៅក្នុងប្រាសាទ ព្រមទាំង
 មានការវះរូបជាច្រើនទៀត និងរូបសំណាកខ្លះមានភាពចាក់ទង
 ទៅនឹងរូបមនុស្សស្លាប់ មិនតែប៉ុណ្ណោះ មានរៀបរាប់អំពី
 ការកសាងបឹងមួយនៅប្រាសាទលង្វែរ មានឈ្មោះថា
 " វត្តភ្នំត្រក " ។

53

ប្រាសាទបន្ទាយសំរែ

បន្ទាយសំរែ សាងក្នុងសតវត្សទី ១២ ក្រោមអង្គការនៃ
 "វិសុខិយម" ។ គេបានកាប់ឆ្ការព្រៃចេញនៅក្នុង
 ឆ្នាំ ១៧៣០ ហើយបានជួសជុលរៀបចំឡើយដោយក្រសួង
 អភិរក្សអង្គរ ក្នុងឆ្នាំ ១៧៣៦ ហេតុមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

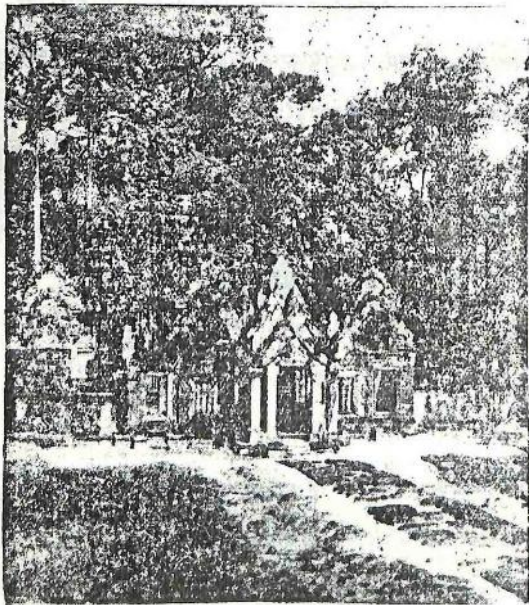
ការធ្វើដំណើរទស្សនាបន្ទាយសំរែនេះ អាចធ្វើស្របគ្នា
 នឹងការទស្សនាបន្ទាយស្រីតែក្នុងរយៈមួយព្រឹកប៉ុណ្ណោះ ដោយ
 គ្រឿងបន្ទាយស្រី បត់មកខាងឆ្វេងតាមភូមិប្រដាក ជិតដល់
 ផ្លូវបត់ខាងស្តាំខែវ័ន័ធំ យើងត្រូវធ្វើដំណើរអស់ ១៧០០ ម៉ែត្រ
 តាមទំនប់ខ្ពស់នៃបារាយណ៍ចាស់ខាងកើត ដែលឆ្ងាយជាង
 ៥០០ ម៉ែត្រពីផ្លូវទី ១ តំបូលតាមទ្វារខាងកើតនៃប្រាសាទ
 ហើយបត់មកខាងស្តាំបន្ទាយ ៣០០ ម៉ែត្រ មានស្លាកចង្អុល
 ពីផ្លូវវិទ្យុន៍ យើងត្រូវឆ្ពោះទៅដល់មុខទ្វារក្នុងខាងកើតដែរ ។

បើសិនជាយើងធ្វើដំណើរទស្សនាតែក្នុងតាមផ្លូវវ័ន័ធំដែល
 មានផ្លូវជើងច្រកបដោយដីខ្សាច់ ហើយពីពួកធ្វើដំណើរតាម

រ៉ឹមក ឬ កង់ បាញ់ត្រង់ទៅចំណុចដែលមានចម្ងាយ ១២ គីឡូ
 ម៉ែត្រពីសៀមកប ហើយនៅចន្លោះប្រែប្រួលនិងមេចុណ្យវាង
 កើតហេតុដល់ច្រកចូលមកផ្លូវវាងកើត នៃប្រាសាទដែលមាន
 ចម្ងាយ ៥ គីឡូម៉ែត្រ ហើយត្រូវធ្វើដំណើរចូលមើលក្នុង
 ពេលព្រឹក ។

២៩

ប្រាសាទបន្ទាយស្រី
មើលចំពីឆ្ងាយក្នុងព្រៃខ្មែរភ្នំព្រះវិហារ ៣

៥៧

18

ប្រាសាទបន្ទាយស្រី

បណ្ណាល័យទាក់ក្រុង

ប្រាសាទបន្ទាយស្រី

បន្ទាយស្រី សាងនៅក្នុងសតវត្សរ៍ ១០ គឺឆ្នាំ ៩៦៧

ដោយព្រះរាជាព័រព្រះអង្គគឺ ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន បញ្ជាបណ្តោះ
ព្រះនាម "សិវៈលោកា" អោយបកព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន ៥
បញ្ជាបណ្តោះព្រះនាម "បរមវិរៈលោកា" ទទួលសំពះព្រះព្រហ្មញ្ញ
សាសនាថ្វាយដល់ព្រះឥសូរ ។ ការវិវត្តដោយក្រសួង
អភិរក្សអង្គរ ពី គ.ស. ១៩២២ ហេតុមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទបន្ទាយស្រី ស្ថិតនៅចម្ងាយជាង ២០ គីឡូម៉ែត្រ
ពីទិសឦសាននៃប្រាសាទបាយ័ន នៅភ្នំស្រីស្រី
សៀមរាប ដែលហូរចុះពីភ្នំគូលែន ឆ្ពោះទៅបឹងទន្លេសាប ។
ប្រាសាទនេះគ្របដណ្តប់ដោយដើមព្រឹក្សាធំៗ យ៉ាងប្រណីត
គ្រប់វិបល ក្នុងជន្ល់ព្រះស្រោងស្រីនិងគូឲ្យស្រនេះស្រដាច
ក្រៃពេក ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរបានរៀបចំជួសជុលឡើង
វិញ ក្នុងឆ្នាំ ១៩៣១ ដល់ឆ្នាំ ១៩៣២ ដើម្បីឲ្យបាន
គន្លឹះនិសមទៅតាមសភាពដើម នៃប្រាសាទ ។ គឺឡូរ

នេះផ្លូវចូលទៅកាន់ប្រាសាទ មានប្រវែង ២២ គីឡូម៉ែត្រ
 ក្រាលដោយគ្រួសបាយក្រៀម ដូច្នេះរថយន្តអាចចេញចូល
 បានគ្រប់រដូវ ។

លុះចេញពីវាំងធិតម្រង់ទៅទិសខាងជើង ត្រង់ចន្លោះ
 ប្រាសាទប្រែប្រួលនិងប្រាសាទមេបុណ្យទិសចូតិ ដែលមាន
 ចម្ងាយ ១៥ គីឡូម៉ែត្រពីសៀមរាប តាមផ្លូវចូលឆ្លងកាត់ភូមិ
 ប្រដាក ដើម្បីនឹងចែកចំទៅប្រាសាទនេះដែលមានចម្ងាយ
 ៦ គីឡូម៉ែត្រយ៉ាងឆ្ងាយ ហើយផ្លូវនេះត្រូវចែកឆ្ពោះទៅទិស
 ឦសាន រួចចែកទៅទិសពាយ័ព្យភ្ជាប់ទៅដល់ភ្នំកូលែន ដែល
 មានចម្ងាយ ៧ គីឡូម៉ែត្រ ។

នៅតាមផ្នែកខ្លះប្រកបដោយសម្រស់យ៉ាងឆើតឆាយ ដែល
 ចូរចេញពីចន្លាយស្រឡាញ់ការកង់សំគាល់នៃភាពគង់វង់ និងភាព
 យ៉ាងគ្របច្របង់ខាងចក្ខុករទេស ក្នុងការតបតែងលំអដោយ
 ក្បាច់ចម្លាក់យ៉ាងរស់រវើកដូចប្រាសាទអង្គរ យើងអាចវិនិច្ឆ័យ
 បានថា សោភណភាពទាំងនេះ ជាសិល្បៈយ៉ាងចំណាននៃ

ប្រាសាទបន្ទាយស្រី

បន្ទាយស្រី ភាគនៅក្នុងសតវត្សទី ១០ គឺជាឆ្នាំ ៩៦៧
 ដោយព្រះរាជាព្រះអង្គគឺ ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន បញ្ជាបរណៈ
 ព្រះនាម "សិវៈលោកា" ក្រោយមកព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៥
 បញ្ជាបរណៈព្រះនាម "បរមវិវៈលោកា" ទទួលបានព្រះហឫញ
 សាសនាថ្វាយដល់ព្រះឥសូរ ។ ការវែងក្បូរដោយក្រសួង
 អភិរក្សអង្គរ គឺ គ.ស. ១៩២២ ហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទបន្ទាយស្រី ស្ថិតនៅបន្ទាយជាន់ ២០ គីឡូម៉ែត្រ
 ពីទីស្ត្រីសាខនៃប្រាសាទបាយ័ន នៅក្រើយស្តាំស្ទឹង
 សៀមរាប ដែលហូរចុះពីភ្នំគូលែន ឆ្ពោះទៅបឹងទន្លេសាប ។
 ប្រាសាទនេះគ្របដណ្តប់ដោយដើមព្រឹក្សាធំៗ យ៉ាងប្រណីត
 គ្រប់បែប ក្នុងដីនៃប្រាសាទស្រីនិងគួរឲ្យស្រនើសស្រឡាញ់
 ក្រៃពេក ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរបានរៀបចំជួសជុលឡើង
 វិញ ក្នុងឆ្នាំ ១៩៣១ ដល់ឆ្នាំ ១៩៣២ ដើម្បីឲ្យបាន
 គង់វង្សសមទៅតាមសភាពដើម នៃប្រាសាទ ។ ឥឡូវ

នេះផ្លូវចូលទៅកាន់ប្រាសាទ	មានប្រវែង ២២ គីឡូម៉ែត្រ
ក្រាលដោយគ្រួសបាយក្រៀម	ដូច្នោះវេយ្យាករណ៍ចេញចូល
បានគ្រប់ផ្លូវ ។	

លុះចេញពីវាំងធំតម្រង់ទៅទិសខាងជើង ត្រង់ចន្លោះ
 ប្រាសាទប្រែប្រួលនិងប្រាសាទមេបុណ្យទិសច្និត ដែលមាន
 ចម្ងាយ ១៥ គីឡូម៉ែត្រពីសៀមរាប តាមផ្លូវចូលគូងកាត់ភូមិ
 ប្រជាក ដើម្បីនឹងចែកចំទៅប្រាសាទនេះដែលមានចម្ងាយ
 ៦ គីឡូម៉ែត្រយ៉ាងឆ្ងាយ ហើយផ្លូវនេះត្រូវចែកគ្នាទៅទិស
 ឦសាន ចូលចែកទៅទិសពាយ័ព្យភ្ជាប់ទៅដល់ភ្នំកូល ដែល
 មានចម្ងាយ ៧ គីឡូម៉ែត្រ ។

នៅតាមផ្នែកខ្លះប្រកបដោយសម្រស់យ៉ាងរីករាយ ដែល
 ចូរចេញពីចម្ងាយស្រីនូវការកត់សំគាល់នៃភាពគង់វង់ និងភាព
 យ៉ាងត្រចក្រចង់ខាងចក្រទេស ក្នុងការតុបតែងលំអដោយ
 ភ្ជាប់ចម្លាក់យ៉ាងរស់រវើកដូចប្រាសាទអង្គរ យើងអាចវិនិច្ឆ័យ
 បានថា សោភណភាពទាំងនេះ ជាសិល្បៈយ៉ាងចំណាននៃ

- ស្នាដៃដ៏ល្អថ្លៃក ហើយទំនង់ក្បាច់មានភាពជ្រៅៗ ខុសថ្លៃកពី
 ប្រាសាទនានានៅអង្គរ ។ ប្រាសាទចម្លាយស្រីជាគ្រឿង
 អលង្ការនៃសិល្បៈខ្មែរ ដែលបានទទួលការស្នើចសរសើរពី
 គ្រប់មជ្ឈដ្ឋាន នៃអ្នកចំរើនសិល្បៈ និង ក្បាច់ចម្លាក់លើឈើ
 ឬ ថ្ម ។ គ្រឿងសម្ភារៈដែលយកមកប្រើប្រាស់ក្នុងការកសាង
 នេះ គឺមានថ្មភក់ពណ៌ផ្កាឈូកដ៏រឹងមាំ ដែលគេពុំដែល
 ឃើញនៅប្រាសាទដទៃ ។ សំណង់ទាំងឡាយមានភាពតូច
 ចង្អៀត តែច្រើននៅគង់វង្ស មានប្រាសាទខ្លះទៀតត្រូវរួច
 ភាគសម្រស់ទាំងវិជ្ជាខ្លះមួយ គឺនៅសល់តែដំណែលគ្រឹះ
 តែប៉ុណ្ណោះ ។

វិសាលភាពដ៏តូចនៃចម្លាយស្រី ធ្វើឲ្យមានការនឿយឆ្ងល់
 ហើយមិនអាចនឹងពន្យល់បាន ។

សិល្បៈករខ្មែរក្នុងសម័យនោះ មានការចាប់អារម្មណ៍ទៅ
 លើការតុបតែងលម្អដោយក្បួនក្បាច់រចនាដ៏ល្អិតល្អន់ ជាងទៅ
 លើទិដ្ឋភាពធំធេងទូលំទូលាយ ។ សព្វថ្ងៃក្បាច់ដែលសិល្បៈករ

យើងតែងហៅថាក្បាច់អង្គរនោះ គឺប្រើតែក្បាច់ចម្លងចេញ
 ពីប្រាសាទបន្ទាយស្រីនេះឯង ។ ឈ្មោះបន្ទាយស្រីដែល
 អ្នកស្រុកហៅប្រាសាទនេះ ប្រហែលជាយោលទៅតាមភាព
 តូចប្រឡឹង សោភណភាពល្អិតល្អន់ និងតូចតែងដោយក្បាច់
 រចនាវិចិត្រឡើងដូចជាគ្រឿងអលង្ការ ។ បន្ទាយស្រីជា
 ប្រាសាទមួយដោយខ្សែក ក្នុងចំណោមប្រាសាទនានាខែអង្គរ
 ហេតុដូច្នេះបានជាអ្នកប្រាជ្ញបានបង្កើត ជារចនាបថមួយហៅថា
 “ រចនាបថបន្ទាយស្រី ” ក្នុងសិល្បៈខ្មែរ ។

សៀវភៅសិក្សាដែលបោះពុម្ពផ្សាយចេញពីបណ្ណាគារ

ភ្នំពេញ លេខ ៥៩ រ៉ឺប៊ីប៉ាស្ទ័រភ្នំពេញ មានដួងតទៅនេះ៖

១	វិចិត្រក្រមប្រាក់ - ខ្មែរ វិចិត្រដោយ ធីត យ៉ាត់, ថាវ ធីត, តម្លៃ	៤០០
២	វិចិត្រក្រមប្រាក់ - ខ្មែរសង្កេត វិចិត្រដោយ ធីត យ៉ាត់, ថាវ ធីត, ស៊ីវិក្យា	៣០០
៣	សទ្ទានុក្រមប្រាក់ - ខ្មែរ ព្រះយោសធម្ម ប.ស. ធម្មរាម	៤០០
៤	អនុវិចិត្រក្រមប្រាក់ - ខ្មែរ យ៉ាត ឆៃ	១៥០
៥	អនុវិចិត្រក្រមប្រាក់ - ខ្មែរ តូច យ៉ាត ឆៃ	១០០
៦	កូដអនុវិចិត្រក្រមប្រាក់ - ខ្មែរ សុំម - ហុក	៥០
៧	វិចិត្រក្រមខ្មែរសង្កេត ប្រជុំសាស្ត្រាញ	១២០
៨	អនុវិចិត្រក្រមខ្មែរ ដូ ថាត	៥០
៩	វិចិត្រក្រម អង់គ្លេស - ខ្មែរ ឆាយ ហុក ហ៊ី	៧៥
១០	យើងរៀនអានថ្នាក់ទី ១២ ល្អិត ម៉ឺន ម៉ៅ, ហ្វូ ហេង	១៥
១១	យើងអានថ្នាក់ទី ១១ ហ្វូ ហេង	២៥
១២	យើងអានថ្នាក់ទី ១០	២៥
១៣	យើងអានថ្នាក់ទី ៩	៣០
១៤	យើងអានថ្នាក់ទី ៨	៣០
១៥	កុមារគ្លាន់ ស-បិណ្ណ	១៥
១៦	វិញ្ញាណក្ខន្ធៈ កុមារគ្លាន់	១៥
១៧	- ចរិតលក្ខណៈ	១៥
១៨	- អារិក្ខន្ធ	១៥

១៨	វិទ្យាសាស្ត្រអនុវត្តថ្នាក់ទី ៧ - ៧	៣៥៧
២០	— ៧	១៨៧
២១	សុភារិទ្ធមិ ល្អាត ម៉ុន ម៉េរី	៣០៧
២២	សង្គមវិជ្ជា	៣៥៧
២៣	ផ្កាស្រពោន	២៣៧
២៤	ក្បួលចម្រើន	២០៧
២៥	រឿនភាសាពាក់ដោយខ្លួនឯង	២៤៧
២៦	កិត្តិយស ឫស្សីហា (Le cid)	២៣៧
២៧	លិខិតពិរោគក្បាល់បង់ខ្ញុំ (លុក ផែ)	២០៧
២៨	គ្រូពេទ្យវិសាល្ណ (ចាន់ ម៉ុ ផារី)	២០៧
២៩	អ្នកមានឃ្លានយស (ហ៊ី ស៊ី សាផន)	៣៥៧
៣០	ក្បួនទូន្ម ឈើស លុត	៧៥៧
៣១	អនុពាក្យថ្មី ឧត្តមដ្ឋាន	២៥៧
៣២	សរសេរតាមសូត្រ លី តាម គេង	១៨៧
៣៣	ប្រមូលសរសេរតាមសូត្រ ឧត្តមដ្ឋាន	១៧៧
៣៤	សរសេរតាមសូត្រឧត្តម ដឹម ពៅ	២០៧
៣៥	គេងសេចក្តីឧត្តម សែម សូរ	២២៧
៣៦	មូលដ្ឋានអក្សរសាស្ត្រ ហ៊ិន ធីម សៀ	២០៧
៣៧	គេងសេចក្តី អ៊ុន ហុន សាផ	២០៧
៣៨	វិជ្ជាធិត្តន៍ខ្មែរចំរុះ សែម សូរ	៣៥៧
៣៩	គេងសេចក្តីខ្មែរចំរុះ សែម សូរ	៣៥៧
៤០	សិក្សាប្រើកាកី សែម សូរ	២៥៧

៤១	សិក្សាថាជឿនុំទារី អ៊ុក សាមីន	៣៧
៤២	បរមាធិច្បាប់តិសេស ថ្នាក់ទី ១ សែម សូរ	៤០
៤៣	សិក្សាមហាវេស្សន្តរដ្ឋាភព សែម សូរ	៤០
៤៤	អធិច្បាប់សុភាសិតស្រីហិរោចទេស សែម សូរ	៣០
៤៥	វិញ្ញាសាមន្តសិក្សាច្រក សែម សូរ	៤០
៤៦	ប្រជុំវិញ្ញាសាតិសេស ថ្នាក់ទី ៦ សែម សូរ	៤០
៤៧	វិញ្ញាសាត្វយើង ថ្នាក់ទី ៦ សេង ធីយ	៤០
៤៨	កាសិតសំរាយ តើ ហ៊ុន	២៥
៤៩	ជឿនពៅស្រទមចេក	៣៥
៥០	បរណេមាតា	៣៥
៥១	ស្នំសិល្បធីយ	៣៥
៥២	លិខិតឆ្លើយឆ្លងពាក្យ, អង់គ្លេស, ខ្មែរ	១០
៥៣	ជឿនទន្ធាយ	១២
៥៤	តសំពោងកង	៥
៥៥	សុចិរុមា	៧
៥៦	មាយាស្រី	៥
៥៧	មាយើង	៥
៥៨	ច្បាប់ប្រុស	៥
៥៩	ច្បាប់ស្រី	៥
៦០	ច្បាប់ប្រុស - ស្រី	៧
៦១	ជឿនរូមថ្នាក់ទី ៦	១៧
៦២	ច្បាប់រូមថ្នាក់ទី ៥	១០

៤១	សិក្សាជាប្រឹងទុំទារី អ៊ុក សាមីត	៣៧
៤២	ចរាចរច្បាប់ពិសេស ថ្នាក់ទី ១ សែម សួរ	៤០
៤៣	សិក្សាហោរវេស្សន្តរជាតក សែម សួរ	៤០
៤៤	អធិប្បាយសុភាសិតស្រីហិរោចេស សែម សួរ	៣០
៤៥	វិញ្ញាសាមន្តសិក្សាច្របូក សែម សួរ	៤០
៤៦	ប្រជុំវិញ្ញាសាពិសេស ថ្នាក់ទី ៦ សែម សួរ	៤០
៤៧	វិញ្ញាសាព្យាយាម ថ្នាក់ទី ៦ សេង ធីយ	៤០
៤៨	ភាសិតសំរាយ ពៅ ហ៊ុំង	២៥
៤៩	រឿងពៅស្រឡាចចេក	៣៥
៥០	មរណមាតា	៣៥
៥១	ស៊ុនសិស្សជ័យ	៣៥
៥២	សិទ្ធិឆ្លើយឆ្លងពាក់គ្នា, អង់គ្លេស, ខ្មែរ	១០
៥៣	រឿងធនធាន	១២
៥៤	តស៊ូកេងកង	៥
៥៥	សុច្ឆន្ទុណា	៧
៥៦	មាយាស្រី	៥
៥៧	មាយើង	៥
៥៨	ច្បាប់ប្រុស	៥
៥៩	ច្បាប់ស្រី	៥
៦០	ច្បាប់ប្រុស - ស្រី	៧
៦១	រឿងរួមថ្នាក់ទី ៦	១៧
៦២	ច្បាប់រួមថ្នាក់ទី ៥	១០

